

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Η Άθήνα επιλημύρισε από λουλούδια. Ένας πεζός άνθρωπος μπορεί να εκπλαγεί και να ρωτήσει: «Ποιόν;»
Μα είναι εποχή για λουλούδια; Και όμως φαίνεται ότι πάντα είναι εποχή για λουλούδια, για τους άθηναιούς τουλάχιστον. Γιατί πολλοί αγοράζουν και γυρίζουν στο σπίτι τους κομίζοντας, μαζί με το δικό τους, το μεσημεριανό σασίτιο και ένα μπουκέτο λουλούδια. Το γεγονός πρέπει να μας γενίξει αισιοδοξία, γιατί αποδεικνύει ότι, παρ' όλη την πενία των ημερών μας, που κτερίζονται από τον πόλεμο, οι άνθρωποι, διατηρώντας μερίδα βιταμινών, διατηρούν με το κέρι τους και την αγάπη μας για τα ευγενικά, πλύνοντας όμως ούχι φαγωσίμα, προσιόντα της γης, τα οποία ικανοποιούν μόνον δύο αισθήσεις: Την όραση και την όσφρηση. Το ελάχιστον πρέπει να είμαστε ικανοποιημένοι, εφ' όσον η αισθησις της γούστου διαμαρτύρεται δια την παραμέληση των καθηκόντων μας απέναντί της.

ΠΑΓΩΣ ΚΑΙ ΠΑΓΩΣ

Σ' ένα σπίτι συζητούσαν για την πιθανότητα ελλείψεως πάγου κατά το καλοκαίρι.
— Λέτε να μείνει ο πάγος; ρώτησε μ' ενδιαφέρον μια ωραία δεσποινίς.
— Δεν το πιστεύω, απάντησε ένας νεαρός κύριος, με ύψος μελαγχολικό. Άλλα, και αν λείψει αυτός, δεν θα σάς ενδιαφέρει και πολύ.
— Γιατί; ρώτησε με άπορία η δεσποινίς.
— Γιατί έχετε την καρδιά σας!.. Και μ' αυτόν τον πάγο με παγώνετε και μέσα στον καύρο...

ΠΕΙΡΑΓΜΑΤΑ

Όσο κι αν ο Έλληνας είναι απησυχολημένος με το επιπονητικό πρόβλημα και στο μυαλό του στήνουν διαρκώς χορό τα φασόλια, το λάδι και το σπασμένο, δεν μένει ασυγκίνητος στο πέρασμα μιας ωραίας γυναίκας. Ακόμη κι αν είναι καλοντυμένος και στενοχωρημένος. Το σχετικό πείραγμα θα το πετάξω. Έτσι, ένα μεσημέρι της περασμένης εβδομάδας, ενώ μια ωραία δεσποινίς κατέβαινε την οδό Σταδίου κάποιος δυστυχής, χωρίς, όμως, και άδυσιστος, την είδε, την εθαύμασε και είπε:
— Τι είσαι σύ, ρε κοπέλα μου! Άλλα η κοπέλα είχε έτοιμη την απάντηση:
— Δεν πιά, κακομοίρη μου, σε κανένα σασίτιο να φας καμιά μερίδα φασόλια, παρ' όσον θές και πειράγματα!
Η απάντησις έπρεπε σαν ψυχρολουσία στον πραγματικό κακομοίρη εκείνον άνθρωπο, ο οποίος έβαλε το κεφάλι κάτω και έτρεψε εις φυγήν.

ΟΙ ΧΟΝΤΡΟΙ

Εύτυχες είναι οι χοντροί εφέτος. Η μάλλον, για να είμαστε πιο ακριβείς, οι πρώην χοντροί. Όλοι έχουμε πόσο υποφέρουν οι καυμένοι την εποχή του καλοκαιριού. Φουσκώνουν, ξεφουσκώνουν, ιδρώνουν και περιφέρουν διαρκώς ένα μαντήλι στο πρόσωπό τους, από το οποίο ρέουν οι κρονοί του ιδρώτος. Και την έλευσι του καλοκαιριού την αντιμετωπίζουν πάντα με απελπισία. Άλλα το έρεταινο καλοκαίρι το περιμένουν ήρεμοι κι ευχαριστημένοι. Η αναγκατική δίαιτα που μας επιβάλλουν οι μεταπολεμικές περιστάσεις έλαφρυνε τους χοντρούς κατά αρκετές εκαδες. Οι κοιλίες, οι σβέρκοι και τα λίπη εξαφανίσθηκαν κι' έτσι ή συμπαθή τάξις των πρώην παχυνμένων, που περνούσαν πάντα οι διατηρούντες μόνιμη σιλουέτα...

Καλοκαίρι

Ο ούρανός έγλασε και ο καιρός έγυρισε. Καλοκαίρι μύρισε... Και φτάνει στην Άθήνα μας, για να την καβουρντίσει, και να μας ξεροψήσει. Προκλητικά εμφανίζονται στα μαγαζιά τα φρούτα, που ήταν άλλοτε γλυκά και φρέσκα... αλμυρά. Πανευτυχώς οι έχοντες ωραία σετακιρότα, λευκή και δροσερά.
Να την κουρντίσουν γρήγορα βεβαίως δεν θα λείψουν, μόνο που μελαγχολικά κάπως θ' ανακαλύψουν ότι έφαγαν πολύ και τώρα δεν τους πάει και άλλος ένας άνθρωπος πώς μέσα της χωράει. Έτσι, φτάνει το θέρος μας αίσιας και θα γίνει, όπως συμβαίνει πάντοτε, η πόλις μας καμίνι... Στο Ζάππειο θα καθώμαστε τα βράδια στη σειρά κι' εκεί θα παραγγέλνουμε έφτα-όχτω νερά, που θα τα φέρνουν οι γκαρσόν, ή θέλει ή δεν θέλει, εφ' όσον συνοδεύουν το σχετικό πακέτο... Κατά τα άλλα βέβαια κι' αυτό το καλοκαίρι όλα τα όδρα τα γνωστά άφθονως θα μάζεψω. Τι μύγες, που κυκλοφορούν μ' επιμονή μεγάλη και κάνουνε συμβούλιο στο άδειο μας κεφάλι, που άλλοτε καθόντανε μ' ένα σωρό τσακίσματα επάνω στα γλυκίσματα... Μα φέτος στα έδεσμάτα καθόλου δεν θα βέσσουν, γιατί τα τωρινά γλυκά ποσώς δεν τους άρέσουν. Μα και κουνούπια βέβαια θα χωρ' εν άφθονία, να πέφτουν κατ' επάνω μας με λύσσα και μανία. Κι' αυτές, κραδαινόντες του φλίτ την τρώμπαν ανά χείρας, θα κυνηγάμε κώνωπας με σφαλιστάς τας θύρας. Πλύν όμως δεν θα βλέπουμε κουνούπι σκοτωμένο, γιατί το φλίτ το δίνουνε κι' εκείνο νοθευμένο κι' έχει ως αποτέλεσμα περιέργων εν γενέει να μη φωνέει κώνωπας, αλλά να τους παχιάνη.

Μα εις άπορημίαν θα έχωμε τα μανία με των άκτων τα ζωντανά και όμορφα ζιζάνια... Θάχωμε σπίτι μας σίμα τα δερικά τα σινεμά, που πάντοτε πληγνόμε μασσώντας πασατέμπο κι' ακουγοντας στο διάλειμμα δυο πλάκες με τη Βέμπο... Θά έχωμε τα παγωτά της Έβρα, τα ωραία, που είναι λίαν δροσερά και που μ' αυτά θα κάνωμε πολύ συχνή παρέα, αρκεί να μην περάσουνε στη μαύρη αγορά. Μ' αυτά ή ζέστη ή φεβερή κάπως θα ν' αλαφρώνη. Αφού δεν θα τα παίρνωμε κρύοντες το... κουπόνι. Κι' έτσι θα το περάσωμε το καλοκαίρι δειό του χίλια έννηκαισέα τεσσαράκοντα και δύο.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τα ξεκαρδιστικά της Χοντρής

Η ΦΙΛΗ: — Μια χαρά είναι το παιδάκι σας. Χοντρή - χοντρή.
Η ΧΟΝΤΡΗ: — Είδατε τί περίεργο; Άπορώ τίνας έμοιασε.

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ο ΤΕΝΕΚΕΣ

Καταπληκτική άξια απέκτησαν οι τενεκές στην εποχή μας, όταν είναι διασκευασμένοι έτσι ώστε ν' αποτελή ένα κουτί κατάλληλον να δεχεται το σασίτιο της ημέρας. Όλοι σχεδόν οι κάτοικοι των Άθηνών και οι περισσότερες κυρίες και δεσποινίδες, δεν βγαίνουν από το σπίτι χωρίς το σχετικό τενεκάκι, έντος του οποίου θα κομισθούν στο σπίτι οι απαραίτητες θερμίδες, υπό μορφήν φασολιών, χυλού ή άλλου φαγητού, προσριζόμενου να μάζεψαφάλη την επιβίωσιν. Μαζί με την τσάντα, το ρού, και την πεύδρα, ή κομψή δεσποινίς θα παραλάβη και το τενεκάκι της. Μ' αυτό θα την όητε στο γραφείο, στο Ζάππειο στο δρόμο, στο μπαρ, μ' αυτό θα προσέλθω πολλές φορές και στο αίσθηματικό ραντεβουδάκι, όπου καθόλου άπίθκων ν' ανοιχθή και να διαμοιρασθή μεταξύ των δύο τρυφερών καρτενάρι.

Τενεκάκια λοιπόν. Και άν καμιά φορά κάποιος βάναστος άνθρωπος επιχειρήσει να μάζεψώση τον ήχηρόν τίτλον του «τενεκέ», άς μην παρεξηγηθούμε. Γιατί τώρα αυτό το κοσμητικόν επίθετον αποτελεί τίτλον τιμής.

ΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΙΑ

Άλλες λόγω των στερήσεων και άλλες γιατί εξαργισθήσαν άγρίως από τους μαυρογορίτες και μάζεψαφάλησαν ως κουνέλια, οι γάτες σχεδόν έχουν σχεδόν εξαφανισθή. Και μόνο που και που δέχεται καμιά αντιπροσώπος του γένους των σιλουροειδών, που αποτελεί το αναπόφευκτο ζωντανό μητιμελό κάθε σπιτιού, και κάνει δειλά-δειλά την εμφάνισή της σε κάποια καραμίδα ή σε κάποιο παράθυρο, παρατηρούσα εμφόβως τα περί. Άπό αυτά τα ζωντανά υπολείμματα θα προκύψη άργότερα, στο μέλλον, το πλήθος των γατών, οι οποίες θα τρέψουν εις φυγήν τους προκρινούς έχθρους των: Τα ποντίκια, που έχουν πληθύνει τελευταίας κι' έχουν άποκτησαι τέτοιαν άναίδεια, ώστε να περιφέρονται άδιάφορα εν νυκτίον μας, απηλλαγμένα από τον φόβο της γάτας και από την έλλειψιν τυριού για τη φαά.

Εύτυχώς ότι δεν έβαλαν χέρι και στα τελευταία οι μαυρογορίτες...

ΜΙΚΡΟΣ ΜΕ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Γνωστός άθηναιός, διατηρών γραφείον, έδημοσίευσε στις εφημερίδες την έπεί άγγελία: «Ζητείται μικρός διαβέτων και ποδήλατον. Μισθός ίκανοποιητικός. Ένας φίλος του δημοσιεύσαντες την άγγελία, τον έρώτησε:
— Μα πώς διάβολο σε χρειάζεται αυτός ο μικρός με το ποδήλατο; Έσύ ποτέ δεν είχες ανάγκη από μικρό.
— Ναι, απάντησε ο άλλος, αλλά έχω ανάγκη από ποδήλατο. Ο' άφηνω, λοιπόν, το μικρό στο γραφείο κι' εγώ θα παίρνω το ποδήλατο να πηγαίνω στις δουλειές μου! (Σωστό κόλπο, αί!).
— Σωστό κόλπο, πραγματικά. Μόνο που δεν έβρωμε άν έπιασε.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ

Προχθές περνούσε από έναν κεντρικό δόμο της πόλεως μια ωραία γυναίκα, παχουλή, στρουμπουλή, σφύσους από υγεία, κέφι και ζωηρότητα. Οι όμορφές της, σε ποιότητα και ποσότητα, ήταν υπεράφθονες. Κάποιες, λοιπόν, την έδειξε σ' έναν φίλο του και του είπε:
— Κότταξε γυναίκα!
Και ο άλλος, αφού απέθαύμασε την εμφύχον άφθονίαν που περνοει, έπλατάγισε τα χείλη του και είπε:
— Ναι! Γυναίκα προπολεμική! Άς περάση, λοιπόν, κι' αυτός ο χαρακτηρισμός στο λεξιλόγιο της εποχής.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

—Ξέρεις, 'Αμέλια, ο άνδρας σου...
—Σε παρακαλώ, μαμά, μη μου μιλάς πια γι' αυτόν...
—Δεκαπέντε χρόνια συζυγικής ζωής δεν σβήνουν μέσα σε μία στιγμή, 'Αμέλια, είπε η κυρία Μπρινκόντριν πιδόνοντας το χέρι της κόρης της.
—'Η κυρία Μπρινκόντριν ήταν μία ηλικιωμένη κυρία με πρόσωπο παχύ και κόκκινο και κάτασπρα μαλλιά. Φαινόταν συγκινημένη. Μά η 'Αμέλια σκεπτόταν: «Φοβάται πως θα μείνουν τα παιδιά κι' εγώ στο σπίτι της κι' αυτό μόνον τη συγκινεί. 'Ανσυχεί μήπως βγῇ απ' τις συνήθειές της. Μ' αγαπάει η καυμένη ή μαυροδρα μου, μά μ' αγαπάει κατά τον δικό της τρόπο. 'Αλλάστε, τί μπορώ να νοιώσω αυτή; Κανείς δεν με καταλαβαίνει, σκεπτόταν η 'Αμέλια...
—'Αμέλια, ευνόησε η μητέρα της, ξέρω πως ο Μπρουόνο δὲν δεχόταν νά ξαναρχίσει την κοινή ζωή...
—'Η κόρη της έκούνεσε απότομα το κεφάλι της.
—Ποτέ!
—'Ωστόσο, έχετε αγαπηθῇ, έχετε κάμει παιδιά, έχετε ζήσει δεκαπέντε χρόνια μαζί... σκεπτόταν η 'Αμέλια...
—Δεκαπέντε χρόνια βλο καυγάδες! Δεκαπέντε χρόνια απάτης! Δεκαπέντε χρόνια δυστυχίας. Τό ξέρει καλά, μαμά. Έκανα υπομονή γιατί τα παιδιά ήταν μικρά. Μά τώρα, που η 'Ιρμα είναι στα δεκατρία και ο Ουμπέρτο στα δώδεκα, τώρα ετελειώσαν όλα! Μή μου μιλάτε γι' αυτόν! Μόλις τελειώσω την απογραφή και φύγουν τα έπιπλα, γιά να πουληθούν, δά νοικιάσω, τό σπίτι καί τά φύγα μέ τά παιδιά. 'Αν μπορείς να μέ δεχθής, τόσo το καλύτερο. 'Αλλοιώς, θά τα κτοποιήθω διαφορετικά...
—Θά δοῦμε, 'Αμέλια...
—'Η 'Αμέλια ήταν μία γυναικα που έπληροιαζε τά σαραντά, ψηλή καί λεπτή, μία γυναίκα αρκετά ώραία ακόμη καί που έπρόδιδε γαρυκτική γερή. Έδειχνε πως δέν ήταν από κείνες τίς γυναικές που είναι καμωμένες γιά παιδοφροδίες καί δάκρυα, μά πού δσο καί να πονούν ξέρουν νά συγκρατούν τόν πόνο τους.
—Μήπως θέλεις να σε βοηθήσω στην απογραφή τών έπιπλων;
—'Οχι, μαμά. Σ' ευχαριστώ.
—Θά τα πουλήσης δα;
—'Ολα! Τά μισά αυτά τά έπιπλα!
—Δεν θά σού δώσουν ούτε τό τέταρτο τής αξίας τών...
—Τό ξέρω, μαμά, τό ξέρω...
—'Η κυρία Μπρινκόντριν καθέσθηκε: —Λοιπόν, σ' αφήνω, καμώμενο μου παιδί. Σας περιμένω τό βράδυ δ'λους γιά τό δείπνο, ελπε.
Κι' έφυγε αφήνοντας την 'Αμέλια μόνη.
Τά παιδιά δέν είχαν γυρίση ακόμη καί η 'Αμέλια ήταν εχθροιστημένη πού θαμμε λίγες στιγμές μόνη. Είχε αναβάλει την απογραφή από μέρα σέ μέρα. Μά ήταν τώρα Ιούλιος. Τά παιδιά είχαν άναγκή από έξοχή. Έπρεπε να φύγουν.
Περιπλανήθηκε ανάμεσα στις άπογομενόμενες άπ' τά καλύμματα τούς πολυθρόνες, τά άδειαν τραπέζια. Τίς τελευταίες τρείς έβδομάδες τίς είχε περάσει σέ μία φίλη της, τό σπίτι είχε μίαν άμύσηφαιρα εγκαταλείμεως, πού έβογγε φωνάχνια.

Μ' ένα φύλλο χαρτί κι' ένα μολύβι στό χέρι, έκαμε τό βλῆμα τών γύρω τού δωματίου. Μέ τό πούληση αυτά τά έπιπλα καί ν' άπογυμνώσει τούς τοίχους, τής φαινόταν πως έκδικείται τόν άνδρα της.
Τό παρελθόν εναεσσοδε.
—Πόσες ακινές, σκεπτόταν Πόσα βρόδσα δάκρυα, περάσει επάνω σ' αυτόν τόν καναπέ, μόνη, περιμένοντας τόν Μπρουόνο!... Καί τήν τελευταία φορά!... Θυμόταν μ' έξαιρετικήν άκρίβεια

τά πιο παραμικρά λόγια, τίς π' ασημαντες λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς τελευταίας φορᾶς: Τότε ἀποφάσισαν νά χωρίσουν. Καί, πραγματικά, ἔτσι ἔπρεπε νά γίνη. Ξαφνικά, ἀνατρίχιασε. 'Αγεγνώρισε τό κουδούνισμα τῆς κόρης τῆς!
—Δέν ἐτελείωσες τήν ἀπογραφή, μαμά; ἐρώτησε ἡ 'Ιρμα μπαίνοντας.
—'Επῆρε τό μολύβι ἀπ' τό χέρι τῆς μαμάς τῆς.
—'Η 'Ιρμα καί ὁ Οὐμπέρτο ἤξεραν μόνο πῶς οἱ γονεῖς τους εἶχαν ἀποφασίσει νά πουλήσουν τά έπιπλα καί νά εγκατασταθοῦν ἄλλου. Τό διαζύγιο θά τό μάθαιναν ἀργότερα.
—Νά κάω ἐγώ τήν ἀπογραφή, μαμά; ρώτησε ἡ μικρή.
—Σέ διασκεδάσει νά βλέπεις νά φεύγουν ὅλα αὐτά τά πράγματα, πού τά βλέπεις μέσα σ' αὐτό τό σπίτι ἀπ' τόν καιρό πού γεννηθήκες; ἐμουρμούρισε ἡ μητέρα τῆς.
—'Ακριβᾶς, ἐπειδὴ τὰ βλέπω τόσα χρόνια, εἶπε ἡ 'Ιρμα, τὰ βαρέθηκα.
—'Ηταν ἕνα δροσερό καί ροδοκκίνο κοριτσάκι, μέ φωτεινά γκριζά ματία.
—Σημειῶνα δυο κόκκινες βελούδινες πολυθρόνες. Τό ἕνα πόδι εἶνε σκαμμένο καί κολλημένο, μαμά.
—Ναι, ὁ μπαμπᾶς σου...
—'Η 'Αμέλια εἰσάγαγε ἀπότομα.
—Πάνε πέντε χρόνια ἀπὸ τότε, ἐσκέφθηκε. Εἶχε θυμώσει, κι' ἐγώ, τό ἴδιο. Μά μία κλωστή, ἔσπαρε τήν καυμένη τήν πολυθρόνα. 'Υστερα τό μετανόησε. 'Ο καυγᾶς ἐτελειώσε μέ γέλιο. Γιατί εἶχαμε κάνει ἐκεῖνο τόν καυγά; Γιατί; Δέν θυμοῦμαι πιά...
—'Αμέλιας ἄρχισε νά θυμᾶται ἄλλες φιλονεικίες πύ πρόσφατες στή νύμφη τῆς κι' ἕνα κόμα ἀγανάκτησεως καί λύπης τήν ἐπιθυμία τῆς.
—'Ενα τραπέζι ἀπὸ μαόνι...
—Δέν ξέρεις τί λές, 'Ιρμα. Δέν εἶνε μαόνι, ἀλλά κορυδιά. Εἶνε ἕνα πολύ ὠραίο τραπέζακι 17ου αἰῶνος...
Καί ἐσκέφθηκε στή στιγμή: —'Όταν τά παιδιά ἤσαν ἀκόμη μικρά καί δέν ἔτρωγαν μαζί μας, ἐσπεριζόμεστε σ' αὐτό τό μικρό τραπέζι, πολλές φορές κοντά στή φωτιά. 'Ερβουν τό φῶς καί κουβεντιάσαμε μέσ' στό σκοτάδι... Δέκα χρόνια ἀπὸ τότε! 'Ηταν χαϊμόνες... εἶχε ἀρπάξει ἕνα δυνατό κρουλόγημα καί δέν ἔβγαине ἔξω. Πόσο ἀνησυχούσα...

—Δυο βιβλιοθήκες. Βιβλία...
—'Οχι, ὄχι τά βιβλία, 'Ιρμα! Μερικά ἀπ' αὐτά εἶχαν ἀγορασθῇ ἀπ' τόν Μπρουόνο κι' αὐτήν, πρὶν ἀπὸ τό γάμο τους. 'Ετρεχαν ὅλη τήν ἡμέρα στά βιβλιοπωλεῖα, στά παλαιοπωλεῖα. Εἶχαν ἐπιπλώσει τό διαμέρισμά τους προκαταβολικῶς μέ ἀγάπη καί γούστο...
—Συνεχίζω, μαμά.
—'Η 'Αμέλια κατέβασε τό κεφάλι τῆς κι' ἐχάθισε μέ τό χέρι τήν ἀκρί τῶν βιβλίων. Ποιὸς θ' ἀγόραζε αὐτές τίς βιβλιοθήκες; Ποιὸς θά χρησιμοποιοῦσε αὐτὸν τόν παλιό καναπέ; Ποιὸς θ' ἀναβε τήν λάμπα; 'Ηταν βενετσιάνικη καί τήν εἶχαν ἀγοράσει σὸν ταξιδιὸ πύ γάμο τους ἀπ' τῆς Βενετίας. Πόσα ταξίδια! Οἱ βραδυνές ἀφίξεις σέ μίαν μικρή πόλη, τό τρέξιμο στά μικρά ξενοδοχεῖα, ἡ εὐχάριστη αἰσθησις τῆς ἀλλαγῆς τῶν ἐντυπώσεων, τῆς ἐλευθερίας... ὅλ' αὐτά ἀνακατεμένα, συγκεχυμένα, φλογερά ἀμήμη, ἐξαφανιόνταν μέσα στή μνήμη τῆς.

—'Υπῆρχαμε, ὥστόσο, κάποτε εὐτυχισμένοι... 'Εξήσαμε ὠραίες στιγμές... ἐσκέφτηκε ἑαφνικά.
Δεκαπέντε χρόνια μέ γκρίνιες, μέ ἀπῆτες, δεκαπέντε χρόνια δυστυχισμένης συζυγικῆς ζωῆς, μποροῦσαν νά βρῶσουν αὐτές τίς δυστυχίες ἀναμνήσεις; Τῆς φαινόταν ἀδύνατον.
—'Αλλά δέν θέλω πιά, ἐμουρμούρισε σιγανά.

ὥρα, κάποιον, πού μόνῃ ἡ ἐπαφή του νά σοῦ ἀναστατώνει τίς αἰσθήσεις, πού τό χέρι του νά σοῦ χοί δευλ τά μαλλιά, πού τό στόμα νά νε πρόθυμο νά ψιθυρίση σὸν ῥόδινο αὐτάκι σου ὅλες αὐτές τίς ἀσύλληπτες ἔννοιες πού λέγονται ἐρωτῶλογα, ὅλα αὐτά τά τίποτε πού δίνουμε πάντα τήν εὐτυχία, καί σ' αὐτὸν πού τά λέει, καί σ' αὐτὸν πού τ' ἀκούει... Σέ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, οἱ τέσσερις κρύοι τοῖχοι τοῦ δωματίου σου θά ἐγίνονταν διακριτικοὶ φύλακες ἀγνεῖλοι τοῦ προστατευμένου σου ἔρωτα, κι' αὐτό πού θά δοκίμαζες, ὅδε τήν ὁμορφίαν τῆς ἀποκαλύψεως, καί θά σοῦ δίδει μέ πειστικότητα τή δικαιοσύνη τῆς ἀνέξεως. Γιατί, τώρα, καμμενοῦλα, ἔχεις τό περιβόλον, μά σοῦ λείπει τό περιεχόμενο. 'Εχεις τήν ἔξοχη σκηνογραφία, τούς μαγευτικούς φωτισμούς, τή φαντασμαγορική σκηνοθεσία, μά σοῦ λείπει ὁ πρωταγωνιστής... Αὐτός, μέσ' στοῦς τέσσερις τοίχους σου, θά σ' ἔκανε σέ τρία τέταρτα τῆς ὥρας εὐτυχισμένη...
—'Εκείνη (πολύ σιγά): Δέν εἶνε σκληρό νά μοῦ ὑπογραμμίζης μίαν ἑλλάξη, πού εἶν' ἀδύνατον ν' ἀναπληρωθῇ.
—'Εκείνος: 'Οχι... Τόν πρωταγωνιστὴ πού λείπει, τὸν ἀναπλήρωσε ἀρκετά ἡ συζήτησίς μας... Τώρα, πού θά κλείση τό ἀκουστικό, ἡ ἀνοίξεις θά σοῦ φανῇ ὑποπερτῇ, καί τά ματία σου θάχουνε στεγνώσει...
—'Εκείνη: Τί λές... Κι' ὅταν ἐμπνέμε ἀπὸ ἕνα γοητευτικό δνεῖρο στή γυναικὴ πεζότητα τῆς ζωῆς, δέν εἶμαστε πύ πολύ δυστυχισμένοι;
—'Εκείνος: Ναι, ἴσως νᾶναι κάπως δονηρὴ ἡ ἀπότομη προσέλευσίς μας, ἀπ' τούς αἰθέρες σὸ ἀνώμαλο περραῖν τῆς πραγματικότητος. Πάντα θῶς, κάτι μένει ἀπ' τό ταξιδί μας σὴ σύννεφα...
—'Εκείνη: Κλείνω τό ἀκουστικό... Κλείσε κι' εὐ! δὲν τά ματία σου, καί ἔρσε σιωπηλῇ, μέσ' στοῦς τέσσερις τοίχους σου, τρία τέταρτα τῆς ὥρας—σὴν ἀγκαλιά μου...
—'Απαλά, σὴν νά μὴ θῇς νά τραπῇ τ' ὀνειρό τῆς.
—'Εκείνος ἀκουστικῶς τό ἀκουστικὸν τῆς μηχανῆς πού τηλεφώνου. 'Η σιγνιάλεξις ἐτελειώσε. Θά τήν συνεχίσει ἐκείνη, μόνῃ τῇ μέ κλειστὰ τὰ ματία, μέσ' σὸ ἀνοσιδεάσιμο σκόρπο, ὡποῦν ν' ἀνάψῃ τό ἡλεκτρικόν).
—'Εκείνος (ζωητά): Νᾶχες δίπλα σου, αὐτὴ τήν ἔξοχη ἀνοσιδεάτικη

—'Ωστόσο ἐνοιώσε τὰ δάκρυά τῆ νά πλημμυρίζουν τὰ ματία τῆς.
—'Εκανε μιά κίνησι γιά νά διώξῃ τῇ 'Ιρμα.
—Πήγαине τώρα νά ντυθῆς. Μόλις ἔρῃ, ὁ ἀδελφός του, θά βγοῦμε. Θά δειπνήσουμε στῆς γιανιάς.
—'Ο! μαμά! Ὁ μαμά! ἔκανε ἡ 'Ιρμα ἐσπώνοντας σέ γέλιο. Κι' αὐτό τό περίφημο ἐκκρεμὲς πού τό ξέχασα...
—'Αλλά βλέποντας τὴ δακρυμμένα ματία τῆς μητέρας τῆς, σταμάτησε.
—Κλαίς, μαμά; Γιατί;
—Πόσο μόνῃ ἤταν! Καί πόσο μακριὰ ἀπ' αὐτήν ἤσαν τὰ παιδιά τῆς! Κι' ἀπὸ ὁ Μπρουόνο εἶχε φύγει, εἶχε χαθῇ γιά πάντα ἀπ' τῇ ζωῇ τῆς, σέ ποιὸν θάλεγε: 'Θυμᾶσαι; 'Ηταν στῇ φλωρίνῃ, στὰ 1928 πού πήραμε αὐτό τό ἐκκρεμὲς ἀπὸ ἕνα παλαιοπωλεῖο. 'Ολοι τὸ βόηκαν τρομερὰ ἀσχημ. Κι' αὐτὸ μόνον εἶπες πῶς εἶνε ὠραίο. Θυμᾶσαι;
—'Εσφικνὰ, ἀκούστηκε τό κουδούνι τοῦ τηλεφώνου. 'Ηταν ἡ μητέρα τῆς.
—Με συγχωρεῖς, 'Αμέλια. Θά σ' ἐνοχλήσω γιά λίγο. Μά, ὁ Μπρουόνο εἶνε ἔδω... Στάσου, μὴ διακόπτης... Θάθελε νά σοῦ μιλήσῃ. Καί...
—Μά γιατί, μαμά; Γιατί; Ξέρεις καλά, πῶς εἶνε ἀδύνατον τώρα...
—Καί ἐσάντις νουερά: 'Αδύνατον!...
—'Ωστόσο, ἕνα χαμόγελο, ἕνα χαμόγελο συγγνώμης ἐξαγραφίσθηκε σὸ πρόσωπό τῆς, ἐνῶ ἀπ' τὰ ματία τῆς κυλοῦσαν δυο δάκρυα...
ΠΑΟΛΟ ΦΕΡΡΑΡΙ

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

* Τὸ καλύτερο μέσον γιά ν' ἀπατάται κανεῖς εἶνε νά θεωρῇ τὸν ἑαυτό του ἐξυπνότερον ἀπ' τούς ἄλλους.
* 'Η ζῆλεια εἶνε ἡ φιλοτιμία τῆς σαρκής.

ΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ρένα, Σάσα, Λίτσα

Υπό ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

—'Από ἀνέκαθεν τ' ὀνειρό μου ἦταν νά γίνω Δὸν Ζουάν. Νᾶχω, δηλαδή, δυο, τρεῖς, τέσσαρες ἢ ἔξη φιλενάδες, νά μ' ἀγαπᾶνε καί οἱ ἔξη, νά μοιράζω τά φίλια μου, τὰ χάδια μου καί τίς ὀπσοχάσεις μου καί στίς ἔξη, νά μέ σκεπτόνται καί οἱ ἔξη, νά κλαῖνε γιά μένα καί οἱ ἔξη. 'Εξήλεσα κατὰ βάθος ὅλους τούς ἔξυπνους ἐκείνους κατακτητάς πού εἶχαν δυο-τρεῖς φιλενάδες ὁ καθένας καί ἐπόχαρην μ' ἕνα ὕφος θριαμβευτικό, πού ἴσως νά μὴ τᾶχε στήν ἐποχὴ τὸν ὅτι οὐκ ἔπραγματικός Δὸν Ζουάν. 'Ηθελα νά τούς φτάσω. Καί ἡ τύχη τᾶφερνε, νᾶχω μόνο μία καί μοναδική. Κι' αὐτὴ πῶς τὰ κατέφρανα νά τήν ἔχω, ἔνα θεὸς τό ξέρεῖ. Μά δέν ἀπεκτιζόμουνα ποτέ. Κυταζόμουνα σὸν καθρέφτη κι' ἔλεγα: —Μά τί δικοῦ! Καλύτεροι εἶνε οἱ ἄλλοι, πού τίς ἔχουνε μαζεμένες; Κι' ἐβρισκα ὅτι δέν ἦταν οὐτε καλύτεροι, οὐτε ἐξυπνότεροι. Φτάνει νά μέ βοηθοῦσε λιγάκι ἡ τύχη καί νά δοῦλευα τήν ὑπόθεσι μέ μαεστρία.
Καί γίνανε καί τά δυό!
—'Ετσι, τὸν περασμένο μῆνα, ἔγραψα σὸ ἐνεργητικό μου τρεῖς κατακτήσεις. Μάλιστα, κύριοι! Τρεῖς κοπέλλες ὁμορφές καί χαριτωμένες, πού ἀνεκάλυψαν σέ μένα τὸν ἰδεώδη ἔραστο. 'Ηταν ἡ Ρένα, ἡ Σάσα καί ἡ Λίτσα. 'Η Ρένα, ψηλή καί ἐσθνή, ἡ Σάσα, μέτρια καί μελαχροινή. 'Η Λίτσα, παχουλή καί καστανή. Εἶχα κάθε δικαίωμα, λοιπόν, νά περηφανευοῦμαι γιά τίς ἐπιτυχίες μου. καί νά θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου ὡς κατ' εὐθεσίαν ἀπόγονο τοῦ Δὸν Ζουάν. Τώρα, πῶς τὰ κατέφρανα καί τίς ἐπρότρεψα, καί τίς τρεῖς, μὴ τὰ ρωτᾶτε... Τό σημαντικό εἶνε πῶς ἐπῆγγαίνα γιά τήν τετάρτην. Γιατί οἱ κατακτητὲς εἶνε σάν τούς ἑκατομμυριοῦχος, πού δὲν ἀποκτιζοῦν ἕνα ἑκατομμύριο, πᾶνε γιά τό δεύτερο, ὅταν βάλουν σὸ χέρι, τό δεύτερο, πᾶνε γιά τό τρίτο καί τράβα κορέλλια...
Μιά φορά ἤμου ἐντυχιζόμενος. Τό δνεῖρο μου ἔπαυσε σάρκα καί ὀστά. Καί δέν μποροῦ νά σᾶς περιγράψω πόσο ἐροῦσκονα ἀπὸ ἐνδοῖσμο καί ἱκανοποίησι, ὅταν τῇ Δευτέρᾳ καί τῇ Τετάρτῃ ἡ Ρένα μὸ ὠρρίζοντες πᾶς ἤμου ὁ μόνος ἄνδρας πού ἀγάπησε, τήν Τρίτη καί τήν Πέμπτη ἡ Σάσα πᾶς χωρίς ἔμενα δέν μπορούσε νά ζῇσῃ καί τήν Πέμπτη καί Κυριακὴ ἡ Λίτσα πᾶς ἤμου ὁ τύπος πού ἔψαχνε νά βρῇ τόσον καιρό. 'Απὸ μέσα μου γελούσα κι' ἔλεγα: —Μπράβο, 'Αλέκο! Σέ ἀναγνωρίζω!

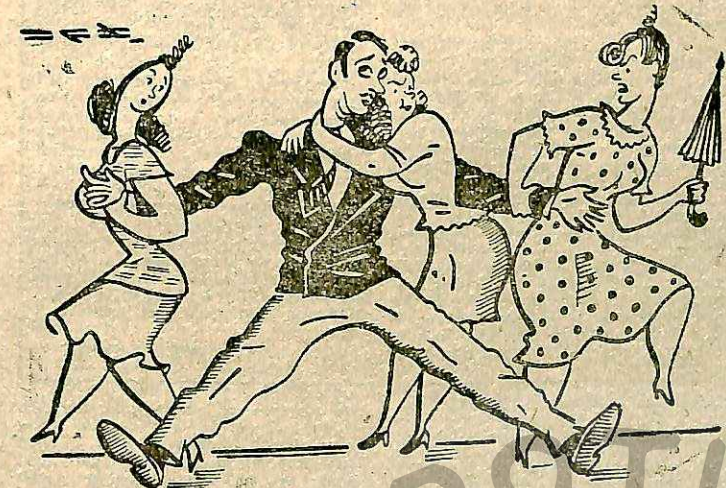
Τὴν περασμένη Δευτέρᾳ, ὅμως, ἔπαθα μιά καταστροφή. Τῇ στιγμῇ πού ἡ Ρένα εἶχε γείρει στήν ἀγκαλιά μου καί μ' ἐκύτταζε στά ματία μου, ὁ ὑπέβαλε τήν ἐρώτησι: —'Ελπίς ἔχεις στῇ ἐρώτησι; Πῶς καί νά φανῇ ὑποπερτῇ, καί τά ματία σου θάχουνε στεγνώσει...
—Πές μου, 'Αλεκάκι μου. Μ' ἀγαπάς;
—Μά ρωτάς, Σάσα μου; ἄπαν-τῶ μισομεθυσμένος ἀπὸ εὐτυχία.
—'Όπου ἡ Ρένα πετάγεται ἄγριε-μένη καί λέει: —Τί εἶπες; Σάσα! Ποιά εἶν' αὐτὴ ἡ Σάσα; Κατάβα τῇ γκάφα μου καί προσάβῃσθαι νά τῇ διορθώσω.
—Δέν εἶπα Σάσα!
—Σάσα εἶπες! 'Εγὼ δέν εἶμαι κοῦφ! —Τότε θά μὸ ἔξφυγε χωρίς νά τό βέλω. Θυμῆθηκα μιά θεία μου πού τὸ λένε Σάσα κι' ἐτσι...
Δέν ἐπρόφρασα ὅμως νά τελειώσω τῇ φράσι μου. 'Η Ρένα εἶχε σηκωθῇ, εἶχε μαζέψει τήν τσάντα καί τὰ γάντια τῆς καί μὸ εἶχε πετάξει στά ματία ἕνα ματσάκι πασχολιᾶς πού τῆς εἶχε προσφέρει, συνοδεύοντας τῇ λεπτῇ τῇ χειρονομίᾳ μ' αὐτὴ τῇ φράσι: —'Αντε νά βρῇς τῇ Σάσα! Παλᾶνθωρε!
Καί χάθηκε...

—'Ετσι, μέλιναν δυο. Νά σᾶς πῶ τήν ἀλήθεια, στενοχαρῆθηκα πού τήν ἔχασα τήν Ρένα, γιατί τήν ἀγαποῦσα, Θεοῦντας, ἄφανε ὀργανό τό τρίτο διαμέρισμά τῆς καρδιάς μου. Κι' αὐτὴ ἡ ἐσθνή τῆς ἀποχωρήσει μ' ἔκανε νά τήν σκέπτομαι διαρκῶς καί νᾶχω πάντα τ' ὄνομά τῆς στή σκέψι μου καί στά χεῖλιά μου. Γι' αὐτό δέν πρέπει νά σᾶς φανῇ καθόλου παράξενο αὐτό πού μοῦ συνέβη τήν περασμένη Τρίτῃ τὸ ἀπόγευμα. 'Ηταν ἡ βάρδια τῆς Σάσας. Αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία πού ἔχασα τήν Ρένα, γιατί τ' ὄνομά τῆς μοῦ τῇ ἐδίωξε. Μά πού τᾶξερε ἡ καυμένη;
—'Η Σάσα ἦταν ρομαντικὴ καί τῇς ἄρεσε πολὺ ἡ ἀκροβαλασία. 'Βρισκόμαστε, λοιπόν, σὸ Παλιό Φάληρο, καθισμένοι στήν ἀμμουδιά. Κι' ἀφοῦ εἶπαμε πολλά καί διάφορα καί μεθύσαμε μέ λόγια καί μέ φίλια, σέ μιά στιγμή ἡ Σάσα εἶχε μιά ὀλέθρια ἐμπνεύσι.
—Γράψε—μοῦ λέει—σὴν ἄμμο τ' ὄνομα πού ἀγαπάς.
—'Εγὼ παίρνω ἕνα κομμάτι καλάμι πού βρέθηκε ἐκεῖ κοντά καί, ἀφηρημένος, χαράζω στήν ἄμμο: 'ΡΕΝΑΣ. Οὐτὲ ἀκούσα τί μοῦ εἶπε ἡ Σάσα, οὐτε ἐπρόφρασα νά τήν δω πού ἔφυγε. Εἶχα σέει ἕνα χαρτάκι τόσο φοβερό, πού ἀκόμα γαστῶν τό μάγουλό μου νά καίη. Εἶπα γιά μιά στιγμή νά τήν κυνηγήσω καί νά τῇς ζητήσω συγγνώμην γιά τήν προσβολή, πού τᾶχα χωρίς νά θέλω τῇς ἔκανα. Νά βρῶ μιά δικαιολογία. 'Αλλά τί δικαιολογία νάβρι-

Αὐτὴ ἡ Σάσα εἶνε φιλενάδα σου! Καί βέβαια γιά νά τῇ θυμάσαι καί τῇ στιγμῇ ἀκόμα πού ἔχεις ἔμενα στήν ἀγκαλιά σου, θά τήν ἀγαπάς πολὺ.
—'Εβαλε τὰ κλάματα. Προσπάθησα νά τήν παρηγορήσω.
—Τό εἶπα ἐπιτήδες γιά νά σέ κάνα νά ζηλέψῃς! τῆς εἶπα.
—'Αλλά δέν μέ πίστεψε. Σηκώθηκε μέ σοβαρότητα συμβολαιογράφου, λέγοντας: —Εἶσαι ἄπιστος, ψεύτης, πρόστυχος! Εὐτυχῶς πού σέ κατάλαβα νωρίς...
—Θά μοῦφρευε, λοιπόν κι' αὐτῇ; —'Εβαλα ὅλα τὰ δυνατόν μου νά τήν κάνα ν' ἀλλάξῃ γνώμη. 'Η ἀπαίστησις τῆς τῇ ἦταν αὐτῇ: —'Αν μ' ἐνοχλήσεις ποτέ, θά ἐλδοποιήσω τὴν ἀστυνομία! Κι' ἔφυγε κι' αὐτῇ...

Καί τώρα, πού βρέθηκα πάλι μόνος κι' ὀρφανέμος, δυο λύσεις σκεπτόμαι. 'Η νά βρῶ μιά φιλενάδα καί νᾶχω μόνο μιά, ἢ, ἂν ἐξακολουθῇσῃ τὸ στάδιο τοῦ Δὸν Ζουάν, νά βρῶ τρεῖς ἢ τέσσερις φιλενάδες πού νάχουν τὸ ἴδιο ὄνομα. 'Αν λένε καί τίς τέσσερις Σάσα, ἡ Ρένα, ἡ Λίτσα, δέν θά ὑπάρχη κίνδυνος νά ξαναπάθω τὰ ἴδια. Καί, νά σᾶς πῶ, αὐτό σκεπτόμαι νά κάνα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ἵπογραφή

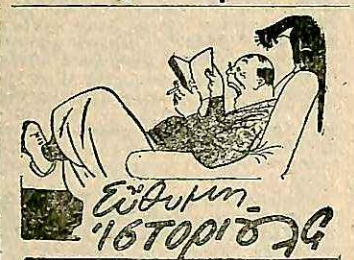
ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

—'Εν δὲν πειράζει, εἶπα μέσα μου. 'Ως πού ν' ἀναπληρώσαμε τίς δυο πού λείπουν, θά περάσωμε μέ τῇ μιά...
—'Η Λίτσα, λοιπόν, εἶχε μείνει μόνη. 'Οπως δέν τῇ σκεπτόμουν καί πολύ. Γιατί δέν τῇ σκεπτόμεις τίς εἰς εἰν ἀπορροφῆσι ἡ Σάσα, μέ τό δικαίωμα καὶ πού μοῦδωσε. Αὐτὴν τώρα εἶχα διαρκῶς σὸ νοῦ μου, αὐτὴν ἔβλεπα κάθε στιγμή μπροστά μου...
—'Ακόμα καί τὸ ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης πού κρατοῦσα στήν ἀγκαλιά μου τῇ Λίτσας. Αὐτὴ ἡ Λίτσα εἶχε μίαν ἐκσυρστική μοῖνα: 'Ηθελε νά σκῆβω διαρκῶς σ' ὀστάκι τῆς καί νά τῇς ψιθυρίζω: —Λίτσα μου, Λιτσαάκι μου!...
Αὐτὴ τῇ ἐπιθώσα, ὅσο κι' ἂν ἦταν ἐνοχλητικὴ, τῇν ἐκτελοῦσα πάντα μέ προθυμία, γιατί κάθε ἄλτσα μου, Λιτσαάκι μου! ἔπαυσε ὡς ἀμοιβή κι' ἕνα φίλι. 'Όταν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τ' ὄνομάκι τῆς νά τῇς χαϊδέψῃ τ' αὐτὴ, μολέγει: —'Ελα, 'Αλεκάκι μου! Πές μου τό!...
Αὐτὴν ἀκριβῶς τῇ φράσι μὸ εἶπε καί τήν Πέμπτη, ἡ Λίτσα πού, ὅπως σᾶς εἶπα, κρατοῦσα στήν ἀγκαλιά μου, κατὰ ἀπὸ ἕνα παχύφυλλο δένδρο. Κι' ἐγὼ, πού τ' ὄνομα τῆς Σάσας μὸ τρώπαγε τό νοῦ, σκῆβω καί τῇς ψιθυρίζω: —Σάσα μου, Σασάκι μου!...
Πετᾶχτικε ἀπάνω. Ζήτησε νά τῇς πῶ ποιά εἶν' αὐτὴ ἡ Σάσα. Φυσικά τῇς εἶπα πᾶς ἦταν τ' ὄνομα καί ποῖας θείας μου. Φυσικά δέν τό πίστευε.
—Κανένας ἀνηψιὸς δέν λέει στῇ θεῇ του Σάσα μου, Σασάκι μου!

—'Εν δὲν πειράζει, εἶπα μέσα μου. 'Ως πού ν' ἀναπληρώσαμε τίς δυο πού λείπουν, θά περάσωμε μέ τῇ μιά...
—'Η Λίτσα, λοιπόν, εἶχε μείνει μόνη. 'Οπως δέν τῇ σκεπτόμουν καί πολύ. Γιατί δέν τῇ σκεπτόμεις τίς εἰς εἰν ἀπορροφῆσι ἡ Σάσα, μέ τό δικαίωμα καὶ πού μοῦδωσε. Αὐτὴν τώρα εἶχα διαρκῶς σὸ νοῦ μου, αὐτὴν ἔβλεπα κάθε στιγμή μπροστά μου...
—'Ακόμα καί τὸ ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης πού κρατοῦσα στήν ἀγκαλιά μου τῇ Λίτσας. Αὐτὴ ἡ Λίτσα εἶχε μίαν ἐκσυρστική μοῖνα: 'Ηθελε νά σκῆβω διαρκῶς σ' ὀστάκι τῆς καί νά τῇς ψιθυρίζω: —Λίτσα μου, Λιτσαάκι μου!...
Αὐτὴ τῇ ἐπιθώσα, ὅσο κι' ἂν ἦταν ἐνοχλητικὴ, τῇν ἐκτελοῦσα πάντα μέ προθυμία, γιατί κάθε ἄλτσα μου, Λιτσαάκι μου! ἔπαυσε ὡς ἀμοιβή κι' ἕνα φίλι. 'Όταν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τ' ὄνομάκι τῆς νά τῇς χαϊδέψῃ τ' αὐτὴ, μολέγει: —'Ελα, 'Αλεκάκι μου! Πές μου τό!...
Αὐτὴν ἀκριβῶς τῇ φράσι μὸ εἶπε καί τήν Πέμπτη, ἡ Λίτσα πού, ὅπως σᾶς εἶπα, κρατοῦσα στήν ἀγκαλιά μου, κατὰ ἀπὸ ἕνα παχύφυλλο δένδρο. Κι' ἐγὼ, πού τ' ὄνομα τῆς Σάσας μὸ τρώπαγε τό νοῦ, σκῆβω καί τῇς ψιθυρίζω: —Σάσα μου, Σασάκι μου!...
Πετᾶχτικε ἀπάνω. Ζήτησε νά τῇς πῶ ποιά εἶν' αὐτὴ ἡ Σάσα. Φυσικά τῇς εἶπα πᾶς ἦταν τ' ὄνομα καί ποῖας θείας μου. Φυσικά δέν τό πίστευε.
—Κανένας ἀνηψιὸς δέν λέει στῇ θεῇ του Σάσα μου, Σασάκι μου!

—'Καί ἦρθε ἡ δυστυχία. Τήν κατά-παισι τήν συνοδεύει συχνά ἡ πείνα. Για νά ὑπορέσῃ νά ζῇσῃ ὁ Ροκεμόρ ἐπρόληψε σιγά-σιγά τὰ παλαιὰ ἔπιπλα πού τοῦ εἶχαν μείνει ἀπὸ τῇς οικογενείας του. 'Αναγκάσθηκα νά ἐγκαταλείψω τό διαμέρισμα τῆς λεωφόρου Σαῖν-Ζερμὰν καί νά ἐγκατασταθῇ σ' ἕνα εἶδος τράντης, στήν κορυφὴ τῆς Μελλεβλ. Δέν ἐκράτησε παρά τήν ὑπερήλεια τῆς τῇ ὅταν καί ἔκαμε φιλενάδα του. Τί κατὰποῖσι! Χίρρα πρὸ εἰκοσαστίας ἡ Ματθίλδη ἦταν μιά ροδοκκινὴ χωριάτισσα, μέ παλαιὰ μάγουλα, κι' ὀλοστρομπούλα. Δέν ἔφερε οὐτε νά γράψῃ, οὐτε νά διαβάσῃ. Μά κατεχε τήν τέχνη τῆς κατασκευῆς τῶν ορεκτικῶν φαγητῶν. 'Όταν ἄρχισε ν' ἀρρωσταίει, ὁ Ροκεμόρ ἀναρωτήθηκε τί θά μπορούσε νά κληροδοτήσῃ σ' αὐτὴ τῇ γυναίκα πού τὸν ἀκολούθησε στῇ δυστυχία του, ἡ ὅα ἡ ἔβρασκε πάντοτε τὸν τρόπο νά τὸν θρέψῃ κι' ἡ ὅσα τὸ βράδυ τοῦ ζεσταίνε τό κρεβάτι. Δέν εἶχε νά τῇς δώσῃ παρά τό ὄνομά του. 'Ο κ. ντὲ Μον-μαγιούρ κόμης καί ποιητῆς, πανδρεώθηκε τήν κ. Ματθίλδη, μίαν ἀναψαφῆτην ὑπερήτρια.
—Αὐτὴ μὲς ἐιδωποῖσε γιά τὸν θάνατόν της. 'Εφθασε σπῆτι μου, κατὰ τίς δέκα τό βράδυ καί εἶπε ἄπλα: —'Αὐτό ἦταν: 'Ετελείωσε!
—'Εκείνο πού τὴν ἀνσυχούσε περισσότερο ἦσαν οἱ διαπονήσεις πού ἐκρεῖαζόνταν γιὰ τὸ ληζισχεῖο.
—Μεγάλη φασαρία, ἐγκρίνισζε, κι' ἡ δῆλωση γιά ἕνα δανεισμό! —Μὴν ἀνσυχῇτε, τῇς εἶπα. Θά ἐιδωποῖσῃ τούς φίλους τοῦ Ροκεμόρ. Ἀφῆρι τό πρᾶτ στίς ἐννεα θά εἴμαστε σὸ σπίτι σας. Θά σᾶς συνοδεύσωμε σὸν δημαρχεῖο.
—Τὴν ἐπομένη ἐφθάσαμε ἀγογορημένοι σὸ σπίτι τοῦ ποιητοῦ. 'Η Ματθίλδη εἶχε ἡδὸ φύγει. Δέν μὲς ἔμενε παρά νά τήν περιμένωμε. 'Εκαθίσσαμε σὸν νεκρὸ ὅθαμο, πού ἦταν ἐπίσης καί ἡ κουζίνα. Κᾶσσε ἀπὸ σποδὺν ἐχρησιμεῖαν γιά καθίσματα. Στὸ μισοσπαμένο τραπέζι, ὑπῆρχε ἕνα κανατί κρασί σκεδὸν ἀδειανόν κι' ἕνα ποτήρι. 'Η σόζυγος-ὑπερήτρια εἶχε παρηγορηθῇ πίνοντας.
—Δέν ἄρχισε νά γυρίσῃ. 'Ηταν πύ κόκκινη ἀκόμη ἀπ' τό συνηθισμένο. Στὸ μετόπι τῇς ἦσαν μερικῶς γκρίλες τοῖφες κολλημένες ἀπ' τὸν ἰδρώτα. Καί οἱ χονδρῆς τῇς κάλτσες ἔπρεψαν στίς τρύπες παντοφλῆς τῆς. 'Ετσι μὲς παρουσιάσθηκε ἡ χί

Παληοί φίλοι!

Το έργο είχε τελειώσει και οι ή-
θοποιοι διευθύνονταν προς τις εξο-
δους του θεάτρου.

Εξάφνου, μέσα στον συνωστισμό,
ένας εξαιρετικά κομψός κύριος έ-
πεσε επάνω σ' έναν άλλον κύριο,
λίγο παχύ, επίσης όμως κομψό.

Στην άρχη αλληλοκυττάχθηκαν
προκλητικά. Μά άμέσως κατόπιν ο
ένας άπλωσε τα χέρια του προς τον
άλλον.

— Διάβλε! Ποιό να τό φανταζό-
μουν! Ο Βινιό!

— Τι συνάντησες! Τι σύμπτωσης!
έφώναξε άμέσως κι' ο άλλος. Ο
Ποσφέρ! Ο παλιός μου φίλος
Ποσφέρ!

Και μετά τις πρώτες διαχύσεις
δύο φίλων που έχουν χρόνια να
συναντηθούν έτράβηξαν μαζί προς
την έξοδο, σχεδόν άγκαλιασμένοι.

— Λοιπόν, τί γίνεται τόσα χρό-
νια; έρώτησε ο Βινιό.

— Καθώς βλέπεις, άγαπητέ μου,
είμαι πολύ καλά... Οί δουλειές μου
πάνε θαύματα. Κι' εσύ;

— Εγώ είμαι άνώτερος υπάλλη-
λος τραπεζής. Είμαι αρκετά εύχα-
ριστημένος.

— Πού να τό φαντασθώ πως θά
σέ συναντήσω!; είπε ο Ποσφέρ. Ή,
γεράμως άπ' τον καιρό που ήμα-
στε συμμαθητά στη Μασσαλία...

— Α, τί όρρα! χρόνια έκείναι! Θυμάσαι
τις «καζόρες» που έκά-
ναμε στον καθηγητή Ρισμουρ;

— Ναι, δέν περνούσαμε άσχημα...
Εύχυσουμε χρόνια!...

— Ή, ήμαστε τότε δεκαοκτώ χρό-
νων...
— Μένεις στο Παρίσι; έρώτησε ο

Βινιό.
— Ναι, στη Μονμάρτη... Κι' εσύ;

— Στο Μονρούζ... Άκούς, να
μην έδωθούμ' τόσα χρόνια! Τώρα
δύως θά βλέπωσαστε.

Φυσικά!... Φυσικά!... Μας
συνέδουν τόσες παιδικές άναμνή-
σεις. Θά γίνωμε οί ποί καλοί φίλοι.

Ναι... ναι... Και μέ τί δου-
λειές ασχολείσαι;

Ο Ποσφέρ έπηρε ύφους σοβαρό.
— Άσχολεύμαι με διάφορες υπο-
θέσεις... με συστάσεις έταιριών,
με πωλήσεις άκινήτων...

Και φέροντας τό χέρι στο μέρος
της καρδιάς, έπρόσθεσε:
— Νά, π.χ., σήμερα έπούλησα μιά
βίλλα για δύο εκατομμύρια φράγκα
κι' έπληρα 1000 φράγκα προμήθεια.

Μπαρά!...
Κουβεντιάζοντας οί δύο φίλοι εί-
χαν βγεί από τό θέατρο.

— Δέν μπορούμε να χωρίσωμε έ-
τσι, είπε ο Βινιό. Σου προσφέρω τό
σουτέ στη Μονμάρτη.

Θαυμάσια! Προσφέρω τό τα-
ξί!... Έυπρόξ, πάμε.

Εφώνασαν ένα ταξί, έμπήκαν και
μετά από λίγο έυπαιναν σ' ένα
κομψό μπάρ της Μονμάρτης.

— Μπα! Ο Σαρλό!; άκούστηκε
έξωφρα μιά φωνή κοντά τους.

— Σαρλό; Για σένα μιλούν, φίλε
μου; έρώτησε ο Βινιό. Άφου σέ
λένε Σάρλ.

— Ναι, λέγομαι Σάρλ, όχι διώες
Και Σαρλό, απήντησε ο Ποσφέρ.
Έξ' άλλου είμαι άγνώστος έδώ,
γιατί απανίως συχνάζω σέ τέτοια
κέντρα.

— Κι' εγώ τό ίδιο... Μά σουτάρει
κανείς καλά... Σαμπάνια, γκρα-
σόν! Και γαλόπουλο κρύο με σά-
λάτα. Φουά γκρά... και γραβιέρα...

Τί περίεργη σύμπτωση!; έφώ-
ναξε ο Ποσφέρ. Άν μούλεγε κα-
νείς σήμερα τό πρωί ότι τη νύχτα
θά σουτάρειά μέ τόν παλιό φίλο
Σάρλ, δέν θά τό πίστευα!

— Δέν βρίσκεις πως δέν είνε άσχη-
μα έδώ;

— Πράγματι, δέν ήταν καθόλου
άσχημα...
Μία νέα, με τό δύο χέρια της
τασέες μιάς, έκόκκινης ποδιάς, έχο-
με μαζί μ' έναν νέο γυνώ άπ' τη
μέση κι' επάνω. Ο χορός αυτός ή-
ταν ή τελευταία λέξης της μόδας,
ο «χορός της γκιλοτίνας» όπως τόν

έλεγαν.
Έκλεκτός κόσμος—κύριοι με φρά-
κο και κυρίες γεμάτες κοσμήματα—
άπελιδύβανε τό εύχάριστο θέαμα.

— Πρέπει να πιούμε, πρέπει να
πιούμε, φίλε μου, είπε ο Βινιό. Μαίτρ,
μιά σαμπάνια άκούη!

Άναπολόντας τά παληά, οί δύο
φίλοι άδειάζαν τά ποτήρια τους τό
ένα κατόπιν του άλλου.

— Συμάς τον Κοκαρντέκ;
— Και τον Μπαλουντέν;
— Και τον Νταραμπουάρ;

Οί δύο φίλοι δέν έχωρισαν, παρά
κατά τά έφημέρια, άφου άγκα-
λιάστηκαν έγκαρδία.

Σάν ξαναγύρισε στο δωμάτιό του,
ο Βινιό είπε:

— Δέν ήταν και πολύ εύγενικό
αυτό πού έκεκα, μα πώς μπορούσα
να χσώω τόση εύκαιρία;... Δέν
άφηνουν έτσι έκαστο χιλιάρικα...

Κι' έβγαλε άπ' τό έπανάφωρο του
τό πορτοφόλι που είχε κλέψει του
Ποσφέρ. Άνοιξε τό πορτοφόλι. Μά
άμέσως έφώνασε:

— Πώς;... πώς;... Πού είνε τά
χιλιάρικα;... Δέν βλέπω έδώ παρά
ένα έκαστοτάρικο... Σ' έγούρα γε-
λάστηκα... Ο Ποσφέρ θά είχε δύο
πορτοφόλια, και τού πήρα τό ά-
διανόη!

Μηχανικά, άδειασε τό πορτοφόλι.
Στην τύχη, έπηρε ένα χαρτί από
τά διάφορά που βρίσκονταν μέσα,
τό ερεθίστωση και προσπάθησε να
διαβάσει!

— Ω! αυτός ο Ποσφέρ!; είπε ο
Βινιό. Κακογράφει τό ίδιο, όπως
τόν καιρό που ήμαστε στο σχολείο.

Στό τέλος κατάρθωσε να δια-
βάσει:

— Ύπάρχει μιά καλή δουλειά στο
Πουασι, όδός Βινεγκριέρ 54. Κά-
θονταν έκεί δύο γέροι μόνοι και
δέν έχουν ούτε υπηρέτρια, ούτε
σκόλο. Τά χρήματα είνε κρυμμένα
στο υπόγειο, κάτω από μία ψάθα...

— Βρέ, να πάρω ο διάβολος! Ο
Ποσφέρ λοιπόν είνε συνάδελφος!;
έφώνασε ο Βινιό.

Και έφώνασε άκόμη πιό δυνατά,
όταν σέ λίγο ανέκαλυψε ότι ο Πο-
σφέρ τού είχε κλέψει τό ρολόι του,
ένα θαυμάσιο χρυσό ρολόι που κι'
αυτός τό είχε βουτήξει μέσα στο
μετρό.

ΜΩΡΙΣ ΠΡΑΞ

Ετρεξε άμέσως, τόν έτράβηξε και
τόν έβγαλε στην έγρη. Σέ λίγο, ο
ίδιος άνθρωπος ξανάπεσε στο πα-
τάμι κι' ο Χότζας έτρεξε και τόν
έσωσε για δεύτερη φορά. Όταν έ-
μιας ο άπελπισμένος αυτός άνθρω-
πος δοκίμασε να πέση και τρίτη
φορά, ο Χότζας ένεύρισε:

— Άν μου ξανατραμάξεις τό ψά-
ρια, τού είπε, θά σου βγάλω τ'
αυτιά!

Ο άπελπισμένος άνθρωπος όμως
ήθελε να αυτοκτονήσει. Κι' άφου ο
Χότζας δέν τόν άφηνε να πνιγεί
στο ποτάμι, πήγε και κρεμάστηκε
από ένα δένδρο, λίγο πάρα κάτω.

Ένας διαβάτης περνούσε από
κει, είδοποίησε κι' ήρθε ο άστυνό-
μος τού χωριού, που πήγε και ξε-
κρέμασε τόν κρεμασμένο. Ήπειτα
ο άστυνόμος είπε στον Χότζα μέ
αυστηρότητα:

— Τόν είδες που κρεμιότανε;
— Τόν είδα, απήντησε ο Χότζας.
— Και τότε γιατί δέν έτρεχες να
τού κόψεις τό σκαίλι;

— Δέν ήξερα πως ήθελε να κρε-
μασθή! Ναι, πώς πήγε και κρε-
μάστηκε για να στεγνώσει!

Στό ξένο σπίτι

Κάποτε, ο Χότζας βρέθηκε σ' ένα
φίλικό του σπίτι. Εκεί συ-
χτώθηκε. Και στο μεταξύ έ-
πιασε δυνατή βροχή κι' όταν
βγήκε στο χαγιάτι ο Χότζας για
να φύγη, τού είπαν οί άνθρωποι
τού σπιτιού:

— Δέν θαθεσαι να μείνεις έδώ ά-
πόμε, Χότζα; Πού να τρέχης μ' αυτή
τή βροχή στο σπίτι σου, που είνε
μακρύς... Καθώς μάλιστα γαυλί-
ζουμε και τά σκυλιά!...

Ο Χότζας δέν βρήκε κακή την
πρόταση κι' άπεφασά να μείνει.
— Πάμε να σου ετοιμάσωμε την
κάμαρά σου, τού είπαν και τόν ά-
φηναν στον δντα.

Όταν όμως σέ λίγο οί άνθρωποι
τού σπιτιού κατέβηκαν, δέν βρή-
κανε τό Χότζα. Χωρίς άμφισβόλια
θάχε φύγει. Και σέ μιά ώρα άπά-
νω-κάτω άκούγονται δυνατά χτυ-
πήματα στην πόρτα. Ήταν ο Χό-
τζας, που είχε ξαναγυρίσει κατα-
μουσκεμένος άπ' τη βροχή και κρα-
τώντας ένα δέμα στα χέρια.

— Ποι ήσουν τόσην ώρα Χότζας;
τόν έρώτησαν.

Κι' έκείνος απήντησε:
— Πήγα ως τό σπίτι μου να φέρω
τό νυχτικό μου!

Μετάξυ Μαρσεγιέζων

— Έκανε τόση ζέση στην Αιγυ-
πτο, ώστε έψηναμ' τ' αυγά στον
ήλιο.

— Σπουδαίο πράγμα! Έγώ όταν
είχα ταξιδέψει έκεί, τά ψήναμε τη
νύχτα... στο φεγγάρι!

Προκομένη υπηρέτρια

Η κυρία (στην νέα υπηρέ-
τρια) — Σέ προετοιμάω, κοπέλλα
μου, ότι έδώ έχουμε πολλή δουλειά.

Η οίδη έρρι ας:— Η σάς
σκοτίζει αυτό κυρία. Έγώ στο χωριό
μου περιποιούμουν όχτω άγελάδες!

Σοβαρά ένδειξις

— Ποι είνε ο κύριός σου;
— Βγήκε.

— Δέν ξέρεις ποι πήγε;
— Τό μόνο που ξέρω είνε ότι σή-
μερα έπλυνε τά χέρια του.

— Και τί έάη αυτό;
— Ότι τί έάη έξω!

Πιό τυχερός

Στό νοσοκομείο:
— Έμεινα με χτύπησε ένα κάρρο!
— Έγώ είχα τύχη. Με παρέσυρε
μιά κούρσα πολυτελείας!

Ναι, αλλά...

— Έλα λοιπόν κορούλα μου... κοι-
μήσου. Δέν βλέπεις ότι τά πουλά-
κια κοιμούνται ναρλι- ναρλι;
— Ναι μαμά, αλλά κοιμάται και
ή μητέρα τους μαζί τους!

Μισό και μισό

Ο Γιαννάκης έπιστρέφει χαρού-
μενος από τό σχολείο.
— Μαμά! Πήρα 10 σήμερα!
— Μπαρά, παιδί μου, καί σέ ποιό
μάθημα;

— Σέ δύο! Πέντε στα έλληνικά
και πέντε στην γεωγραφία.

Απελπισμένη ΑΓΑΠΗ

της μ' έμπιστοσύνη στον όμο του.

Στον πατέρα της

Επέρασαν έτσι αρκετοί μήνες.
Και, μιά μέρα, ή Μαίρη είπε
στον Κώστα:

— Πρέπει νάρθεις στο σπίτι
να με ζητήσης.

— Γιατί;
— Γιατί τόν τελευταίον καιρό έρ-
χεται διαρκώς κάποιος νέος, γυιός
ένος φίλου τού πατέρα μου, που
είνε όλο περιποίησης μαζί μου.

Έχω μία προαίσθηση ότι ο πατέ-
ρας μου τόν προορίζει για μένα.
Πρέπει να προφτάσω.

— Θάθελα να περιμένω άκόμη,
είπε ο Κώστας. Νά στρώσω τη δου-
λειά μου, για να πάω ένα έρόδιο που
να βασισθή κι' ο πατέρας σου για
να σέ δώση σέ μένα.

— Δέν μάς παίρνει ο καιρός, Κώ-
στα. Κι' έπειτα, θά τό μιλήσης
έσύ, όπως έμλησες και σέ μένα.
Κι' όπως σ' έπίστεψα εγώ, θά σέ
πιστέψω κι' έκείνος.

— Καλά, απήντησε ο Κώστας,
που καταλάβαινε την άνησυχία της
Μαίρης. Θάρω άβριο.

Και την άλλη μέρα παρουσιάσθη-
κε στον κύριο Στέλιο. Συστήθηκε
και, χωρίς περιστροφές, έζήτησε
την κόρη του σέ γάμο. Στην άρχη
ο κ. Στέλιος τού φέθηκε με μιά
ψευδοευγένεια που δέν ήταν παρά
ειρωνία. Έζήτησε πληροφορίες για
την κοινωνική και οικονομική του
κατάστασι κι' έπειτα είπε:

— Χωρίς νάχης άκόμη δημιουρ-
γήσει τη ζωή σου, έρχεσαι και ζη-
τάς την κόρη μου.

— Θάτην δημιουργήσω, κύριε Ψ. Δέν
θαμιά πάντα φτωχός! Αυτό σάς τό
υπόσχομαι!, απήντησε ο Κώστας,
ένω τά μάτια του πετούσαν σπινές
αισιοδοξίας.

— Τό καταλαβαίνω!, έφώνασε ο
κ. Στέλιος. Με την προίκα της κό-
ρης μου!

— Δέν σάς έζήτησα προίκα, κύριε
Ψ. Την κόρη σας θέλω μόνο.

— Έτσι λένε όλοι οί προικωθήρες!
Δέν θέλουν προίκα, αλλά σ' αυτήν
αποβλέπουν.

— Έγώ δέν σάς ζητώ πεντάρα,
κύριε Ψ. Η προίκα της Μαίρης
δέν μ' ενδιαφέρει καθόλου. Τό μόνο
που θέλω είνε να κάω τη Μαίρη
γυναίκα μου. Την κόρη σας-την ά-
γαπή και μ' αγαπά!

— Την άγαπάς και σ' αγαπά!
Λοιπόν, έφώνασε γεμάτος όργη ο
κ. Στέλιος, αυτή ή άγάπη από σή-
μερα... κόβεται! Την κόρη μου θά
την δώσω σ' έκείνον που θέλω εγώ.

Στην οικογένεια που δέν υπάρχουν
έρωτες και ζευμαλισματά! Πή-
γαινε.

— Κύριε Ψ... έτόλμησε να ψιθυ-
ρήσθ ο Κώστας.

— Πήγαινε είπα!, έφώνασε τώρα
με περισσότερο θυμό ο κ. Στέλιος.
Και να μ' μάθω ότι ξαναμίλησες
στην κόρη μου, γιατί άλλοίμονό
σου!

Ο Κώστας έφυγε διωγμένος, ά-
πογοητευμένος, άπελπισμένος από
τό σπίτι της Μαίρης. Κι' έπειτα ο
κ. Στέλιος έφώνασε την κόρη του.

Της έκανε μιά σκληρή τρυφερότη-
τη, κι' ή Μαίρη, με την παραμι-
κή άφορητή έπληγαινε κι' έκείνη
έκεί για να τόν συναντήσει. Έτσι
δημιουργήθηκε ένα άμοιβαίο αλ-
σθημα άνάμεσα στους δύο νέους,
πού έπισφραγίστηκε μ' ένα φιλά,
κάποιο βράδυ που τή συνάδευε ως
τό σπίτι της.

Η Μαίρη ήταν έρωτευμένη. Βλε-
πόμεν με τόν άγαπημένο της στά
κλεφτά τις περισσότερες φορές, έ-
ταν καταβρόχνη κι' έκλεβε λίγην
ώρα με μιά ποιοτική προφάσι.

Μιλούσαν μαζί για την άγάπη τους
κι' έπλεκαν τά πιο όμορφα όνειρα
για τό μέλλον.

Ο Κώστας ήταν φτωχός.
— Μά είμαι άκόμη πολύ νέος, της
έλεγε. Και τώρα που ή άγάπη μου
δίνει όρεξη και δύναμι, θά δουλέω
να δημιουργήσω μιά ζωή άνε-
τη και άνεξάρτητη.

Η Μαίρη τόν έπίστευε, έβλεπε
τά μάτια του να λαμύρουν από αλ-
σιοδοξία κι' άκούμωσε τό κεφάλι
έμένας και γί;

— Είμαι δύο έρωτευμένοι, που δέν
έχουν τίς βραδιές μας να δια-
κρίνουν ένα νεαρό ζευγάρι που
άλληλοσεμνουργούν τόν ξέρωτά του.

— Ίι κ. Άγνάντη τραβήχθηκε
τότε στη θέση της και γυρίζοντας
στον σύζυγο της είπε:

— Είμαι δύο έρωτευμένοι, που δέν
έχουν τίς βραδιές μας να δια-
κρίνουν ένα νεαρό ζευγάρι που
άλληλοσεμνουργούν τόν ξέρωτά του.

— Γιατί; Έκανε πειραγμένη ο κ.
Άγνάντης. Μήπως τό ε μου έσφο-
ριζε έμένας και γί;

ση τόν πατέρα της. Νά τόν κάμν
να πιστέψω κι' αυτός στο μέλλον
του Κώστα. Μά δέν κατάφερε παρά
τόν να άγριέψη περισσότερο και
να της πη:

— Από σήμερα δέν έχει να ξανα-
βγής από τό σπίτι! Τελείωσε! Δέν
θά ξαναβγής τό δρόμο, παρά μόνο
όταν πανδρευθής έκείνον που θέλω
εγώ.

— Παιόν; έρώτησε ή Μαίρη.
— Τό Μίμη!

— Πώς θά πάω έναν άνθρωπο
που δέν αγαπά!

— Θά τόν άγαπήσης κατόπιν. Ή-
γώ, ο πατέρας σου, αυτόν σου δί-
νω, κι' αυτόν θά πάρης. Τελείωσε!

Η πατρική θέλησις

Μέρες και νύχτες έκλαιγε ή
Μαίρη, ζητώντας παρηγο-
ριά στη στοργή της μητέρας
της, που της έλεγε:

— Παιδί μου. Τόν ξέρεις τόν πα-
τέρα σου. Δέν μπορείς να κάνης
άλλοιως.

Η Μαίρη δέν μπορούσε να βγή
ούτε από παράθυρο. Της τόχε ά-
παγορεύσει ο πατέρας της. Και
πόσο λαχταρούσε να τδών τόν άγα-
πημένο της, ή γάχη μιά συνεννόη-
σις μαζί του. Ένα γράμμα, έστω.

Κι' αυτό τό γράμμα τό πήρε ένα
πρωί. Μά την έβύθισε περισσότερο
στην άπελπισία. Γιατί ο Κώστας
της έγραψε:

— Τό όνειρό μας τελείωσε. Δέν
θέλω να γίνω άφορητής της δυστυ-
χίας σου. Είμαι νέα άκούη κι' ο
καιρός θά σου φέρη ή λύσημιά.

Έγώ φεύγω από την Αθήνα, γιατί
δέν μπορώ να ζω πιά στον τόπο
όπου έγκρεμίστηκε έτσι ο μεγάλος
έρωτας της ζωής μου.

— Μαίρη! Έσύ!, ψιθύρισε.
— Ναι, απήντησε έκείνη με σβυ-
σμένη φωνή! Είπα πως ζητάτε δα-
κτυλόγραφο...

Ο Κώστας έβαλε τη Μαίρη να
καθίση στον καναπέ. Την έρώτησε
για τη ζωή της. Τού τά είπε όλα:
Την υποχώρησις της στην πατρική
θέλησι, άφου αυτή είχε φύγει πιά,
τη δυστυχία της... Ο Κώστας της
έχάδευε τό χέρι και ψιθύρισε:

— Μαίρη, έξασκοιούβεις να νιώ-
θης λίγη άγάπη για μένα;

Τά μάτια της Μαίρης έπλημψο-
σαν από δάκρυα. Ξέσπασε σέ λυ-
γμούς. Ο Κώστας την έσφιξε στην
αγκαλιά του.

— Καλή μου Μαίρη, είπε. Έχω
κι' εγώ εύθυνη απέναντί σου, για-
τί εγώ έφυγα, χωρίς να πώ σέ κα-
νέναν που πήγα. Ήλειμα πέντε
χρόνια στο εξωτερικό. Έδούλεψα,
εδημιούργησα μιά θέση και πρέπει
να σου πώ πως μούδινε άόρρος όχι
μόνο ή άπελπισμένη άγάπη που έ-
νοιούσα για σένα, μα και τό πείσμα
που είχα για τόν πατέρα σου, που
με θεωρούσε άνίκανο να φτιάξω τη
ζωή που ήθελα. Σ' αγαπάω όπως
και τότε. Δέν έχω ένα μήνα που
ήρθα κι' έζήτησα να μάθω για σέ-
να. Μά δέν ήξερε κανείς να μού
πή. Και να, που τώρα σέ ξαναφέρει
ή μοίρα στην αγκαλιά μου. Θά
όχι ως δακτυλόγραφο μου. Θά σέ
κρατήσω γυναίκα μου...

Όταν έβγήκε τό διαζύγιο, ο Κώ-
στας παντρεύθηκε τη Μαίρη. Και
ο κ. Στέλιος, με δάκρυα στα μάτια,
έσφιξε τά παιδιά του στην αγκα-
λιά του... και έπνε.

Έγώ έστάω για τά πέντε χρό-
νια της δυστυχίας που πέρασες.
Καμία φορά κάνουν κι' οί πατέ-
ρες λάθη, νομίζοντας πως έξασφα-
λίζουν την εύτυχία τών παιδιών
τους. Μά μ' ην σέ άδικείτε... Πόσοι
πατέρες δέν σκέπτονται έτσι και
πέφτουν θύματα της άποκρίσιας έ-
νός ανθρώπου, πιστευόμενου στην ελ-
πικρινία ένός φτωχού νέου για ύ-
ποκρισία. Σήμερα όμως είμαι εύτυ-
χιμένος μαζί σας, γιατί μπορώ να
επανορθώω τό σφάλμα μου.

ΒΕΡΓΕΡΟΣ

Τό διηγησητάκι σας τού ένός λεπτού

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ...

Ο κύριος και ή κυρία Άγνάν:η, πλούσιο, ήλικιωμένο, ζευγάρι,
πεννή τις μέρες του σέ μιά λουτρόπελι.

Ένα βράδυ, καθώς ήσαν έγκαλωμένοι στις άναπαυτικές πολυθρόνες
της βεράντας του ξενοδοχείου που ήσαν, μερικοί ψιθυρισμοί έφθασαν
σ' αυτάς της κυρίας Άγνάντη.

Έσχιψε τότε από τό διαζύγιο της βεράντας και δέν άγνησε να δια-
κρίνουν ένα νεαρό ζευγάρι που άλλαλοσεμνουργούν τόν ξέρωτά του.

— Ίι κ. Άγνάντη τραβήχθηκε τότε στη θέση της και γυρίζοντας στον
σύζυγο της είπε:

— Είμαι δύο έρωτευμένοι, που δέν έχουν τίς βραδιές μας να δια-
κρίνουν ένα νεαρό ζευγάρι που άλλαλοσεμνουργούν τόν ξέρωτά του.

— Γιατί; Έκανε πειραγμένη ο κ. Άγνάντης. Μήπως τό ε μου έσφο-
ριζε έμένας και γί;

Βρέθηκε φτωχός. Φτωχός και δυ-
στοχής. Ο Μίρης έγκατέλειπε τη
Μαίρη, και τώρα ή οικογένεια ζού-
σε σ' έναν μικρό σπιτάκι. Συχνά ή
Μαίρη έβλεπε τόν πατέρα της, σκε-
πτικό και θλιμμένο. Όμως δέν έ-
νοιώδε κανένα μίσος, γιατί κατά-
λάβαινε πως τό πείσμα τού πατέ-
ρα της δέν άφειλετο σέ κακία, άλ-
λά στίς άρχες που είχε σάν πατέ-
ρας... Κι' έκείνος, πολλές φορές
άγκάλιαζε με τρυφερότητα την κό-
ρη του, της έχάδευε τά μαλλιά
και της έλεγε:

— Σέ κατέστρεψα, παιδί μου...
— Κατεστράφηκες κι' εσύ, πατέ-
ρα, άπαντούσε ή Μαίρη.

— Έγώ, αβριο-μεθαόμο θά παθή-
νω. Άλλά εσύ, έσύ έχεις να ζη-
ήσης... Έσένα σκέπτομαι.

Όταν θέλη ή μοίρα

Μαίρη έπρεπε να βγή δου-
λειά. Έρευνούσε, λοιπόν, τις
μικρές άγγελίες τών έφημε-
ρίδων. Και, μιά μέρα, είδε
αυτή την άγγελία: «Ζητείται έγ-
γραμματος δεσποινίς, γνωρίζουσα
την γαλλικήν. Πληροφορία έταί-
ρεία «Άλφας». Χωρίς να χάζη
καιρό, ή Μαίρη έτρεξε. Άπευθύν-
θηκε στον κλητήρα κι' έκείνος της
είπε:

— Περάστε στον κύριο διευθυντή.
Η Μαίρη έχτύπησε δειλά την
πόρτα. Την άνοιξε. Και έσφινικά
μιά άόρτης έχοθηκε στο πρόσωπό
της. Στελήθηκε στον τοίχο να μνη-
πέση: «Ο Γενικός Διευθυντής δέν
ήταν άλλος από τόν Κώστα. Έμεινε
κι' έκείνος σαστισμένος στην άρχη.
Ήπειτα συνήθε, σήκωθηκε, κι' έ-
πιασε τη Μαίρη από τό χέρι.

2 ΟΝ Τό βέλος που του είχε ρίξει ο ντ' Εσπέ δεν τον είχε πετύχει. Είχε περάσει μόλις ένα δάχτυλο από το κεφάλι του σφουρίζοντας. Τον είχε εδνοήσει η τύχη. Γιατί, ακριβώς, την ώρα που έρχονταν το βέλος κατ' ευθείαν από το κεφάλι του, σκοτώνοντας σε μία ρίσα, παραπάτησε και τον έριξε χυμώ.

Επί αρκετήν ώρα ο δούξ ντ' Αμωρύ είχε μείνει πεσμένος χυμώ, αχδόν αναίσθητος από το δυνατό χτύπημα. Όταν συνήλθε, βρήκε το άλογο του να βόσκει λίγο παραπάνω. Σηκώθηκε με κόπο, γιατί πονώσε, και αναθήσε με το βλέμμα του τον ντ' Εσπέ. Αμέσως όμως έκλαψε τη σκέψη:

— Ασφαλώς, βλέποντας με να πέφτω αναίσθητος, θα φαντασθήκε ότι επληρώθηκα βαρεία και θα έσπευσε να καλέσει εις βοήθειαν... Αλλά, τα σκυλιά μου! Ποιό βρισκόνται τα σκυλιά μου;

Την ίδια στιγμή εφθασαν στην ακοή του όμιλλες άνθρωπων.

— Ποιοι άθλιοι μπήκαν στο δάσος μου να κυνηγήσουν! βρυχήθηκε. Μά τον Σατανά, θά τους ξεκοιλιάσω σαν λύκους...

Αναστήκωσα από κάτω την λόγχη του, και την έκρατρες γερά στο άριστερό του χέρι. Κατόπιν, με το δεξί άνευστο το κοντό, δίκονο κυνηγετικό μαχαίρι από τη ζώνη του, και προχώρησε αποφασιστικά προς το μέρος απ' όπου έρχονταν οι όμιλλες.

Μία έκπληξις τον έπερίμενε: Τά δυο πιστά του σκυλιά εκάθονταν ήρεμα έμπρός σε μία έτοιμοθάνατη γερόντισσα και μία νέα κοπέλλα, γονατισμένη μπροστά της.

Δεν ενδιαφέρθηκε για την γρηγό. Η όμορφη όμως της Ζίτας τον άφισε έκθαμβο. Οι χοντροκομμένες όμορφιές των γυναικών της αύλης του άκριούσαν μπροστά στην αλβέρια αύλη ύπαρξη, που θάλαγε κανείς ότι δεν ήταν πλάσμα αυτού του κόσμου. Τόση γλυκύτητα είχε το ώραιο πρόσωπό της και τόσο νεοραϊδένια ήταν η εμφάνισις της.

Ο ντ' Αμωρύ ένοιωσε μία παράξενη ταραχή. Απότομα, όμως, έυπνησε μέσα του ένας κτηνώδης πόθος, μία επιθυμία πρωτόγονη, βάρβαρη.

Η Ζίτα, μόλις τον άντικρύσε, σηκώθηκε τρομοκρατημένη. Ο όψη-λός, άθλητικός εκείνος άνδρας, με το βλοσυρό πρόσωπο και τα τρομερά εκείνα μάτια, που άντιφείγγιζαν το έγκλημα και την άκολασία, της προκάλεσε το όεος.

Γρέμοντας σαν άδύναμο πουλί που βρέθηκε να χυμά κατ'έπάνω του το γεράκι και έξερει πως δεν θα μπορέσει να γλυτώσει από τα γαμψά νύχια του, η Ζίτα τόν κυττώσε με μάτια όρβάνοιχτα από τη φόβη, το χέρι του να λιποθυμής αν άπλωνε το χέρι του κατ' επάνω της.

Ο ντ' Αμωρύ την έκατέρωπε με το βλέμμα, ενώ ένα άπαίσιο χαμόγελο άνθιζε στα χείλη του. Ακίνητος, έθαύμαζε με πόθο το καλλιγραμμο κορμί της τσιγγανοπούλας, με τις κρυφές, χάρες.

— Τι ζητάς έδώ, θρέμμα του διαβόλου! της έφώναξε τέλος. Δεν τό κόσμο να μπή στα κτήματα μου, χωρίς την άδειά μου;

— Νά με συγχωρείς, άρχοντά μου... έτραούλιζε η Ζίτα. Έγώσας. Καί βρεθήκαμ έδώ μέσα... Είχαμε τον πόρο, να πάμε δς αυτόν εκεί μάς φιλοξένησε ο πυργοδεσπότης νά...

— Ο πυργοδεσπότης είμαι εγώ! Ζίτα, λυπήσου με! Βοήθησέ με να μου έδώ εκεί, από την άποψη από την όλη μου τη ζωή.

Κι έπεισε στα γόνατά του, ένω έπρός αυτόν, άδερφά του, έλάτρευε τα μάγουλά της.

Ο ντ' Αμωρύ έπέταξε τη λόγχη του χυμώ.

— Λυπήσου με, άρχοντά μου, έκτευσε πάλι η Ζίτα. Σώσε τη δύστυχη.

χί μητέρα μου!

— Αύτη η γρηγό μάγισσα είνε η μητέρα σου; έκάγχασε ο ντ' Αμωρύ. Καί τί θέλεις να κάνωμ; Αύτη θα ξεψύχησε στα χέρια μας προτού προλάβωμ νά φθάσωμ στον πόρο.

Τής έπιτρέπω, λοιπόν, νά πεθάνη μέσα στο δάσος μου... Έσένα, όμως, όμορφη μου κοπέλλα, θά σε βάλω έπάνω στο άτι μου και θά σε μεταφέρω στον πόρο μου...

Κι' έκει, θά σε κάνω βασιλίσσά μου, και όλοι θά σε προσκυνούν... Έλα!... Μ' άρρώσεις πολύ και θά σε κάμω δική μου!

Η Ζίτα άναπήδησε από τη θέσι της, σαν να είχε δεχθή το ύπουλο άγκωμα έχιδνης. Κάεσπευσε κοντά στη μητέρα της, που με κόπο είχε κατορθώσει στο μεταξύ ν' άνασκηδής και να στήριχθί στον κορμό ενός δένδρου.

— Φέρνεις αντίρρηση; έκάγχασε ο δούξ άπειθυμένος στη Ζίτα. Α! Πώς φαίνεσαι ότι δεν έρείς ποίος είμαι!

— Έκαμε ένα βήμα προς τη Ζίτα, η όποια άφισε μία κραυγή τρόμου. Καταβάλλοντας میان υπέρτατη προσπάθεια, η Ζίνα όρβόδηκε. Απλώσε τα κοκκαλιάρικα χέρια της προς τον δούκα.

— Μην προχωρήσεις! της έφώναξε. Άρισε ήσυχη τη Ζίτα... Πνίξε τον πόθο σου για την άδωα αύτη παιδούλα... Καί ίσως ο Άρχοντας που βασιλεύει εκεί ψηλά, χαρίζοι σ' έσένα και τους δίκους σου λίγη άγάπη και στήριξη στο μέλλον. Φύγε τώρα, άρχοντά μου!

— Ο Αμωρύ έμεινε κατάπληκτος από το θράσος της γρηγό ταγγάνιας. Δεν έπίστευε σ' αύτία του... Σ' αυτόν, τον δούκα της Νορμανδίας και τον μέλλοντα κόμητα του Άνζου, σ' αυτόν που έξουσίαζε δεκάδες ανθρώπων ψυχών, να τολμήσει νά μιλήσει έτσι μία ταγγάνια!... Νά σταθί έμπόδιο άνάμεσα σ' αυτόν και το άντικείμενο του πόθου του! Ασφαλώς θάταν τρελή αύτη η γυναίκα!

Προχώρησε άκόμη ένα βήμα. — Δεν θα πάς παραπάνω! τον έσταμάτησε με τό κοκκαλιάρικο χέρι της η γερόντισσα.

Α, ήταν πολύ! Ο ντ' Αμωρύ έεξαγριώθηκε. Άδιστακτος, με μία γοργή κίνηση, έβύθισε το έφιπος του στο στήθος της. Η Ζίνα δεν έπρόλαβε ν' άφήσει όδτε μία κραυγή πόνου. Σωριάστηκε νεκρή στά πόδια της Ζίτας, με μάτια όρβάνοιχτα από την άγωνία.

Αφωνή από τον θάνατο, η Ζίτα είχε μαρμαρώσει στη θέσι της.

— Καί τώρα, έμοүүγρησε ο ντ' Αμωρύ πετώντας χυμώ το έφιπος του, θά γίνης δική μου θέλοντας και μή!

Και όρμησε έπάνω στην τρομοκρατημένη κοπέλλα, τρελλή από πόθο... Αλλά, την ίδια στιγμή, ένα όρβλισμα πόνου έξέφυγε από τα χείλη του. Ένα βαρύ ρόπαλο τοό είχε χτυπήσει τα χέρια και ήταν τόσο δυνατό τό χτύπημα, που τα παρέλυσε...

Συγχρόνως, μία σαρκαστική φωνή άκούστηκε:

— Συγγνώμη, κύριε, αλλά στην εόγενική πόλι των Παρισίων, άπ' όπου έρχομαι, δεν συνηθίζουν νά φερώνται έτσι οι άνδρες με μάς άπροστάτευτη κοπέλλα!

Ο άγνωστός που είχε την τόλημ νά άντιπαρβλήθθί με τον τρομερό τή πυργοδεσπότη, μιλώσε έξείριστα τή γλώσσα του τόπου, άν και λογιμώσως όρβιμένα, πίσω από τον ντ' Αμωρύ, ο όποιος δεν μπορούσε νά πιστέη στα μάτια του.

Τό θράσος τόν άγνώστου αυτόν ανθρώπου έπερνούσε κάθε όριο της φαντασίας του. Καί τοότο, γιατί στην άντίληψη του όποιος δεν ήταν εόγενής, δεν άείζε περισσότερο από ένα κτήνος.

— Αιστός, ο ντ' Αμωρύ, είχε τόσην ιδέα για τον έαυτο του, όστε η Ιταυή αύτη πρόκλησις τον έκανε βεβαίον από όργη. Τά μάτια του είχαν γίνει κατακόκκινα, είχαν ματώσει. Καί τα χείλη του έτρεμαν από άγανάκτηση.

Θέλησε νά κάμν ένα βήμα προς τον άγνωστό, άγκάλισμα του Ζακεμινώ, πήγε και έγονάτισε δίπλα στην νεκρή γρηγό ταγγάνια.

— Είνε δεινός ο Τρικάμπολο, άν και κάποιος παγερός, χαιμάνισκο προνίον, βρέθηκε μέσα σ' ένα δάσος άπέραντο...

— Πού έπήγαινε; Όστε και ο ίδιος ήξερε.

Πρίν λίγες μόλις άρες είχε δραπέτευσει από τον πόρο του δούκου

του ντ' Αμωρύ, έμφελοόμενος από την σύγχυση που τον κατείχε άκόμη, συνέχισε:

— Ονομάζομαι Ζακεμινώ και είμαι φοιτητής στο Πανεπιστήμιο των Παρισίων. Τώρα ταξιδεύω από τόπο σε τόπο... Τό γιατί δεν ένδιαφέρει άλλον παρά έμένα. Α, να! Νά σάς παρουσιάσω και τον σύντροφό μου και άγαπήτο φίλο Τρικάμπολο, άλλοτε μισοθόρον στρατιώτην και τώρα τίμιον πολιτήν. Κατάγεται από την Ισπανία, τή χώρα όπου άνθουν αιώνια οι πορτοκαλλίες και ο άέρας είνε πάντα γεμάτος από τό μεθυστικό άρωμα τών τριανταφυλλιών.

Ακριβώς! έπεβεβαίωσε και ο άγνωστός τόν όποιο δεν είχε προσείει ως εκείνη τη στιγμή ο ντ' Αμωρύ.

— Ήταν ένας άθλητικός κολοσσός ο Τρικάμπολο. Καθώς είχε ξεπηδήσει μέσα από τη λόχη μαζί με τον Ζακεμινώ, είχε άρπάξει από τον λαϊμό τόν Γκόγκ και τόν Μαγκκόγκ και τότε είχε καταστήσει άκύνουτος...

Ο ντ' Αμωρύ, με τα χέρια άκόμη μουδιασμένα, έρριξε ένα άγριέμένο βλέμμα στον Ζακεμινώ και κατόπιν στον Τρικάμπολο. Βαστικά, έσκυψε νά πάρη το έφιπος του. Αλλά ο φοιτητής των Παρισίων έκούρησε χαρακτηριστικά τό ρόπαλο — στατόνι που είχε έναπαρεί με χέρια του. Καί ο πυργοδεσπότης κατάλαβε.

— Είμαστε οι ισχυρότεροι, κύριε. Προσέετε! του έφώναξε ο Ζακεμινώ. Καί τώρα όμολογήστε μας, τί ζητούσατε από την χαριτωμένη αύτη παιδούλα; Άν κατάλαβα καλά, κάποιος κακό έσκοπέλασε νά διαπραγγέσει...

Ο ντ' Αμωρύ βρήθηκε:

— Τράβα τό δρόμο σου, άλήτη! Μπρός! Γιατί ο θυμός σου δεν παίζει... Είμαι ο Ζάν ντ' Αμωρύ, δούξ της Νορμανδίας και άρχοντας του τόπου. Όλα έδώ σ' αύτη τη χώρα είνε δικά μου, πολιτείς, χωρία, πόργοι και καλύβες, ζώα και άνθρώποι... Έπειδή είσαι έένος, θά σε συγχωρήσω που έτόλημμες νά έπέμβω στις ύποθέσεις μου και θά έσχάσω το θράσος που είχες νά σηκώσης χέρι κατ' επάνω μου...

— Όχι χέρι, αλλά τό μπαστούνι μου! έοάρησε ο Ζακεμινώ με έίρωελα.

— Σού χαρίζω τη ζωή, συνέχισε ο ντ' Αμωρύ. Έκαμες μία τρέλλα... Ας είνε! Πάρε τώρα τον σύντροφό σου και δίνε του, όσο μπορείς γρηγορότερα, γιατί οι στρατιώτες και οι φολάκες μου τριγυρνούν έδώ κοντά... Καί μπορεί νά μετανιώσω για τήν έπιείκεια μου... Έμπρός! Νά μή σάς βλέπω!

Η Ζίτα, που κρατούσε την άναπνοή της από την άγωνία παρακαλουθώντας κατάπληκτη όλη αύτη τη σκηνή, ένοιωσε έαφικά πάλι τό άλγυνο βλέμμα του ντ' Αμωρύ νά καρφώνεται επάνω της. Τρομοκρατημένη, έσπευσε νά τρέξει κοντά στον άγνωστο νέο.

— Για τό όνομα του Θεού! έκτευσε. Μη μ' έγκαταλείπετε στα νύχια αυτού του ανθρώπου!... Ο πόθος κι' αν έίθε. Αιτηθήτε τη Ζίτα, την τσιγγανοπούλα.

Ο Ζακεμινώ έοφριζε προστατευτικά έπάνω στο στήθος του την κοπέλλα.

— Μη φοβάσαι, Ζίτα, της έπεε ο νεαρός φοιτητής. Είτε ταγγάνα είσαι είτε άρχόντισσα, για μένα είσαι μία γυναίκα άπροστάτευτη. Καί είμαι ένας εόγενής Παρισινός που έχει καθήκον νά σε προστατέψη... Τρικάμπολο, άφισε πιά έλεύθερα τα σκυλιά αυτά τώρα που έξερουν ότι βροχάν λοχυρότερους κύριους δεν θά νά τολμήσουν νά μάς έπιτεθούν.

Ο άσπανός έλευθέρωσε τά δυο σκυλιά που κρατούσε, μισοπνιγμένα, σφιχτά από τον λαϊμό. Καί αύτά, βογγώντας, πήγαν νά κουρνιάσουν φοβισμένα, πίσω από τον ντ' Αμωρύ, ο όποιος δεν μπορούσε νά πιστέη στα μάτια του.

Τό θράσος τόν άγνώστου αυτόν ανθρώπου έπερνούσε κάθε όριο της φαντασίας του. Καί τοότο, γιατί στην άντίληψη του όποιος δεν ήταν εόγενής, δεν άείζε περισσότερο από ένα κτήνος.

— Αιστός, ο ντ' Αμωρύ, είχε τόσην ιδέα για τον έαυτο του, όστε η Ιταυή αύτη πρόκλησις τον έκανε βεβαίον από όργη. Τά μάτια του είχαν γίνει κατακόκκινα, είχαν ματώσει. Καί τα χείλη του έτρεμαν από άγανάκτηση.

Θέλησε νά κάμν ένα βήμα προς τον άγνωστό, άγκάλισμα του Ζακεμινώ, πήγε και έγονάτισε δίπλα στην νεκρή γρηγό ταγγάνια.

— Είνε δεινός ο Τρικάμπολο, άν και κάποιος παγερός, χαιμάνισκο προνίον, βρέθηκε μέσα σ' ένα δάσος άπέραντο...

— Πού έπήγαινε; Όστε και ο ίδιος ήξερε.

Πρίν λίγες μόλις άρες είχε δραπέτευσει από τον πόρο του δούκου

του ντ' Αμωρύ, έμφελοόμενος από την σύγχυση που τον κατείχε άκόμη, συνέχισε:

— Ονομάζομαι Ζακεμινώ και είμαι φοιτητής στο Πανεπιστήμιο των Παρισίων. Τώρα ταξιδεύω από τόπο σε τόπο... Τό γιατί δεν ένδιαφέρει άλλον παρά έμένα. Α, να! Νά σάς παρουσιάσω και τον σύντροφό μου και άγαπήτο φίλο Τρικάμπολο, άλλοτε μισοθόρον στρατιώτην και τώρα τίμιον πολιτήν. Κατάγεται από την Ισπανία, τή χώρα όπου άνθουν αιώνια οι πορτοκαλλίες και ο άέρας είνε πάντα γεμάτος από τό μεθυστικό άρωμα τών τριανταφυλλιών.

Ακριβώς! έπεβεβαίωσε και ο άγνωστός τόν όποιο δεν είχε προσείει ως εκείνη τη στιγμή ο ντ' Αμωρύ.

— Ήταν ένας άθλητικός κολοσσός ο Τρικάμπολο. Καθώς είχε ξεπηδήσει μέσα από τη λόχη μαζί με τον Ζακεμινώ, είχε άρπάξει από τον λαϊμό τόν Γκόγκ και τόν Μαγκκόγκ και τότε είχε καταστήσει άκύνουτος...

Ο ντ' Αμωρύ, με τα χέρια άκόμη μουδιασμένα, έρριξε ένα άγριέμένο βλέμμα στον Ζακεμινώ και κατόπιν στον Τρικάμπολο. Βαστικά, έσκυψε νά πάρη το έφιπος του. Αλλά ο φοιτητής των Παρισίων έκούρησε χαρακτηριστικά τό ρόπαλο — στατόνι που είχε έναπαρεί με χέρια του. Καί ο πυργοδεσπότης κατάλαβε.

— Είμαστε οι ισχυρότεροι, κύριε. Προσέετε! του έφώναξε ο Ζακεμινώ. Καί τώρα όμολογήστε μας, τί ζητούσατε από την χαριτωμένη αύτη παιδούλα; Άν κατάλαβα καλά, κάποιος κακό έσκοπέλασε νά διαπραγγέσει...

Ο ντ' Αμωρύ βρήθηκε:

— Τράβα τό δρόμο σου, άλήτη! Μπρός! Γιατί ο θυμός σου δεν παίζει... Είμαι ο Ζάν ντ' Αμωρύ, δούξ της Νορμανδίας και άρχοντας του τόπου. Όλα έδώ σ' αύτη τη χώρα είνε δικά μου, πολιτείς, χωρία, πόργοι και καλύβες, ζώα και άνθρώποι... Έπειδή είσαι έένος, θά σε συγχωρήσω που έτόλημμες νά έπέμβω στις ύποθέσεις μου και θά έσχάσω το θράσος που είχες νά σηκώσης χέρι κατ' επάνω μου...

— Όχι χέρι, αλλά τό μπαστούνι μου! έοάρησε ο Ζακεμινώ με έίρωελα.

— Σού χαρίζω τη ζωή, συνέχισε ο ντ' Αμωρύ. Έκαμες μία τρέλλα... Ας είνε! Πάρε τώρα τον σύντροφό σου και δίνε του, όσο μπορείς γρηγορότερα, γιατί οι στρατιώτες και οι φολάκες μου τριγυρνούν έδώ κοντά... Καί μπορεί νά μετανιώσω για τήν έπιείκεια μου... Έμπρός! Νά μή σάς βλέπω!

Η Ζίτα, που κρατούσε την άναπνοή της από την άγωνία παρακαλουθώντας κατάπληκτη όλη αύτη τη σκηνή, ένοιωσε έαφικά πάλι τό άλγυνο βλέμμα του ντ' Αμωρύ νά καρφώνεται επάνω της. Τρομοκρατημένη, έσπευσε νά τρέξει κοντά στον άγνωστο νέο.

— Για τό όνομα του Θεού! έκτευσε. Μη μ' έγκαταλείπετε στα νύχια αυτού του ανθρώπου!... Ο πόθος κι' αν έίθε. Αιτηθήτε τη Ζίτα, την τσιγγανοπούλα.

Ο Ζακεμινώ έοφριζε προστατευτικά έπάνω στο στήθος του την κοπέλλα.

— Μη φοβάσαι, Ζίτα, της έπεε ο νεαρός φοιτητής. Είτε ταγγάνα είσαι είτε άρχόντισσα, για μένα είσαι μία γυναίκα άπροστάτευτη. Καί είμαι ένας εόγενής Παρισινός που έχει καθήκον νά σε προστατέψη... Τρικάμπολο, άφισε πιά έλεύθερα τα σκυλιά αυτά τώρα που έξερουν ότι βροχάν λοχυρότερους κύριους δεν θά νά τολμήσουν νά μάς έπιτεθούν.

Ο άσπανός έλευθέρωσε τά δυο σκυλιά που κρατούσε, μισοπνιγμένα, σφιχτά από τον λαϊμό. Καί αύτά, βογγώντας, πήγαν νά κουρνιάσουν φοβισμένα, πίσω από τον ντ' Αμωρύ, ο όποιος δεν μπορούσε νά πιστέη στα μάτια του.

Τό θράσος τόν άγνώστου αυτόν ανθρώπου έπερνούσε κάθε όριο της φαντασίας του. Καί τοότο, γιατί στην άντίληψη του όποιος δεν ήταν εόγενής, δεν άείζε περισσότερο από ένα κτήνος.

— Αιστός, ο ντ' Αμωρύ, είχε τόσην ιδέα για τον έαυτο του, όστε η Ιταυή αύτη πρόκλησις τον έκανε βεβαίον από όργη. Τά μάτια του είχαν γίνει κατακόκκινα, είχαν ματώσει. Καί τα χείλη του έτρεμαν από άγανάκτηση.

Θέλησε νά κάμν ένα βήμα προς τον άγνωστό, άγκάλισμα του Ζακεμινώ, πήγε και έγονάτισε δίπλα στην νεκρή γρηγό ταγγάνια.

— Είνε δεινός ο Τρικάμπολο, άν και κάποιος παγερός, χαιμάνισκο προνίον, βρέθηκε μέσα σ' ένα δάσος άπέραντο...

— Πού έπήγαινε; Όστε και ο ίδιος ήξερε.

Πρίν λίγες μόλις άρες είχε δραπέτευσει από τον πόρο του δούκου

του ντ' Αμωρύ, έμφελοόμενος από την σύγχυση που τον κατείχε άκόμη, συνέχισε:

— Ονομάζομαι Ζακεμινώ και είμαι φοιτητής στο Πανεπιστήμιο των Παρισίων. Τώρα ταξιδεύω από τόπο σε τόπο... Τό γιατί δεν ένδιαφέρει άλλον παρά έμένα. Α, να! Νά σάς παρουσιάσω και τον σύντροφό μου και άγαπήτο φίλο Τρικάμπολο, άλλοτε μισοθόρον στρατιώτην και τώρα τίμιον πολιτήν. Κατάγεται από την Ισπανία, τή χώρα όπου άνθουν αιώνια οι πορτοκαλλίες και ο άέρας είνε πάντα γεμάτος από τό μεθυστικό άρωμα τών τριανταφυλλιών.

Ακριβώς! έπεβεβαίωσε και ο άγνωστός τόν όποιο δεν είχε προσείει ως εκείνη τη στιγμή ο ντ' Αμωρύ.

— Ήταν ένας άθλητικός κολοσσός ο Τρικάμπολο. Καθώς είχε ξεπηδήσει μέσα από τη λόχη μαζί με τον Ζακεμινώ, είχε άρπάξει από τον λαϊμό τόν Γκόγκ και τόν Μαγκκόγκ και τότε είχε καταστήσει άκύνουτος...

Ο ντ' Αμωρύ, με τα χέρια άκόμη μουδιασμένα, έρριξε ένα άγριέμένο βλέμμα στον Ζακεμινώ και κατόπιν στον Τρικάμπολο. Βαστικά, έσκυψε νά πάρη το έφιπος του. Αλλά ο φοιτητής των Παρισίων έκούρησε χαρακτηριστικά τό ρόπαλο — στατόνι που είχε έναπαρεί με χέρια του. Καί ο πυργοδεσπότης κατάλαβε.

— Είμαστε οι ισχυρότεροι, κύριε. Προσέετε! του έφώναξε ο Ζακεμινώ. Καί τώρα όμολογήστε μας, τί ζητούσατε από την χαριτωμένη αύτη παιδούλα; Άν κατάλαβα καλά, κάποιος κακό έσκοπέλασε νά διαπραγγέσει...

Ο ντ' Αμωρύ βρήθηκε:

— Τράβα τό δρόμο σου, άλήτη! Μπρός! Γιατί ο θυμός σου δεν παίζει... Είμαι ο Ζάν ντ' Αμωρύ, δούξ της Νορμανδίας και άρχοντας του τόπου. Όλα έδώ σ' αύτη τη χώρα είνε δικά μου, πολιτείς, χωρία, πόργοι και καλύβες, ζώα και άνθρώποι... Έπειδή είσαι έένος, θά σε συγχωρήσω που έτόλημμες νά έπέμβω στις ύποθέσεις μου και θά έσχάσω το θράσος που είχες νά σηκώσης χέρι κατ' επάνω μου...

— Όχι χέρι, αλλά τό μπαστούνι μου! έοάρησε ο Ζακεμινώ με έίρωελα.

— Σού χαρίζω τη ζωή, συνέχισε ο ντ' Αμωρύ. Έκαμες μία τρέλλα... Ας είνε! Πάρε τώρα τον σύντροφό σου και δίνε του, όσο μπορείς γρηγορότερα, γιατί οι στρατιώτες και οι φολάκες μου τριγυρνούν έδώ κοντά... Καί μπορεί νά μετανιώσω για τήν έπιείκεια μου... Έμπρός! Νά μή σάς βλέπω!

Η Ζίτα, που κρατούσε την άναπνοή της από την άγωνία παρακαλουθώντας κατάπληκτη όλη αύτη τη σκηνή, ένοιωσε έαφικά πάλι τό άλγυνο βλέμμα του ντ' Αμωρύ νά καρφώνεται επάνω της. Τρομοκρατημένη, έσπευσε νά τρέξει κοντά στον άγνωστο νέο.

— Για τό όνομα του Θεού! έκτευσε. Μη μ' έγκαταλείπετε στα νύχια αυτού του ανθρώπου!... Ο πόθος κι' αν έίθε. Αιτηθήτε τη Ζίτα, την τσιγγανοπούλα.

Ο Ζακεμινώ έοφριζε προστατευτικά έπάνω στο στήθος του την κοπέλλα.

— Μη φοβάσαι, Ζίτα, της έπεε ο νεαρός φοιτητής. Είτε ταγγάνα είσαι είτε άρχόντισσα, για μένα είσαι μία γυναίκα άπροστάτευτη. Καί είμαι ένας εόγενής Παρισινός που έχει καθήκον νά σε προστατέψη... Τρικάμπολο, άφισε πιά έλεύθερα τα σκυλιά αυτά τώρα που έξερουν ότι βροχάν λοχυρότερους κύριους δεν θά νά τολμήσουν νά μάς έπιτεθούν.

Ο άσπανός έλευθέρωσε τά δυο σκυλιά που κρατούσε, μισοπνιγμένα, σφιχτά από τον λαϊμό. Καί αύτά, βογγώντας, πήγαν νά κουρνιάσουν φοβισμένα, πίσω από τον ντ' Αμωρύ, ο όποιος δεν μπορούσε νά πιστέη στα μάτια του.

Τό θράσος τόν άγνώστου αυτόν ανθρώπου έπερνούσε κάθε όριο της φαντασίας του. Καί τοότο, γιατί στην άντίληψη του όποιος δεν ήταν εόγενής, δεν άείζε περισσότερο από ένα κτήνος.

— Αιστός, ο ντ' Αμωρύ, είχε τόσην ιδέα για τον έαυτο του, όστε η Ιταυή αύτη πρόκλησις τον έκανε βεβαίον από όργη. Τά μάτια του είχαν γίνει κατακόκκινα, είχαν ματώσει. Καί τα χείλη του έτρεμαν από άγανάκτηση.

Θέλησε νά κάμν ένα βήμα προς τον άγνωστό, άγκάλισμα του Ζακεμινώ, πήγε και έγονάτισε δίπλα στην νεκρή γρηγό ταγγάνια.

— Είνε δεινός ο Τρικάμπολο, άν και κάποιος παγερός, χαιμάνισκο προνίον, βρέθηκε μέσα σ' ένα δάσος άπέραντο...

— Πού έπήγαινε; Όστε και ο ίδιος ήξερε.

Πρίν λίγες μόλις άρες είχε δραπέτευσει από τον πόρο του δούκου

του ντ' Αμωρύ, έμφελοόμενος από την σύγχυση που τον κατείχε άκόμη, συνέχισε:

— Ονομάζομαι Ζακεμινώ και είμαι φοιτητής στο Πανεπιστήμιο των Παρισίων. Τώρα ταξιδεύω από τόπο σε τόπο... Τό γιατί δεν ένδιαφέρει άλλον παρά έμένα. Α, να! Νά σάς παρουσιάσω και τον σύντροφό μου και άγαπήτο φίλο Τρικάμπολο, άλλοτε μισοθόρον στρατιώτην και τώρα τίμιον πολιτήν. Κατάγεται από την Ισπανία, τή χώρα όπου άνθουν αιώνια οι πορτοκαλλίες και ο άέρας είνε πάντα γεμάτος από τό μεθυστικό άρωμα τών τριανταφυλλιών.

Ακριβώς! έπεβεβαίωσε και ο άγνωστός τόν όποιο δεν είχε προσείει ως εκείνη τη στιγμή ο ντ' Αμωρύ.

— Ήταν ένας άθλητικός κολοσσός ο Τρικάμπολο. Καθώς είχε ξεπηδήσει μέσα από τη λόχη μαζί με τον Ζακεμινώ, είχε άρπάξει από τον λαϊμό τόν Γκόγκ και τόν Μαγκκόγκ και τότε είχε καταστήσει άκύνουτος...

Ο ντ' Αμωρύ, με τα χέρια άκόμη μουδιασμένα, έρριξε ένα άγριέμένο βλέμμα στον Ζακεμινώ και κατόπιν στον Τρικάμπολο. Βαστικά, έσκυψε νά πάρη το έφιπος του. Αλλά ο φοιτητής των Παρισίων έκούρησε χαρακτηριστικά τό ρόπαλο — στατόνι που είχε έναπαρεί με χέρια του. Καί ο πυργοδεσπότης κατάλαβε.

— Είμαστε οι ισχυρότεροι, κύριε. Προσέετε! του έφώναξε ο Ζακεμινώ. Καί τώρα όμολογήστε μας, τί ζητούσατε από την χαριτωμένη αύτη παιδούλα; Άν κατάλαβα καλά, κάποιος κακό έσκοπέλασε νά διαπραγγέσει...

Ο ντ' Αμωρύ βρήθηκε:

— Τράβα τό δρόμο σου, άλήτη! Μπρός! Γιατί ο θυμός σου δεν παίζει... Είμαι ο Ζάν ντ' Αμωρύ, δούξ της Νορμανδίας και άρχοντας του τόπου. Όλα έδώ σ' αύτη τη χώρα είνε δικά μου, πολιτείς, χωρία, πόργοι και καλύβες, ζώα και άνθρώποι... Έπειδή είσαι έένος, θά σε συγχωρήσω που έτόλημμες νά έπέμβω στις ύποθέσεις μου και θά έσχάσω το θράσος που είχ

ΣΟΝΑΘ

Τὸ λάδι

Ἡ κουφή

11 ΟΝ 'Η Τούρια, που πριν πίσω ή μπόρα ήταν ήσυχη και παρηγορούσε τη Μπιάλια για τη συνάντησή του Φρέντ με τον Χίτο, εξόχως τώρα και με μιλία που έλαμπαν από άγνια και κακία, εφώναζε:

— 'Οχι! 'Οχι! Δεν είναι ο Φρέντ! Είναι ο Χίτο. Αυτός εσώθηκε! Δεν θέλω να πνιγί ο Χίτο!.. Δεν θέλω να πνιγί ο Χίτο!

— Σώπα! ψιθύρισε η Βαλινά. 'Η Τούρια έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της και ξέσπασε σ' άναφύλλια. 'Ηταν άγρια στην άγνη της. Τα έμπόδια που συναντούσε την είχαν ανιχνεύσει. 'Η Μπιάλια δεν μιλούσε. Για μία στιγμή, η καρδιά της, εορπάζε με τον πόνο της Τούριας. Την είχε μισήσει κάποτε την ξερόδωλη της. Τώρα, την καταλάβαινε. 'Ενοιωθε την άγνια της. Μα ατύχηνης ή ψυχής πετούσε με τους άνδρες τώρα, έπαινε στη βάρκα που κλυδωνίζονταν, πετούσε να συναντήσει τον ναυαγό. Κι' όλη της ή ύπαρξής γινόταν μία δέηση στους θεούς!

— 'Ας είναι ο Φρέντ! 'Ας σάθηκε ο Φρέντ! Παλεύοντας με τα πελώρια κύματα, η βάρκα επί τέλους έφθασε τόν ναυαγό. 'Από την παραλία, στο μασκόκοτάδο, είδαν πόσες φορές εξόγως ή βάρκα τόν άνθρωπο και πόσες φορές τούς έχωρισε πάλι τόν κύμα. 'Επί τέλους, κάποτε, είδαν να τόν ανεβάζουν στη βάρκα.

— 'Ο Χίτο!... 'Ο Χίτο!... 'Η Μπιάλια έκλεισε τα μάτια της όταν άκουσε αυτή τη χαρούμενη φωνή από πολλά στόματα. Οι κοπέλλες χοροπηδούσαν.

— Σάθηκε ο Χίτο! Σάθηκε ο Χίτο! 'Η Μπιάλια έμεινε ακίνητη στη θέσι της, κάτω από τόν ύπνο. 'Ενοιμζε πως τα πόδια της είχαν γίνει ένα κομμάτι μάρμαρο και δεν μπορούσε να τή κινήσει.

Σε λίγο έφταναν και τόν ναυαγό κάτω από τόν ύπνο. Τόν είδε ή Μπιάλια πού τόν έπαιλναν, αναίσθητο σχεδόν. Τόν περιποιήθηκαν κάμψη όρα, κι' επί τέλους, ο νέος μπόρεσε και συνηλθε. Δεν είχε πηλ φαίνεται και πολύ νερό, μ' όλη την άπαισία τρικύμια. Μονάχα αυτός μπόρεσε να σωθί με τέτοιο καιρό, αυτός πού έκανε τ' ατέλειωτα μακροβούτια.

— 'Αρχισαν να τόν ρωτάνε. Πρώτη ή Μανού, ή μητέρα της Μπιάλιας.

— Χίτο, ξεφώνισε. Πές μου! 'Αλήθεια, ήταν κι' ο Φρέντ μαζί σου;

— 'Ο Ταϊνός έβρισσε μία στιγμή ν' άποκριθί. Στο τέλος, έλεγε, κυττάζοντας άλλο. — Ναι, 'Ηρθε μαζί μου στη βάρκα.

— Και τί έγινε; — Εοήκωσε ο Χίτο τούς όμους και ρώτησε: — Δεν τόν είδατε; — Πού νόν δούμε έμεις; εφώναζε ο Τίκου. — 'Ελεγα, μήπως κατάφερα να σωθί πριν από μένα.

— 'Η Μανού άρχισε να τραβά τ'α μαλλιά της. — Πάει, χάθηκε! Τό καυμένο τόν παλληκάρι! 'Η μητέρα όμως τού Χίτο, έξαλλα από χαρά για τή σωτηρία τού γιου της, τή έκοψε: — Άφρησε να μάς διηγηθί ο Χίτο τί έγινε. Κι' ο Χίτο διηγήθηκε τήν ιστορία πού είχε πλάσει.

— Έπεσε στο πόδια μου νάρθη μαζί μου, νάρθη μαζί μου. 'Ηθελε να κερδίσει τόν Φωμί του. 'Εγώ δέν τόν χάλασα τόν χατήρι. 'Ηταν άργά όταν έπιασε είδησι ότι χάλουσε ο καιρός. Δεν μπορούσαμε να γυρίσουμε πίσω. Αυτός, ο έξενος τάχα. Μόλις κάποιος έντοπος, δέν μπόρεσε να βοηθήσει. 'Εγώ έκαμα ό,τι τι, κι' έφυγε τόν τιμωρί από τ'α χέρια μου. 'Επί αναποδογυρίστηκε. Τόν είδα να πέφτει στο νερό τή στιγμή που πέφτασε κι' έγώ.

— Έξερεις κολύμπι; — τόν ρώτησε. — Έξέρω, μού φάνηκε ότι μού άποκρίθηκε. 'Από τότε δέν τόν ξαναείδα. Μας έχωρισε τα κύματα.

— Μπορεί να σώθηκε κι' αυτός, έλεγε ή μητέρα τού Χίτο.

— 'Η Μανού όμως εφώναζε: — Δεν θά σώθηκε. Μονάχα ο Χίτο ξέρει τέτοιο κολύμπι.

— 'Οχι δά! εφώναζε ή Τούρια πού είχε εσώδημα πούκαμε ο Φρέντ τότε από τόν καράβι; και πώς έχωθηκε από τ'α μάτια όλων τόν καράβι; — 'Η Μπιάλια κι' αυτός κολύμπι τέλειο, στη γωνία της. Τώρα σηκώθηκε και με βήμα άργο, κυττάζοντας τόν Χίτο στα μάτια, εξόγως.

— 'Η φωνή της άκούστηκε σοβαρή, πένθυμη. — Χίτο! Πές μου τήν αλήθεια! Μήπως επνίγηκε ο Φρέντ και δέν τόν μαρτυράς!; Για μία στιγμή, ο νεαρός Ταϊνός εκάρφωσε τ'α μάτια του επάνω στην κοπέλλα. 'Η ματιά αυτή ήταν φοβισμένη, ένοχη. Μα, έπειτα, κυττάζοντας άλλο, άποκρίθηκε δυνατά: — 'Οχι, Μπιάλια, δέν ξέρω τίποτε άλλο από αυτά πού είπα.

— Μου όρκίζεσαι, Χίτο; — Έδισσας αυτός και άξαφνα έλεπε: — Μου φαίνεται, Μπιάλια, πως θά πνίγηκε. Θά είναι θαύμα αν δέν επνίγηκε.

— 'Η Μπιάλια κατέβασε τόν κεφάλι της και τραβήχτηκε σιωπηλή από τόν κέντρο τού όμιλου. Ούτε έκλαψε, ούτε άναστήναξε. 'Εφυγε σιωπηλή από τόν ύπνο, μέσα στην τρικυμία, μέσα στη μπόρα.

— Συφορά μου! εφώναζε ή Μανού, δέν ξέρω τί μπορεί να κάμει. Είναι σάν τρελλή!;

Κι' έτρεξε πίσω της. Κοντά της κι' ή Τούρια κι' ή Βαλινά.

— 'Η Μπιάλια δέν έκλαψε ούτε κι' όταν εφθασε σπίτι της. Τήν βρήκαν γονατισμένη, να κρατά στα χέρια της ένα μικρό εικόνασμα Παναγίας.

— Τί κάνεις; τή ρώτησε με φόβο ή μητέρα της.

— Με μάτια όγυρά, ή παιδούλα άποκρίθηκε: — Παρακαλώ γι' αυτόν. Παρακαλώ τήν Παναγία πού πιστεύει.

— Πού τόν βρήκες αυτό; ρώτησε ή Μανού.

— Είναι τόν δώρο του, τόν μόνο δώρο πούχω από αυτόν.

— Έτσι, κρατώντας στα χέρια της τόν εικόνασματίκι της Παναγίας, έπέεσε τόν ύπνο, πού της νύχτας ή μικρή νεόπαντρη Μπιάλια.

Θαλασσοδαρμένος

— 'Η αυγή επρόβαλε υπέρλαμπρη μετά τή μπόρα. 'Ολη ή Ταϊτή βγήκε έξω από τ'α περιβόλια και στην ακροθαλασσία, να γιορτάσει τόν ήλιο. 'Η Μπιάλια κλεισμένη στο σπίτι της, επρόσμενε τόν θαύμα.

Μά ή μέρα επέρασε. Τά τζιτζίκια τραγούδισαν τόν ευτυχισμένο τους σποκό τόν πρωί, τόν μεσημέρι, τόν δειλινό. Τά πουλιά, πολύχρωμα, έκελάδισαν κι' εύχαριστσαν τόν Θεό πού είχαν σωθί από τή συμφορά τής νύχτας. Τά κύματα, βολά στην άρχη, εαστέρουσαν, έγιναν γαλάζια, και όταν έφτανε ο ήλιος στη δύσι, γλυκοφιλούσαν τήν ακτή. 'Ο Φρέντ όμως δέν είχε φανί.

— 'Όταν ένύχτως μαζεύτηκε πάλι τόν συγγενολό να παρηγορήσει τή Μπιάλια, πού τήν έθεωρούσαν κιάλας χίρα. Οι άδρες περνούσαν θλιμμένες, με διηγίσεις ναυαγίων και δυστυχισμάτων.

— Άξαφνα, ή Βαλινά, πού στεκόταν πάντα έξω, ξεφώνισε: — Μπιάλια! Μπιάλια! Σήκω! 'Ηρθε! 'Η Μπιάλια πετάχτηκε, χλωμή σάν φάντασμα.

Χλωμός σάν φάντασμα στεκόταν στο κάτω φλι κι' ο Φρέντ.

— 'Η φωνή της Μπιάλιας άκούστηκε σάν λυγμός εδύχτας.

— Έπεσε επάνω του, επέρασε τ'α χέρια της στο λαιμό του. 'Ο Φρέντ όμως στεκόταν σάν άλαλος.

Τόν έκόταξε τότε στο πρόσωπο ή Μπιάλια και έτρόμαξε. 'Ηταν άγνώριστος. Σάν να είχε γεράσει δέκα χρόνια. Τα μάτια του πελώρια και τ'α μαγουλάκια τού θαυματούμενα. 'Η ματιά διατηρούσε ακόμα όλη τή φρίκη τού θανάτου πού είχε αντίκρισει.

— Φρέντ! ξεφώνισε ή Μπιάλια, τί έχεις; Πώς είσαι έτσι;

Αυτός δέν άποκρίθηκε. — 'Αφροέ τόν! έλεπε ή Μανού. Θά συνέλθης. — Φρέντ! 'Αγάπη μου! Έκανε πάλι ή Μπιάλια και πήρε τόν χέρι του να τόν φιλήσει.

Μά ο Φρέντ τόν τραβήξε γρήγορα. 'Η φωνή του άκούσθηκε επί τέλους, κοουφά! — Πήγες να με σκοτώσης, Μπιάλια!

— 'Εγώ; έκανε ή νέα γυναίκα άνοιγοντας τ'α μάτια της με τρόμο.

— 'Εσού! άποκρίθηκε ο Φρέντ.

Μόλις μπορούσε να στέφει στα πόδια του. 'Η Μπιάλια έκανε να τόν σπρίλξ, μα αυτός τήν έσπρωξε πάλι και με φωνή ήσυχη έλεπε: — 'Όταν σε πήρα γυναίκα μου, φαντάσθηκα πως δέν είχες δόλο στην ψυχή σου. Μα μούκρυψες τόν μεγαλύτερο μυστικό τής ζωής σου. Κι' αυτό τόν μυστικό παρά λίγο να μού στοιχίσει τή ζωή. Γιατί δέν μού είπες ότι ο Χίτο ήταν τρελλός από άγνη για σένα; Γιατί δέν μού είπες ότι έχω έναν έχθρο;

— 'Όλοι τόν έκόταζαν σάν να μιλούσε λόγια τρελλά. Πρώτη ή Μανού συνηλθε και τού άποκρίθηκε γλήγορα:

— Δεν έκανε κανένα κακό να σου κρύψει τήν άγνη τού Χίτο ή Μπιάλια. Παιδί μου, ξέρεις πολύ καλά πως ή Μπιάλια δέν τόν άγαπούσε, δέν τόν άγάπησε ποτέ. 'Αν τόν ήθελε, τώρα θά ήταν δική του γυναίκα, κι' όχι δική σου. Μας παρακάλεσε διά να τού τή δώσωμε. Ρώτα και τούς άλλους.

— Αυτό είναι αλήθεια, έλεπε ή Τίτου έπίσημα. — Ού, ο Χίτο ήταν τρελλός για ή Μπιάλια, εφώναζαν όλοι. Τό έξερει και μάς έκανε έντόπιοι πως δέν τόν ήθελε ή Μπιάλια. Δεν ήταν δική του γυναίκα, κι' όχι δική σου. Μας παρακάλεσε διά να τού τή δώσωμε. Ρώτα και τούς άλλους.

— Αυτό είναι αλήθεια, έλεπε ή Τίτου έπίσημα. — Ού, ο Χίτο ήταν τρελλός για ή Μπιάλια, εφώναζαν όλοι. Τό έξερει και μάς έκανε έντόπιοι πως δέν τόν ήθελε ή Μπιάλια. Δεν ήταν δική του γυναίκα, κι' όχι δική σου. Μας παρακάλεσε διά να τού τή δώσωμε. Ρώτα και τούς άλλους.

— Παιδί μου, επρόσθεσε ή Μανού. Τί θά έκέρδιζες αν σ'α μαρτυρούσε όλα; Πολύ δόξα ή έσκέφθηκε να σ'α κρύψει. Γιατί να σου βάλει τή ζήλεια στη καρδιά;

— 'Ο Φρέντ, σάν να μην άκουγε τούς άλλους, έκόταξε ή Μπιάλια με μάτια γεμάτα μομφή. — Μπιάλια, τής έλεπε στο τέλος. Φοβήθηκες να ζυγνήσεις τή δική μου τή ζήλεια; 'Αν μ' άγαπούσες αληθινά, δέν θά φοβόσουν τή δική μου τή ζήλεια. Άάτρεμς τή δική του. Δεν μπορεί να μην ήξερες πως αυτός ο Χίτο έχει καρδιά θηρίου μέσα σ'α ανθρώπινο κορμί.

— Μά τί συνέβη! ψιθύρισε ή Μπιάλια άχνά ένώνοντας τα χέρια της.

— Τί συνέβη;

— 'Ο Φρέντ έγέλασε σκληρά.

— Συνέβη ότι είναι θαύμα πως δέν έχόρτασα τα φάρια πού πήγα να ψαρέψω!

— Και τί φταίει σ' αυτό ο Χίτο; έκανε ο Τίκου. Κι' έσ' είσαι θαλασσινός. Δεν έπρεπε να ξεκινήσεις με τέτοιο καιρό.

— 'Εγύρισε ο Χίτο; ρώτησε ο Φρέντ.

— Και βέβαια έγύρισε.

Μιά λάμψη θυμού έσκατέλινισε τήν διορφή, πονεμένη φυσιογνωμία τού παλληκαριού.

— Έσφίξε τής γροθίες του και εφώναζε: — Καλύτερα πού γύρισε. Για μία στιγμή, ευχήθηκα να τόν καταπνίξω κι' αυτόν τόν κύμα. 'Αλλά καλύτερα, για να μού τόν πληρώσει.

— Μά τί συνέβη; ξαναρώτησε τρέμοντας ή γυναίκα του.

— Δεν κατάλαβες; έκανε ειρωνικά ο Φρέντ. 'Ακόμη δέν κατάλαβες, Μπιάλια; 'Ισως να είναι πολύ σκοτεινή αυτή ή ιστορία για τόν παιδιατικό μυαλό σου. 'Εγώ πήγα άνυπόπτος μαζί τόν στη βάρκα, κι' αυτός βέλησε να με σκοτώσει. Τήν ώρα πού έπιασε ή καταγίγδα, παλέψαμε επάνω τόν βάρκα πού κληδωνίζονταν... Παλέψαμε σάν δύο παράξενα θηρία, τήν ώρα πού και τ'α βεριά θά ήταν κρυμμένα στις σπηλιές τους. Κι' από τ'α ματωμένα του χείλη άκούσα πρώτη φορά πως σ' άγαπούσε.

— 'Η Μπιάλια σωριάστηκε κάτω, κρύβοντας τόν πρόσωπό της στα χέρια της. Μά φωνή παιδιατική, άπελπισμένη, ψιθύρισε: — Τί φταίω εγώ; Τί φταίω;

— Τί φταίει ή Μπιάλια; εφώναζαν όλοι, τα ραγμένοι.

Κι' έπειτα, ή Μανού πρώτη καταράστηκε. — Κατάρα στον Χίτο! Ντροπή τού και κατάρα!

— Κατάρα στον Χίτο!, εφώναζαν όλοι. Στις αγαθές τους άκακες φκισιογνώμες ήταν ζωγραφισμένη ή φρίκη.

— 'Ο Μανίμπα, ο ξάδελφος τού Χίτο, πού είχε έρθει κι' αυτός εκεί μ' όλο τ'α χωριό, έλεπε, χλωμός: — Κατάρα στον Χίτο! Κ' έγώ τόν άγαπούσα ως τώρα σάν αδελφό. Μά τόν ρίχνω τόν ανάθεμα. Γιατί στην Ταϊτή δέν έχει γίνει εγκλημα χρόνια τώρα. Αυτός μας έντρόπισσε όλους. 'Εσήκωσε τόν χέρι του επάνω σ'ε ξένο, χωρίς να τόν φταί ο ξένος.

— Τόσες κοπέλλες έχει ο τόπος, έλεπε ή Τίκου. 'Η άγνη δέν τ'αδίκει. Γιατί να μπιή και κια στην ψυχή του; Γιατί να θέλη μόνο τή δική του τήν κόρη;

— Τά κακά πνεύματα τόν έτόφλωσαν, έλεπε ή Τίτου. Νά τόν καταγγείλεις, Φρέντ!

— 'Οχι! άποκρίθηκε αυτός. Δέ θά τόν καταγγείλω. Θά πληρώσει μονάχα σ' έμένα τόν λογαριασμό του.

— Πρέπει να πληρώσει, εφώναζαν όλοι. 'Η Τούρια, πού μαζεμένη σε μιάν άκρη, παρakoυλούθωσε με μάτια πελώρια από τόν τρόμο κι' από τή έκπληξη όλη τή σκηνη, τόν έξέπασμα τού πλέρβους, τήν όργη του, βγήκε εκείνη τή στιγμή άδούρβα από τόν σπίτι της Μπιάλιας.

Σιγά-σιγά έφυγαν κι' όλοι οι άλλοι ξένοι. Τότε, έπεσε ο Φρέντ κάτω, σε μία ψάβα, βογγώντας. 'Εγυρισε επάνω του ή Μπιάλια, κι' ένώ οι γονείς της έτρεπαν τόν ναυαγό, τόν άλυσαν, τόν έδωσαν ζεστά να τήν, αυτή, με τόν πρόσωπο πλημυρωμένο δάκρυα, τούλεγε λόγια πού μονάχα ή άγνη κι' ή άπελπισία μπορεί να βοη' τήν άκουσε αυτός στην άρχη με κλειστά μάτια, με σφιγμένα χείλη. Σιγά-σιγά όμως, όσο ή ζωή άρχισε πάλι να κυλά στις φλέβες του, άρχισαν και τ'α χείλη του να τής καμυοελούν.

— Όταν συνηλθε, άναστήναξε βαθεία, και σάν να ζυγνούσε από έφιαλτικό όνειρο, έκόταξε καλά τή Μπιάλια, λές και τήν ήθελε για πρώτη φορά. 'Επέεσε τ'α χέρια του απάλα γύρω από τή μέση της και έλεγε σιγά: — Μπιάλια! Σού έπια, νομίζω, λόγια σκληρά. 'Ισως όμως να μη λογιόμια τόσο τή ζωή μου, αν δέν σε είχα εσένα. Δεν ξέρεις τί είναι να ίδης τόν Χίτο με τ'α μάτια σου, τή στιγμή πού νομίζεις πως ή ζωή σου τάζει εύτυχία.

— Έτρίφτηκε επάνω του, και δάκρυα βουβά έκύλησαν στα μαγουλά της.

— Δεν μάς διηγήθηκες πως εσώθηκες, έλεπε ο Τίκου.

— 'Ο Θεός θέλησε να με σώσει, έλεπε ο Φρέντ. 'Από χθες τή νύχτα, ως σήμερα τόν μεσημέρι, επάλευα με τ'α κύματα. Δεν ξέρω πού βρήκα τόση δύναμη. Στιγμές-στιγμές, λιποψύχασα. Μά πάλι ένόμιζα πως κάποιος χέρι με τραβούσε, πως κάποιος φωνή μούλεγε: «Θά ζήσης!»

— Μου φαίνεται πως με κρατάτε τόν μίσος πρós τόν Χίτο, ο πόθος μου να τόν εκδιώξω. Τό με, σήμερι, επί τέλους, αντίκρυσσε τόν νησάκι. 'Εκεί με περιέβαλψαν, με συνέφεραν. 'Εμεινα κάμψη ώρα άναίσθητος, με συνέφεραν. 'Αλλά ρούχα δέν είχαν να μού δώσουν. Πάντως, πρόθυμος κάποιος έφάρμα με πήρε στη βάρκα του και μ' έφερε έδω. 'Ο Θεός πού μ' έσωσε, δέν ξέρω αν είναι θεός τής άγνης ή τού μίσους.

— Έξερεις πού σ' έσωσε; έλεπε ή Μπιάλια σιγά με κατάνυξι. 'Η Παναγία πού πιστεύεις. Και ξέρεις γιατί σ' έσωσε; Γιατί τήν παρακάλεσα εγώ.

— Έβγαλε από τόν κόρφο της τόν εικονισμάτι και τόν φίλησε με λατρεία. — 'Ο Φρέντ έννοιωσε τ'α μάτια του να όγραινωται.

— Είσαι καλή, έλεπε, Μπιάλια, σ' άγαπά. Μα άλλη φορά, δέν πρέπει να μού κρύβεις τίποτε τ' άκους; 'Ιπσοί! Για νάμιασε εύτυχισμένοι. Τώρα πρέπει να κοιμηθώ, κι' αύριο τόν πρωί, να πάω να βρώ τόν Χίτο.

Ο Χίτο εξαφανίζεται

— Χίτο! Χίτο!

— 'Η φωνή της Τούριας έκκισε τή σιγαλιά της νύχτας, έξω από τόν περιβόλι τού Χίτο. Αυτός πετάχτηκε έξω. 'Η ματιά του ήταν θολή, σάν να είχε μεθύσει.

Κι' άλήθεια, όλη τήν ήμέρα έπινε για να ξεχάσει τόν εγκλημα πού είχε κάνει, τόν εγκλημα πού τόν έβάραινε τήν καρδιά.

— Τί είναι, Τούρια; ρώτησε άκεφα.

— Φύγε! ξεφώνισε ή κοπέλλα Κρύφου γρήγορα!

— 'Από πού να κρυφώ; Γιατί;

— 'Εγύρισε ο Φρέντ!

— 'Εγύρισε ο Φρέντ!

Τά μάτια του έγούρλωσαν, σάν ναβλεπε μπροστά του φάντασμα.

— Ναι! εφώναζε ή Τούρια. 'Εγύρισε. Τόν λυπήθηκε τόν κύμα. 'Εχει πού μαλακία καρδιά από σένα, θηρίο!.

Σταμάτησε. 'Η φωνή της έκόπηκε από έναν λυγμό. Μά ο Χίτο τήν άρπαιζε από τόν χέρι, άγρια.

— Θήν κλαίς! τής εφώναζε, Γιατί κλαίς τώρα έσύ; Πές μου! 'Αλήθεια, έγύρισε; 'Εγώ είδα τόν Χάρο με τ'α μάτια μου. Κι' όμως είμαι ο καλύτερος κολυμβητής, από τούς έκακούς τους κολυμβητές τής Ταϊτής.

— 'Ηταν άδικο και κακό αυτό πού ήθελες να κάμης, έλεπε ή κοπέλλα. Γι' αυτό εσώθηκε ο Φρέντ.

— Πού σ' έλεπε να κρής τις πράξεις μου; Τόν έκόταξε με πάθος.

— Χίτο! τόν εφώναζε. Γιατί είσαι τόσο σκληρός; Γιατί θέλεις να σκοτώσης έναν άνθρωπο για να πάρης τή γυναίκα του, άφου ξέρεις πως κι' άλλα κορίτσια στην Ταϊτή θά ήθελαν να σ' έχουν άνδρα;

— Έκανε μιάν άνυπόμονη κίνησι αυτός. — Τούρια! εφώναζε. Είσαι μικρή, δέν καταλαβαίνεις ακόμη από τέτοια πράγματα. Μα πές μου, άφου βρήκες πως φταίω εγώ, πως ή πράξι μου ήταν κακή, γιατί ήρδες τώρα να με έδοποιήσης, να με σώσης;

— Γιατί; έκανε ή κοπέλλα και τ'α μάτια της καρφώθηκαν σάν φλόγες επάνω του. Γιατί σ' άγαπά!

Τού έλεπε επί τέλους τή λέξι, τή λέξι πού έκαίε τόσο καιρό στο χείλη της. Αυτός τήν έκόταξε διατακτικός κάμψη ώρα. 'Επειτα έσκότασε τούς όμους του.

— Κι' έγώ σ' άγαπά, έλεπε. Μα τήν Μπιάλια τήν άγαπά τόν πολύ άπ' όλα.

— 'Η Τούρια έσιγισε τ'α χείλη της και τής γροθίες της. Τά μάτια της πήραν μία κακή λάμψη.

— Τότε μείνε να πολεμήσης με τόν Φρέντ, εφώναζε. 'Ανήμερο θηρίο! Μα να ξέρης πως όλοι σου ρίχνουν άδικο. Ούτε ένας δέν θά βρεθί να σε βοηθήσει. Κι' ο ξάδελφος σου, ο Μανίμπα, σ'ε καταράστηκε.

Τά τελευταία λόγια της κοπέλλας εφάνηκαν να κλονίζουν τόν νέο.

— 'Οχι, δέν θά μείνω, έλεπε βραχνά. Πρέπει να φύγω. Τά καταλαβαίνω πως είμαι χαμένος σάν μείνω έδω.

— Και πού θά πάς; τόν ρώτησε ή Τούρια.

— Τό να είνε κανείς άγανος, θεωρείται στους 'Εσκιμώους, τόσο για έναν άνδρα, όσο και για μία γυναίκα, σάν μία κατάσταση άξια περιφροήσεως.

— Ένας 'Εσκιμώος πού διν έχει μία τούλιχό, στον γυναίκα χ'ερατηρίζεται ως άναξίος κνηγός.

— Δεν σκοτώνει άρκετο νησί, εις τόσον ώστε να μωρηί τ'α θρήνη δυό στόματα, και για έναν 'Εσκιμώο δέν πάραυτα χειρότερη ύβρις.

— Μόλις ένας 'Εσκιμώος και μία 'Εσκιμώα συμφωνήσουν να ένώνουν τής τυχές των, ο άνδρας χιζίει μία καλύβα από χόνι τόν χειμώνα (οι ρομαντικοί πού ζητούν... μία καλύβα και μία καλύβα δέν θά φαντάζονταν άσφαλώς μία καλύβα από τόν ψυχρότερο υλικό τού κόσμου, τόν χόνι!) ή στήνει μία σκηνη τόν καλοκαίρι και ή 'Εσκιμώα εγκαθίσταται σ' αυτήν με τ'α προικιά της:

— Ένα λυγρόν πού καίει με λίπος φώκιας, τόν τοσούκι πού άποτελείται από μία σκαμμένη πέτρα, διάφορες βελόνες πού δέν είνε τίποτε άλλο παρά κούκλα τραγάνου διαφόρων διαστάσεων, τρυπημένα.

— Οι 'Εσκιμώοι άγνοούν τόν φίλημα, άντικαθίστουν δέ τόν φίλι με τόν τρίψιμο των μετώπων ή των μυτών.

— 'Η μόνη μορφή τού φίλήματος πού εφαρμόζουν οι 'Εσκιμώοι είναι τόν φίλι πού ανταλλάσσεται μεταξύ μίας μάνας και τού ένηλικίου γιου της όταν συναντώνται ύστερα από μακρόν χωρισμό.

* ΜΠΟΥΕΝΟΣ. Α.Υ.ΡΕΣ. — Κατ' άνταπόκριν εν Νέας 'Υόρκης, σ' ένα από τ'α δικαστήρια της έδικαστ'αν πού τινος μία κυρία έξηντα έτών, ονόματι Κατερίνα Ρώσσελ, ή οποία μπήκε στον ύπνο σ'αθηροδονομω χωρίς εισιτήριο και δέν ήθελε να πληρώσει. Κατά τήν δική, διεπιστώθη ότι ή κατηγορουμένη, πού είνε εύκατάστατη οικονομικά, εδούταζε ένα περίεργο λοβόλα: ήταν ή πενήκοστη φορά πού έδικαζόταν... για τήν αυτή αιτία! Και έξακολουθούσε, κατέθεσε ότι από τους 16 δικαστές πού τήν είχαν δικασί ως τότε κανίνας δέν έζησε... από τις κατάνες της 'Ο θάνατος τόν δικαστή τής έξημ-ιφώης πράγματι κατά τήν διάρκεια τής δίκης, τούτο δ' ήρκεσε για ν' αναβληθί ή δική κατ' άπόφαση τού τελευταίου δικαστού, πού έδήλωσε ότι ήταν άθωπος. Πέρασαν από τότε αρκετές έβδομάδες, κανείς δικαστής όμως δέν άναλωνόταν να δική τήν φοβερή κατηγορουμένη, πού τώρα όμως παραμένει προσω- λικισμένη και είνε ζήτημα αν δ' άρδη ποτέ έλευθέρη!

* ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ: — Οι κάτοικοι ενός μικρού χωριού τής Μικσίας 'Ασίας, πού κατεστράφη από όλην τήν ανημέραν συνεπεία σεισμού, όρέιλον τήν σιγήν τής σις μιά παιτία. 'Η παιτία προαισθάνθηκε τήν σεισμική δόνησι και άρχισε να κουνά τ'α φτερά τής τόσο άπελπιστικά, ώστε ένας γέρος πού παυσήθηκε τήν παραδοχή αυτή άνασχημά απεπνεύθηκε ότι κάποιος σοβαρός κίνδυνος έπλησίαζε και συνίστασε σ' όλους τους χωρικούς να φύγουν από τ'α σπίτια τους και να τρέξουν στο ύπαιθρο. Στη βία τους, δέν έσκέφθηκαν να πάρουν μαζί τους και τήν παιτία, πού γι' αυτό βρήκε τόν θάνατο κάτω από τ'α έστειλια τού κατοικοσώσαντος σπαιτού. 'Ο χωρικός τώρα άποράσισαν ν' άπαυανίστουν τόν γεγονός και ν' άναγίγουν δ' έρρίαν ένα μνημείο. Στο μνημείο, θά ένταχίσουν στα γραφεία της κοινοτήτος τους άναμνηστική πλάκα με άντίγραφο πού θά έκγράψει τήν εγνημοσύνη τους στην παιτία πού τους έσωσε.

Η ΘΑΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

— Βλέπεις, δέν ύπαρξε καμιά άμφιβολία, έφώναζε ο Λουί Μαργιλι. 'Ελα, πατέρα, συνέδε... — Μίλα πού σιγά, δίκουμε ο γέρος Λουί τήν αλήθεια. Δεν παραλογίζομαι. 'Η διηγήσει είνε εκεί, τόν γραφείο μου. Νά, πάρε τόν κλειδί. 'Ανοίξε τόν ρηματοκομβότιο. 'Υπάρχει μία μυστική κούρτι. Τράβηξε τόν σκεπασμό και θά τήν βής. Τό χαρτί πού είνε μέσα στον πάνω φάκελλο είνε ή διαθήκη. 'Εμερολάβησε μικρή σιωπή κατά τόν διάστημα πού ο γιός έδιάρθε τόν έγγραφο, πού έστειρε μέσα στα χέρια του.

— Βλέπεις, δέν ύπαρξε καμιά άμφιβολία, έφώναζε ο Λουί Μαργιλι. 'Ελα, πατέρα, συνέδε... — Μίλα πού σιγά, δίκουμε ο γέρος Λουί τήν αλήθεια. Δεν παραλογίζομαι. 'Η διηγήσει είνε εκεί, τόν γραφείο μου. Νά, πάρε τόν κλειδί. 'Ανοίξε τόν ρηματοκομβότιο. 'Υπάρχει μία μυστική κούρτι. Τράβηξε τόν σκεπασμό και θά τήν βής. Τό

ΕΡΩΤΕΣ... του 20ου αιώνος

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΣΚΕΤΣ

Το βιβλίο είχε γλυστρήσει στο πάτωμα και μέσ' στο δωμάτιο δεν ακουγόταν παρά ή ήσυχη αναπνοή του κοιμισμένου. Σφανικά, ένα παραπεταμένο νευρικό κουδούνισμα τόν έκαμε να πεταχθί επάνω. "Ε-σισαε λίγο τα μαλλιά του, έδεσε τη ζώνη της μεταξωτής του ρόμπας και πήγε ν' ανοίξει.

Με το άνοιγμα της πόρτας, δίχως να καταλάβη ακόμη τί γίνεται, είδε μία γυναικεία σουλουέττα νά δρμά μέσ' στο χώλ.

— Κλείστε, σάς παρακαλώ, γρήγορα την πόρτα! Άκούσε τη γυναίκα να λέη. Φοβάμαι τόσο μη με δη κανείς να μπαίνω μέσ' στην γκαρσονιέρα σας!

— Ό Τόλης, τ'έχε κυριολεκτικώς χαμένα. "Έκλεισε την πόρτα και με μία κίνηση του χεριού την παρακάλεσε νά περάση στο μικρό σαλονάκι.

— Μά συγχωρείτε βέβαια γιά την άκαταστασία μου, δικαιολογήθηκε μαζεύοντας από κάτω το βιβλίο και σιάζοντας τά παντουμένα μα-ελαράκια του ντιβανού, άλλ'όπως καταλαβαίνετε δεν περίμενα στις τρεις τό άπόγευμα μία τόσο χαριτωμένη κι' άπροσδόκητη επίσκεψη, έτόνισε κυττώντας άναίδοδα τη νέα που τό κολλήτο μάλλινο φορέμα της έδειχνε ένα σωμα τέλειο, άφύοντας έξοικειωσά του άκόμη πιο τέλεια πόδια που κατέληγαν σέ δύο μικρά σπόρ παπούτσια με φαρδύ κρέπ.

— Η νέα έκάθισε στην πολυθρόνα, ρίχνοντας γύρω της ένα βλέμμα έρευνητικό. "Ήταν ένα κομψό σαλονάκι, δεν είχε τίποτε τό φοβερό. Τό μόνο που την ένοχλούσε ήταν αυτό τό ακαθόριστο άρωμα που πλανιόταν στον άέρα, ένα άρωμα που λές και άποτελείτο από τά άρώματα τώων γυναικών που ήρθαν εκεί μέσ' άνακατεμένο με κανόν της πίπας.

— Λοιπόν, σάς άκούω, είπε ο Τόλης αόρνοντας την άπέναντι πολυθρόνα κοντά στή δική της.

— Έκείνη, πριν άποφασίσω να μιλήσω, κούταξε τό μεγαλύτερο κεφάλι του νέου με τ' άδρά χαρακτηριστικά, που άρεσαν τόσο στις γυναίκες, ώστε ν' άποκτήση την φήμη μεγάλου Δόν Ζουάν.

— Γιατί με κутάτε τόσο περιεργα; έγένεσε ο Τόλης προσφέροντας ένα τοιγάρο. Σας βεβαίω, μοδ δίνετε την έντύπωσι παιδούλας έμπρός απ' κλουβί λεονταριού.

— Επισήσεις τον άσημένιο άναπτήρα του στο πρόσωπο της νέας και είδε δύο δλωφωτα γαλάζια μάτια νά τον κυττούν.

— "Ισως με θεωρήσετε τρελλή, άπεφάσισε νά μιλήση έκείνη άφύοντας τον καντό νά ξεφύγν από τά βαμμένα χείλη της, κι' ίσως κατά βάθος νά μην έχετε τελείως άδικο. Ξέρετε γιατί ήρθα έδώ, κύριε Δημητρίου;

— Μπα! Ξέρετε και τ'όνομά μου; "Ε, λοιπόν, όχι, δεσποινίς, δεν ξέρω γιατί ήρθατε. Κι' όπως δεν έχω άσχοληθί ποτέ μου με την μαντική τέχνη...

— Μην κοροιδεύετε, τόν δέικοψε έκείνη.

— "Εγώ; είρωνεύθηκε. "Α, υπά!... "Απλώς άνυπομονά νά μάθω τί λύσι του αίνιγματος, δεσποινίς...

— "Ελα, Λάμπρου, έπρόσθεσε ή νέα. Λοιπόν, κύριε Δημητρίου, ήρθα νά σας παρακαλέσω νάρθετε αύριο σπιτί μου...

— Τι; έαφινάστηκε ο Τόλης. Νάρθω σπιτί σας, έγώ, ένας άγνώστος; Δέν καταλαβαίνω καθόλου. Μιλήστε πιο καθαρά...

— Μοδ ύπόσχεσθε νά μη μοδ θυμώσετε;

— Δέν θυμώνω ποτέ με δμορφες γυναίκες. "Εξακολουθήστε.

— "Εί λοιπόν, ναί, είπε ή "Ελα νώντας άόρνος. Έθλω νά έρθατε αύριο σπιτί, γιά νά ξελογιάσετε τή "Ντόρα, κάτω άπ' ήλιον μου.

— "Όσο κι' άν ήταν συνηθισμένος από γυναικείες ιδιοτροπίες, όσο κι' άν τις ήξερε τις γυναίκες, δεν έπα-

Καθώς βραδυάξει

Μ' άρέσει τό θλιμένο ήλιοβασιλευμα, που γίνονται χρυσάνθεμα τά νέφη, κι' έρχονται άρνά πρós τό νυαλό τά κύματα, σάν νά τους λείπει της ζωής τό κέφι... Που στέκονται βουβά σάμπως νά νεκρώσαν, σάν ζωγραφίες παλιές, λίγα καίλια και γύρω τους τή θάλασσα τήν έξωσαν και τάνιζαν στά δίχτυα τους τά φύκια... Μ' άρέσει αὐτή ή στιγμή που είν' όλα άτάραχα, σάν νάσαι σέ μία ρέμβη ξεχασμένη, που όνειρο και ζωή γιά λίγο μοιάζουν, σάν νάχουνε τά χέρια τους δοσμένα... Είν' ή ώρα που θυμωμάι την άγάπη μας, γιατί μέσα στά βράδυα τά θλιμμένα... τ' όνειρό κι' ή ζωή γιά λίγο μοιάζουν, σάν νάχουνε τά χέρια τους δοσμένα.

ΣΠΥΡΟΣ ΣΑΓΡΕΛΟΣ

«Εύχαριστῶ»

"Αννικα, κοντά σου γνώρισα τις πιο πολλές Χαρές, τις πιο μεγάλες λύπες, τά πιο τρελλά παιχνίδια... Κοντά σου έβρηκα και γνώρισα τις πιο καλές γιορτές και έβρησα, και ένοιωσα της φύσης τά σπολιδια. "Αννικα, κοντά σου ένοιωσα πώς ή ζωή είν' άρτια, πώς κάθε τι, άπ' τό μυρμηγκί μέχρι τό Θεό, δεν έβρεθίκανε στον κόσμο έτσι άα τυχαία, παρά πώς φτιάχτηκαν γιά νά τά ζώ κι' έγω. "Αννικα, κοντά σου βρήκα την άδελφή μί και τη φίλη, τόν έρωτα, την ήδονή της σάρκας, κι' άλλα τόσα!... "Εβρήκα — πούχα χάνει — της ψυχής μου τη γαλήνη... "Ω, πόσα σου χρωστάω... πόσα!... τ' άνθη γιά μένα δεν γελούσανε ποτέ και τό φεγγάρι τώβλεπα χλωμό και λυπημένο, ό ήλιος δεν με ζέστανε, άλμηνά, ποτέ κι' ή θάλασσα είχε χρώμα έξυμμένο. "Αννικα, γιά όλ' αυτά ποτέ σου δε μου ζήτησες στεφάνι, κεριά, παπιάδες, έκείνη ή αύτο, βαρρύ πώς πρέπει, με γερμένο τό κεφάλι, ένα μεγάλο νά σου πώ «εύχαριστῶ»!

ΑΚΗΣ Κ.

ρίμενε ποτέ ν' άκούση ένα τέτοιο πράγμα. "Ήταν τόσο άστεία αύτή ή πρότασις! Και την έλεγαν τόσο άδορφα βαμμένα χείλη τόσο παρακλητικά, που ζέσπασε σ' ένα γέλιο άκράτητο.

Θυμωμένη έκείνη σηκώθηκε νά φύγη. "Εξακολουθώντας νά γελά, ό Τόλης την έπιασε από τό χέρι.

— Σταθήτε, σάς παρακαλώ, μιά στιγμή νά συνέλθω. "Ήταν τόσο άστείο, τόσο χαριτωμένα άστείο... "Επίσης τόν έαυτό του νά πάψη νά γελά.

— Λοιπόν σάς άκούω. — "Ω! δεν έχω τίποτ' άλλο νά σας πώ "Ενόμια πώς θά με καταλαβαίνετε...

Σταμάτησε, έτοιμη νά κλάψη. — "Ελάτε, καθήστε έδώ σ' ό ντιβάνι κοντά μου και πείτε μου τί άκριβώς συμβαίνει και τί θέλετε από μένα.

— "Εκάθισε κοντά του και με φωνή λίγο βραχνή από συγκρατημένα δάκρυα, τού είπε:

— "Άκουσα από κάτι κοπέλλες της παρέας μου πώς είπατε ένας άδιόρθωτος γυναικάς... "Ω, μη διακόπτετε, άφήστε με νά συνεχίσω... Λέγανε πώς δύσκολα οι γυναικές σάς άντιστέκονται. "Απεφάσισα λοιπόν νάρθω νά σας παρακαλέσω νάοθετε αύριο σπιτί μου νά ριχτήτε στή Ντόρα, γιατί διαφορετικά δεν έννοει ν' άφήση τόν "Αλεξ ή-συχω. Είπε, ξέρετε, πολύ άμορφη και δεν θά πληξέτε μαζί της.

Καθώς μιλούσε, ό Τόλης δεν έπαυσε νά την κυτάξ. Είχε μία έοβερή έπιθυμία νά την σφίξη μέσ' στην άγκαλιά του, νά την γεμίση με φιλία και νά της πη:

— Μείνε κοντά μου κι' άφρησε τόν "Αλεξ με την Ντόρα.

Μα όχι, θάταν κουτό... "Ο Τόλης άγνώριζε καλά τόν γυναικείο μηχανισμό, ήξερε πώς άν έγύριζε αύτό τόν δν διακόπτη, θά χαλούσε όλόκληρη τή μηχανή και δεν ήταν διάλογο διατεθειμένος γι' αύτό. "Ελας τού άρεσε φοβερά κι' ήταν άποωδηότε άποφασισμένος νά την κερδίση.

— Πολύ καλά λοιπόν, άγαπητή μου... φίλη. Θάρθω αύριο σπιτί σας. Γνωρίζαυε από πολόν καιρό, κτλ.

— Ναί, θά πητε ότι με έχετε...

— Μιά στιγμή, την δέικοψε. Δυό άνθροποι που γνωρίζονται από πολόν καιρό δεν μιλούν στον πληθυντικό. "Αν συνηθίσωμε λοιπόν από σήμερα...

— Ναί, έχετε... έχετε δική... Τόλη.

— Λοιπόν, άγαπητή μου "Ελας, αύριο στις 8 θά είμαι σπιτί σου.

— Η νέα έκούνησε τό κεφάλι καταφατικά καθώς σηκώθηκε νά φύγη.

θέσι του.

— "Ελας, μόνη; την ρωτά. Νευρική; Τι σου φαίει τό καμένο τό μαυλίσει και τό σπρίβεις έτσι, θά τό σκίσω. "Ελα νά χορέψωμε.

Δίχως νά της δώση καιρό νά μιλήση, την έβρεξε στην άγκαλιά του λέγοντάς της σιγά καθώς χορεύοντα... Λοιπόν ευχαριστήθη άπό τόν μεγάλον φίλο; Δεν έχεις παρά τόν "Ο "Αλεξ δεν έφυγε από κοντά σου. Κι' αύτό, τό χρωστάς σέ μένα, δεν άφρησε λεπτό μόνη τη Ντόρα. Μπορείς νά κοιμάσαι πιά ήσυχη... καθώς κι' έγώ, έγέλασε έχοντας στο νού του τό χθεσινό νευρικό κουδούνισμα. Δεν προκεινται πιά νά φοβάσαι τη Ντόρα και γιά νά έπιβεβαιώσης, αύριο θά πάρη μαζί μου σπιτί τό σοά. Είσαι ευχαριστημένη;

Την έκούταξε στά μάτια και δίχως νά της δώση καιρό ν' άπαντήση, την έβρεξε τρυφερά επάνω του. Βρίσκω, έψέλλισε έκείνη, νά, βρίσκω πώς δεν είνε σωστό τό καμένο τό κορίτσι...

— "Ενα χαμόγελο θριάμβου έξωγραφέιστηκε στή γελία του, μέ ένανα-βρίσκοντας άμέσως την ψυχραιμία του, συνέχισε:

— Μπα! Δεν βαρύνει! Μην είσαι τόσο πανόψυχη! "Η Ντόρα ένα ένα χαριτωμένο έλαφρό πλάσμα-τόκι που δεν παίρνει τη ζωή τή σοβαρά. Είχες δική, είνε κουκλί. Μοδ άρέσει πολύ.

— Ναί; άπήντησε πικαρισμένα ή "Ελας. Αυτό τό άντελήφθηκα από τό ύφος που την κυτάτα και με τόν τρόπο που χορεύατε μαζί της.

— Μα πώς θες ν' άφήση ήσυχο διαφορετικά τόν "Αλεξ; Νά, τά βλέπεις; Την άφησα γιά λίγο και χορεύει μαζί του. "Ελα νά τους πησάσωμε και με τρόπο νά σέ δώσω στον "Αλεξ και νά την πάρω.

— "Ω! "Όχι! Γιά έναν χορό δεν χάλασε ό κόσμος! "Επειτα, τσακώθηκα με τόν "Αλεξ.

— Μη στενοχωριέσαι, έγώ θά τά διορθώσω όλα. Πάμε, δεν μ' άρσει νά τόν βλέπω νά την σφίγγη στην άγκαλιά του. Δεν μ' άρσει, όταν είμαι ό καβαλλιέρης μιάς κοπέλλας, νά την βλέπω νά φλερτάρη μ' άλλους.

Δεν είχε τελειώσει τά λόγια του και ή "Ελας τόν άφησε μόνο φεύγοντας από τό σαλόνι. "Εκούταξε γύρω του. Εύτυχως κανείς δεν είχε αντίληψη τίποτε. Με τό πιο άδίαφορο ύφος τού κόσμου, βγήκε κι' αύτός από τό σαλόνι.

— Μήπως είδες τη δεσποινίδα "Ελας; ρώτησε την υπηρέτρια.

— Μάλιστα, κύριε, πήγε στο δωμάτιό της, εκεί, άπήντησε έκείνη δείχνοντας μιά πόρτα.

Την άφησε νά μπει στο σαλόνι με τόν δίσκο γεμάτο με ποτηρία, και δίχως νά χτυπήση, υπήκε στο δωμάτιο. Την ήρθε θρήα έμπρός στην μπαλκονόπορτα, με τό κεφάλι άκουμπισμένο στο κρύο τζάμι. Πληρώσε άθόρυβα και την έπιασε από τούς ώμους.

— Μην τρομάζεις, της είπε, έγώ είμαι!

— Σας παρακαλώ, νά φύγετε άμέσως από τό δωμάτιό μου. Έθλω νά μένω μόνη.

— "Ελα!

— Τελείως μόνη!

Τά χείλη της άρχισαν νά τρέμουν, έτοιμα νά κλάψουν.

— Μόνη! Ξαναείπε χτυπώντας νά πείσμα τό πόδι της Βαρέθηκα γ' άκούω νά μιλάς όλο γιά τόν "Αλεξ και τη Ντόρα.

— "Ελα!

— "Ατάραχος, την έτράβηξε στην άγκαλιά του.

— Ναί, ναί, βαρέθηκα, ξανάπε, και ξεσπάσε σέ κλάματα άκούμπωντας τό κεφάλι της στον ώμο του.

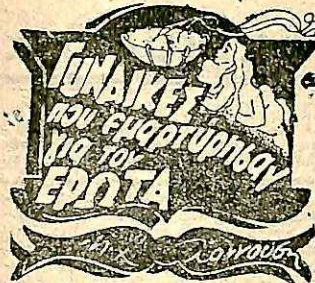
— "Εκείνος της έχάδεψε τά μαλλιά.

— Συγχωρέσε με, "Ελας, καταλαβαίνω πώς έγώ είμαι ή αίτία της λύπης σου... αλλά έξέρεις δεν φταώ τελείως έγώ, φταίς κι' έσύ. Χθές δεν μου εξήγησες καλά τί έπρεπε νά κάνω και έξέρεις, είμαι λίγο κουτός, ήμουν δε και από τόν ύπνο και καταλαβαίνεις...

— "Επίασε με τά δυό του χέρια τό κεφάλι της και φιλούσε τά δακρυομένα μάτια της, της είπε:

— Ξέρες, θά σε περιμένω αύριο την ίδια ώρα, γιά νά μοδ εξήγησης πώς καλά τί έπρεπε ή τί πρέπει νά κάνω...

ΑΔΩΝΑ

Παυλίνα, ή άρσεία Σεβιλ- λιάνα που θυσιά- στηκε στον βω- μό του θρυλικού γόητος ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Έρωτική άποστολή

— Γιατί, ξάδελφέ μου, άφου τό πορτραίτο αύτό σάς άρέσει τόσο, δεν πηγαίνετε ό ίδιος στή Σεβίλλη νά βεβαιώσετε άν είνε ανάξιος τού πρωτότυπου που τρέπετε πρós αύτό; "Αλλά είνε τόσο λεπτό αύτό τό μοδ ποείνετε...

— "Αν τό πρωτότυπο δεν μ' άρέση, ποιά θά είνε τότε ή δικαιολογία μου άπέναντι της εύγενούς άνεμίας σας;

— Νά σας πώ, "Αλμπενίθ, κηρύσσωσε τόν άρχοντα της "Ανδαλουσίας ή αντιβασιλιάς της "Ισπανίας "Ιωσήφ. Μπορείτε νά παρουσιάσθώτε μ' ένα ψευδώνυμο και με τό πρόσχημα ότι σάς στέλνει ό "Αλμπενίθ, άρχοντας της "Ανδαλουσίας, νά τίς έκράσετε τάπραγματικά σας αίσθημα — γιά λογαριασμόν ήδην με τού φίλου σας — και νά αντιληφθήτε έτσι άν άνταποκρίνεται στην ιδέα που έόχηματίσατε γι' αύτήν...

— "Ο Ιππότης "Αλμπενίθ άπέμεινε γιά λίγο άσπεκτικός. "Από καιρό τώρα ή αντιβασιλιάς τόν έπείζε νά έπιχειρήση την γνωριμία του με την πολυφερνή άνεμιά της και νά την ζητήσει μάλιστα σέ γάμο.

— "Ετσι θά έδρανώσετε την θέσι σας στο φέουδο της "Ανδαλουσίας και θά άποκτήσετε και πολιτική έπιρροή στή Σεβίλλη, που ζητά από καιρό την άυτονομία της... Και ό βασιλεύς θά σας άνταμείψει με την εύνοια του και πόλο χρυσάρι.

Αύτη την ύπόσχεση τού είχε δώσει ή αντιβασιλιάς. Και γι' αύτό τώρα ό Ιππότης "Αλμπενίθ βιάζόταν νά πάρη την άποφασή του.

— Θά σας ύπακούσω, ύψηλότητέ! είπε τέλος.

Και άφου ύποκλήθηκεν έδαφιαία άνεχώρησε.

Ό πολυμήχανος Δόν-Ζουάν

— "Ήταν πολυάσχολος όμως ό Ιππότης "Αλμπενίθ και δεν εύκαιρόσε γιά τέτοιες άσθηματικές έπιχειρήσεις. "Εξ άλλου, έθεωρούσε τόν εαυτό του πολύ λίγο γόητα και ίκανόν νά σάγηνησέ μιά γυναίκα, τόσο άρτια μάλιστα σάν την άνεμιά της αντιβασιλιάς.

— "Εξ άλλου, άν δεν μ' άρέση αύτή, έσκέφθηκε. Ναυγάει όλη ή διπλωματική έπιχείρησις. "Ενθ άν πη τό εναντί σ' έναν άπειταλέμνο μου, κατοπιν δεν θά της είνε τόσο εύκολο νά τό άναιρέση.

Δίχως χρονοτριβή, λοιπόν, έκάλεσε έναν από τούς ώραιοτέρους και τολμηροτέρους σωματοφύλακας του, τόν Δόν-Ζουάν Τορέντιο. Και τού άνέθεσε την λεπτή άποστολή νά τόν αντιπροσωπεύση στο μεγάλο έρωτικό διάβημα τού.

— Θά φροντίσης νά μ' έμφανίσες στά μάτια της Παυλίνας Κάθας με τά ώραιοτέρα προτερήματα που στολίζουν έναν άνδρα.

— Αυτό είνε δική μου δουλειά, εύγενέστατε Ι, τόν καθησύχασε ό πολυμήχανος Δόν-Ζουάν.

— Βασιζομαι σέ σένα, Δόν-Ζουάν. Γιατί ή έξασφάλισις της συγκαταθέσεως της Παυλίνας νά με πανδρεύει άποτελεί γιά μένα μιά διπλωματική νίκη. "Αποκτά την έπικουρηστική της Σεβίλλης, την όποία διοικεί ό πατέρας της, και την πολυτιμή εύνοια τού βασιλέως.

Η όμορφιά θαμπώνει...

— "Ο Δόν-Ζουάν άνεχώρησε άμέσως γιά τη Σεβίλλη. "Ο θρυλικός Ιππότης με τά μενεξελιά μάτια και την άρρενωπή γοητεία, που ό έρωτικός κατακτήσεις του τόν είχαν κάνει διάσημο σ' όλη την "Ισπανία, παρουσίασθηκε άμέσως μόλις έβασσε, στο άρχοντικό της ώρας άνεμίας της αντιβασιλιάς. Και ήταν έτοιμος νά εκτελέση κατά γράμμα την έντολή του αθένητου, άν ό μαρμαρίνος λαμός της μικρής Σεβιλιάνας και οι ύποφώσκουσες καμπύλες τού ύπερόχου κορμιού της δεν τόν σταματούσαν...

— "Η Παυλίνα τόν ύποδέχθηκε με παιδικήν άφέλεια.

— Σας στέλνει, λοιπόν, ή καλή μου θεία, ή άδελφή τού βασιλιά μας;... Καί σέ τί θά μπορούσα νά σας φανώ χρήσιμη;

— "Ο Δόν-Ζουάν και πάλιν έδίστασε. "Αλλά ή λάμψις τών δεινερμένων ματιών της και τό τρικύλισμα τών ύπερόχων καρπών τού στέρνου της, που έσφουζαν από τούς χυμούς μιάς πρωτοεύπνητης νεότητος, τού έθλωσαν τό μυαλό...

— "Ερχομαι γιά νά γνωρίσω τό πρωτότυπο τού έξαισιού έκείνου πορτραίτου σας που βρίσκεται στά σαλόνια της θέας σας και που μου ένέννευσε τόν άγνότερον έρωτα της ζωής μου...

— "Ήταν μιά τολμηρή έρωτική έξομολόγησις. "Η Παυλίνα έχαμήλωσε κατακόκκινη τά μάτια.

— Καί έχω την τιμή νά μιλω με ποινόν; έτραύλισε.

— Με τόν εύγενέστατον άρχοντα της "Ανδαλουσίας, τόν Ιππότη "Αλμπενίθ...

— "Επέταξε τό ψέμα του ό έρωτύλος Ιππότης χωρίς διασταγμό πιά, άδίαφορώντας γιά τις συνέπειές του. "Ενα τόν ένδιέφερε αύτή τη στιγμή. Και τού έφλογίζε τό είνε: Τά θέληγτρα τού ύπερόχου αύτου έρωτικού φρούτου που τού προσφερόταν τόσο άναπάντεχα.

— Σας έκαμε, λοιπόν, τόν έντύπωσι τό πορτραίτο μου; είπε με συστολή ή νεαρά Σεβιλιάνα.

— Καί άκόμη μεγαλύτηρη τώρα τό πρωτότυπο τού... άπήντησε ό φλογερός έραστής. Γι' αύτό και ζητώ την άδεια νά μοδ έπιτρέψετε νά φιλήσω τό χέρι σας...

Η έρωτική λεία...

Γοητευμένη ή Παυλίνα από την έξαισία σαγήνη τού ώραλου Ιππώ.

— "Ενα μαγευτικό άπόγευμα τού καλοκαιριού — είχαν πέρσει δύο μήνες από την ήμέρα που είχε φθάσει στή Σεβίλλη ό Δόν-Ζουάν — κάποιος κομψοτεμένος εύγενής έχτύπησε την πόρτα τού άρχοντικού της Παυλίνας. Μόλις τού άνοιξαν, έσπευσε νά παρουσιάσθί:

— "Ιππότης "Αλμπενίθ, άρχων της "Ανδαλουσίας και ύπασις τού βασιλέως. Ροδερύχου... Ζητώ την εύγενεστάτη Παυλίνα Κάθας, την άνεμιά της αντιβασιλιάς.

— "Η ίδια, έτραύλισε σάν χαμένη ή Παυλίνα. "Αλλά... περιμένετε μιά στιγμή... "Εφθασα άμέσως. Παραμένει, μη καταλάβαινα νά έτι συμβαίνει, μη άπορώνας νά έτι έξηγήση τη συνουσία αύτή, έσπευσε στο δωμάτιο τού Δόν Ζουάν. Και τού άνέφερε την καταπληκτική έπισκεψή.

Τότε μόνον ό έρωτύλος Ιππότης συνήλθε από την έρωτική μέθη του. Καί χωρίς συστολή, βέβαιος πώς

— "Οταν ή άρτια Παυλίνα έπέστρεψε στο δωμάτιό της, άντίκρουσε ένα θέαμα που την έπάγωσε.

— "Από τό άνοιχτό παράθυρο, ήσαν δεμένα μερικά σενδόνια τό ένα πίσω από τ' άλλο και ό Δόν-Ζουάν καταβέβαιε με προφύλαξη την πρωτότυπη αυτή άνεμοσκάλα. Τρελή από άγνωση, έσπευσε στο παράθυρο.

— Δόν-Ζουάν!, έφώναξε έξαλλη. Τι κάνεις; Ποδ πάς;

— "Αλλά ό τυχοδιώκτης τού έρωτος, είχε πατήσει πιά στή γη και τώβας στά πόδια σάν κυνηγημένος. Την τελευταία στιγμή, είχε φοβηθί την προδοσία της Παυλίνας. "Αν αύτή άπεκάλυπτε στον "Αλμπενίθ την άλήθεια; "Εγνώριζε τί τόν έπερίμενε: ό θάνατος και τά βασανίστηρια. Καί έπρόσβλησε την φωνή...

— "Οτι είχε νά άπολαύση από την γοητευτική Σεβιλιάνα τού είχε δρέψει... "Ήταν καιρός νά ριχτεί και σέ καμία νέα περιπέτεια... Οι γυναίκες ήσαν άπειρες. Και κάθε μιά είχε και τά δικά της κρυφά θέληγτρα... Με την Παυλίνα είχε πολυάσχοληθί. Τόν έπερίμεναν άλλες τόσες...

Τό τραγικό τέλος

— "Ομως τό πλήγμα γιά την Παυλίνα ήταν μεγάλο. "Ο έρωτάς της, ό πληγωμένος, παρέμεινε αγίαστρετος γιά νά καταστήση σέ λίγο μαρμάρωτος...

Μιά περιφρονητική έπιστολή της ύψηλης θέας της, που της έξέφραζε όλη την δυσμενεία της γιά την άγενή στάσι της άπέναντι τού "Αλμπενίθ, έχειροτέρωσε την άπελιπιστική κατάρτασί της.

Πολλές φορές έσκέφθηκε ν' άμυνθί άποκαλύπτοντας την άλήθεια. "Αλλά αύτό θάταν είν βάρος της. Νά ύπολογίσει ότι την είχε ατίμασει ό Δόν-Ζουάν, με τόν πυρρινό έρωτά του; Θάταν ή ντροπή και ή θυσία...

Και γι' αύτό έθρυσσε ένα μυρωμένο καλοκαιρινό βράδυ, μέσα στην εύτυχία της άναμνησας ενός τρελό έρωτα που της έότοιχισε τη ζωή...

Και γι' αύτό έθρυσσε ένα μυρωμένο καλοκαιρινό βράδυ, μέσα στην εύτυχία της άναμνησας ενός τρελό έρωτα που της έότοιχισε τη ζωή...

Και γι' αύτό έθρυσσε ένα μυρωμένο καλοκαιρινό βράδυ, μέσα στην εύτυχία της άναμνησας ενός τρελό έρωτα που της έότοιχισε τη ζωή...

Και γι' αύτό έθρυσσε ένα μυρωμένο καλοκαιρινό βράδυ, μέσα στην εύτυχία της άναμνησας ενός τρελό έρωτα που της έότοιχισε τη ζωή...

Και γι' αύτό έθρυσσε ένα μυρωμένο καλοκαιρινό βράδυ, μέσα στην εύτυχία της άναμνησας ενός τρελό έρωτα που της έότοιχισε τη ζωή...

Και γι' αύτό έθρυσσε ένα μυρωμένο καλοκαιρινό βράδυ, μέσα στην εύτυχία της άναμνησας ενός τρελό έρωτα που της έότοιχισε τη ζωή...

Και γι' αύτό έθρυσσε ένα μυρωμένο καλοκαιρινό βράδυ, μέσα στην εύτυχία της άναμνησας ενός τρελό έρωτα που της έότοιχισε τη ζωή...

του, τού έτεινε τό χέρι δειλά. "Εκείνος τό άρπάξε και τό έγέμισε φιλία. "Αναρρίγησε ή ώραία κόρη στην έρωτικήν αύτην έπαφή. Καί καθώς έκείνος έχάδεψε με τά έξοχημένα δάχτυλά του την λευκήν έπιερμίδα της, ή Παυλίνα ένοιωσε πώς ό άνδρας αύτός, ό έ-σχει πρδ όλίγου άγνωστός της, άσκόσε επάνω της μιάν άκατανίκητην έπιρροή.

— "Εμίλησαν πολλήν ώρα μαζί. "Ο τολμηρός Ιππότης της έξέφρασαν άπερίφραστα τόν έρωτά του και δταν ή νύχτα άπλώσε τό προστατευτικό σκοτάδι της μέσα στους μυρωμένους κήπους της Σεβίλλης, ό Δόν Ζουάν, χωρίς νά καταλάβη κι' αύτός πώς, άρπάξε σάν πούπουλο στά δυνατό του μπράτσα την άσύγκριτη έρωτική του λεία και την ώδήγησε στο παρθενικό κρεβάτι της.

— "Ολη τη νύχτα έμεινε κοντά της νά της διδάξη την τέχνη τού έρωτος και τά τρελλά παιχνιδίσματά του. Καί, από την έπομένη, έγκατεστάθη στο άρχοντικό της, κύριος και άρέντης της, με τά δικαιώματα τού ύψηλου μνηστήρος...

— "Ολη τη νύχτα έμεινε κοντά της νά της διδάξη την τέχνη τού έρωτος και τά τρελλά παιχνιδίσματά του. Καί, από την έπομένη, έγκατεστάθη στο άρχοντικό της, κύριος και άρέντης της, με τά δικαιώματα τού ύψηλου μνηστήρος...

— "Ολη τη νύχτα έμεινε κοντά της νά της διδάξη την τέχνη

Μήπως άγάπησε ποτέ της!

ΜΙΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΦΗΓΗΣΙΣ

Σούρουπο του Ματού. Γύρω ή φύσις ένδοιμζε κανείς ότι είχε βαλθθ νά σκορπίση, από κάθε γωνία, όλο τό μεθυστικό άρωμα των λουλουδιών της. Τά δένδρα, δάσκηθια, έπαρναν παράξενες στάσεις στο φύσικα τοϋ άέρου, λές κι' έκάναν ύποκλήσεις εύχαριστήσεως στον δημουργό τών πάντων.

Και κάτω απ' αυτή τή σκηνογραφία, σε κάποιο παγκάκι τοϋ κήπου, ένα ζευγάρι είχε παραδοθή όλότελα στη μογεία της φύσεως και στη μέθη της αγάπης του.

Φύσις, οφρανός, δένδρα, πουλιά, κι' ή ανάλασχη πνοή τοϋ άέρα, όλ' αυτά μαζί, τους μιλούσαν κι' αγάπη, για άνοιξη, για μελλόντικες εύτυχίες. Έκείνης ή καρδιά έπήγαινε να σπασί από τή συγκίνησή, κι' από τή γλυκεία εύχαρίστηση, πού νοιώθει κανείς σάν άγαπά. Έκείνος πάλι, κρατώντας τα χέρια της σφιχτά μέσ', τά δικά του, τήν έκτύπαε στα μάτια, θέλοντας να διαπεράση τό γαλάζιο χρώμα τους από έκλεινε τόση γοητεία. Για μία στιγμή, Έκείνη πρώτη έλυσε τή σιγή λέγοντας:

— Νομίζεις πώς όλη ή φύσις σήμερα βάλθηκε να ύμνηση τήν αγάπη μας.

— Ναί, είπε Έκείνος, άκόμη και τα πουλιά δυνάμωσαν τά έρωτικά γλυκά τραγουδία τους, σάν να ξερούσι ότι εδώ κάτω στον κήπο, σε κάποιο παγκάκι, δυο καρδιές τά συνοδεύουν με τόν ίδιο σκοπό. Κι' ένα άτέλειωτο φιλι έκκείσε τά λόγια τους, μαζί με τούς αιώνιους όρκους της παντοτεινής των αγάπης.

Και όμως, Έκείνης γρήγορα έзахσε τή φύσι, τά πουλιά, τά γλυκόλογα, και τούς όρκους, και πήγε νάβρη άλλη, πού δωσοδήποτε θά της έπαυέσθιδαν τά ίδια. Έκείνη όμως δέν μπορούσαν να τόν ξεχάση, και μόνη τώρα στον ίδιον πάγκο καθισμένη, άναπολεί κάποιες παλιές στιγμές, πού, άλλοιμονο, είναι τόσο μακριά. Είχε φθάσει μέχρι τού σημείου να πεάνει, άφοϋ ένδομίζεσαν τόσο μικρή άκόμη—ότι ή ζωή δέν είχε πιά καμμία όμορφιά κι' αυτήν.

Κάποιο άνοιξιάτικο απόγεμα, ένά καθότανε και πάλι μόνη στο ίδιο παγκάκι, έκανε τήν γνώριμα κάποιου άλλου, πού κι' αυτός ήξερε να μιλά όραιο, και να γεννά έλλπίδες σε μία καρδιά πού ποθοϋσε τήν αγάπη.

Γρήγορα ζαλίστηκε από τά φιλιά και τή γοητεία του, και ή λήθη έσκέπασε με τά φτερά τόν πρώτο έρωτά της, και Έκείνον πού για χάρη του ήθελε να πεάνει. Και, νούργιες μέρες τρελλών πόθων κι' έρωτικής πνοής ήρθαν να συμπληρώσουν τήν εύτυχία της. Ό! αυτόν τόν άγαπούσε πολύ, παράφορα, περισσότερο από τόν άλλον, και τού είχε άπέραντη έμπιστοσύνη.

Οι έπιθυμίες του ήσαν γι' αυτήν διαταγές, και τά λόγια του Εύαγγελίο! Κι' έτσι εύτυχισμένα κι' άρμονικά κυλούσε ή ζωή, άφοϋ της είχε πη πώς θά γινότανε γυναικα τού σύντομου, όταν, ξαφνικά, έχάθηκε. Τόν έπεριμενε επί μέρες, με τά μάτια βουρκωμένα και με τήν έλπίδα ότι κάποτε θαρρή. Κι' όταν είδε ότι είχε φύγει κι' αυτός για πάντα, τότε κατάλαβε ότι ή ζωή δέν είναι ένας άπέραντος καμπος γεμάτος από λουλούδια της αγάπης. Είχε πάρει πιά τήν άποφασί, θά έκανε κι' αυτή τό ίδιο. Πάλι, θά μοιραζε τήν αγάπη της σ' όλους, κι' όπου έβρισκε, κι' όταν έβλαπτε τά πουλιά, να πίνανται στις έωβεργές της, θά τάρηνε γι' άλλα θύματα. Ήθελε να κάνη κι' αυτή τούς άλλους να πονέσουν, όπως έπόνεσε αυτή, και να έλπίσουν, όπως κάποτε έκανε κι' αυτή τό ίδιο.

Κι' ή άλλοτε μικρούδα, πού είχε άγαπήσει πολύ κι' είχε ύποφέρει τόσο, κατόρθωσε να κάμη πολλούς να δακρύσουν γι' αυτήν.

Τά χρόνια όμως περνούσαν, γρήγορα, γοργά, συμπαρσσούντας τα νειάτα, τις όμορφίες, τά δνειρα, τά καμπίρια, και άλλα τόσα όραιο περασμένα.

Τώρα ή γυναίκα πού αγάπησε τόσο και έπόνεσε πολύ, γεροντοκόρη πιά—ναί, γεροντοκόρη—τί παρόξενη πού είναι καμιά φορά ή τύχη!—κάθεται και άναπολεί τά παλιά.

Κι' όταν καμιά φορά οί άνεπιές της πηγαίνουν παρέα με νεαρούς, και τόχη να τίς δει, και τούς κάνει τήν παρατήρησι, εκείνες λένε με ταξύ τους:

— Μας μαλώνει από τή ζήλεια τους. Έτσι είναι όλες οι γεροντοκόρες, τί καταλαβαίνει αυτή από αγάπη. Μήπως αγάπησε ποτέ της!

ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ Τά δαχτυλίδια

Τί έκαμε τόν άνθρωπο να περάση ένα ή και περισσότερα δαχτυλίδια στα δαχτυλί του; Ή ιδέα τοϋ στολισμού; Άσφαλώς όχι. Οι κληρικοί έν γένει και όλοι οι ιερωμένοι στους όποιους απαγορεύονται τά κομμήματα, φορούν και αυτοί δαχτυλίδια και μάλιστα πλουσιότερα. Έξέ άλλου, ο στολισμός είναι ένα πράγμα ένστικτωδες. Οι άγριοι τών διαφόρων μερών δέν έπεριμεναν τούς πρώτους Εύρωπαίους γιά να φορέσουν διάφορα στολίσια καμωμένα από πολύχρωμες και άτεχνες πέτρες. Τά φορούσαν και προηγούμεναι. Δαχτυλίδια όμως δέν είχαν στα χέρια τους. Όπως άλλωστε δέν έφορούσαν δαχτυλίδια και οι Έλληνες της έποχής τοϋ Όμηρου. Έπομένως, τά δαχτυλίδια έπενήθησαν από ανθρώπους έξαιρετικά πολιτισμένους, γιά να άνταποκριθούν σε κάποια ανάγκη τους.

Ποιά ανάγκη όμως έκαμε τούς ανθρώπους να έπινοήσουν τά δαχτυλίδια; Ή ανάγκη τοϋ να έχη κανείς έπάνω του κάτι πού να πιστοποιή τήν ταυτότητά του και ένα μέσον πού να καθιστά έπίσημες όλες τις πράξεις του. Δηλαδή, αρχικός τά δαχτυλίδια έχρησιμοποιοϋντο ως σφραγίδες και άργότερα, με τήν πάροδο του χρόνου, έξαλλήθηκαν σε κομμήματα.

Στην αρχή όμως διέτρησαν τόν έπίσημο χαρακτήρα τους. Γι' αυτό και ή Φαράω όταν έκανε πρωθυπουργό τόν τόν Ίωσηφι, γιά να έπιστημοποιήση τήν πράξι του αυτή, τού έστειλε ένα δαχτυλίδι. Όταν έπίσης ο Μέγας Άλέξανδρος, πεδαινομένος, θέλησε να ύποδείξη τόν διάδοχό του, έδωσε τό δαχτυλίδι του στον Περδίκκα. Όλόκληρη ή άρχαίοντες είναι γεμάτη από πορομοια παραδείγματα, από τά όποια φαίνεται ή συμβολική χρησις τών δαχτυλιδιών. Αυτό ήταν και ή άφορμή να θεωρηθί τό δαχτυλίδι σύμβολον άνωτάτης ισχύος και δυνάμεως.

Έπίσης, άλλοτε, τό κομμή αυτό μικρό κόσμημα πού στολίζει σήμερα τόσα κοινά χεράκια έθεωρείτο ιερόν. Έπάνω του ήσαν σκαλισμένα τά πρόσωπα θεών και ήρώων.

Σε όλους σχεδόν τούς θρύλους της άρχαίοντος, τά δαχτυλίδια παίζουν μεγάλουτο ρόλο από κάθε άλλο κόσμημα. Ώστόσο, σιγά—σιγά, τά δαχτυλίδια έκησαν μιάν άλλη σημασία και έγιναν σημεία ένδοσεως και δεσμού αγάπης. Έτσι με τό να δίνη κανείς τό δαχτυλίδι τόν έθεωρείτο σάν να δίνη τόν ίδιο τόν έαυτά του. Απ' αυτόν πηγάζει ή συνήθεια να άνταλλάσσονται δαχτυλίδια κατά τούς άραβούς.

Στην αρχή, τά δαχτυλίδια αυτά ήσαν διπλά ένφώμενα σ' ένα, άργότερα όμως έχωρίστηκαν. Με τήν πάροδο μάλιστα τών χρόνων, άρχισαν να στολίζονται με πολύτιμους λίθους. Τά πιο παρμένα ήσαν τά δαχτυλίδια τών άραβώνων τών Έβραίων, ή πέτρα τών όποιων παριστάνε ένα σιτί με τή στέγη του, με τά παρμένα του και με τις λέξεις: «ικλό άστρο», χαραγμένες στην έβραϊκή.

Τά δαχτυλίδια τών πρώτων χριστιανών και ίδιως τών Βυζαντινών ήσαν έξαιρετικά πολυπλοκά. Κατασκευάζονταν πολύ πλατεία και μοιαζαν με περιλαίμια σκύλων. Στη μέση τους είχαν ένα ροδόειδο κόσμημα ή ένα άστρο, έπάνω στο όποιο ήταν χαραγμένη ή έλληνική λέξις: «Εν νω σις». Έπίσης έπάνω στο ίδιο αυτό άστρο ήσαν χαραγμένοι οι δυο σύμβολοι εύλογούμενου από τόν Χριστό και τήν Παναγία. Τό ύπόλοιπο μέρος τοϋ δαχτυλιδιού ήταν διακοσμημένο σε έκτά κομμάτια, στο καθενα τών όποιων ήταν χαραγμένη μία από τις έπτά μεγάλες έορτές της Χριστιανοσύνης. Έπίσης, στην έσωτερική περιφέρεια τού δαχτυλιδιού ύπήρχε ή ακόλουθη έπιγραφή: «Οέξ, προστάτευσε τούς δούλους σου...» και ακολουθούσαν τά όνόματα τών συγγών. Στην έσωτερική δέ περιφέρεια ύπήρχε ή έπιγραφή: «Σου παραδίδω τήν γαλήνη μου».

Κατά τόν Μεσαίωνα, ή μόδα τών έπιγραφών διεδόθη πολύ. Χαραγμένες στο μέσα μέρος τού δαχτυλιδιού μερικες απ' αυτές ήσαν χαριτωμένες και έννύστες. Πολλές όμως ήσαν μυστηριώδεις και άνεξηγήτες. Κατά τήν Ίδιαν αυτήν έποχή, κατασκευάζονταν και έξαιρετικής τέχνης δαχτυλίδια, μέσα στην πέτρα τών όποιων ύπήρχε έν μικροσκοπικό κομμάτι ή εικόνα τοϋ προσφιλέστερου προσώπου τού κατόχου των. Χάρις σ' ένα μικροσκοπικό έλατήριο, ή πέτρα άνοιγε και τότε εμφανιζόταν ή μικροσκοπική εικόνα και δίπλα της ένα έπίσης μικροσκοπικό άνδρς.

Τά δαχτυλίδια προσεφέροντο ή άντιλλάσσοντο πολλές φορές εις ένδει έν στενής φιλικής ή άλλων μυστικών δεσμών. Δαχτυλίδι έπέσσε και ο Ίησους Χριστός τό χέρι της άγίας Αικατερίνης γιά να συμβολίσουν τήν πνευματική του ένωση με τήν άγία αυτή γυναίκα. Την σκηνή αυτή άνεπαρέστησαν σε θανατώσιους πίνακες οι μεγαλύτεροι ζωγράφοι τού μεσαίωνα και της Άναγεννήσεως.

Τό δαχτυλίδι δέν έσυμβόλιζε μόνο τούς δεσμούς τών ανθρώπων. Σιγά—σιγά άρχισε να συμβολίζει κάθε δεσμό, άκόμη και τούς μεταξύ διαφόρων λαών. Στην Βενετία μάλιστα έσυμβόλιζε τόν δεσμό ένός όλόκληρου λαού με ένα στοιχείο της φύσεως: με τήν θάλασσα. Σχετικώς ελάμβανε χρώαν κάθε χρόνο, τήν ημέρα της Άναλήψεως, μία από τις πιο περιέργες και τις πιο μεγαλοπρεπείς έορτές τοϋ παρελθόντος.

Ο δόγης της Βενετίας, όρθιος επί τοϋ δογικού πλοίου «Βουκένταυρος», περιστοιζόμενος απ' όλους τούς εύγενείς της Γαληνοτάτης Δημοκρατίας, και ένθ' ο λαός παρακολουθούσε από τις άκτες τήν τελετή, άσπρονιστόταν τήν Άδριατική, οίζνοντας μέσα στα νερά της τό χρυσό τού δαχτυλιδι. Τήν έορτή αυτή τήν είχε καθιερώσει ή παντοδύναμη κατά θάλασσαν Ένετική Δημοκρατία γιά να συμβολίσουν τήν επί τών θαλάσσιων κυριαρχία της.

Μέχρι τού παρελθόντος αιώνας τό δαχτυλίδι έχρησιμοποιοϋντο και γιά τό σφράγισμα τών συνθηκών άνακαμψής και ειρήνης μεταξύ τών διαφόρων κρατών. Ή τελεταία συνθήκη πού σφραγίστηκε με δαχτυλίδι ήταν της ειρήνης Γαλλίας και Γερμανίας, μετά τόν πόλεμο τού 1870, τήν όποιαν ύπέγραψαν ο Βισμαρκ και ο Ίούλιος Φάμπρ. Τό γεγονός συνέβη ως έξής: τή στιγμή πού ο Φάμπρ έπρόκειτο να βάλη τήν σφραγίδα, γιά λογαριασμό της Γαλλίας, άντελήφθη ότι δέν τήν είχε μαζί του.

— Σφραγίστε τήν με τήν πέτρα τοϋ δαχτυλιδιού σας!, τού είπε τότε ο Βισμαρκ.

Ο Φάμπρ έκύτταξε τό δαχτυλίδι του, έπάνω στο όποιο ήταν σκαλισμένη ή Άρτεμις όρθια με τό τόξο στά χέρια. Με τό δαχτυλίδι λοιπόν αυτό, πού τού είχε χαρίσει κάποιος Νοντάρ, αυτοκαλούμενος άπόγονος τού Λουδοβίκου Ιδου, ο Φάμπρ σφραγίστηκε τήν μοιραία γιά τήν Γαλλία εκείνη συνθήκη. Πολλοί μεγάλοι ποιητά ένεπνευσήσαν από τούς θύλους τών δαχτυλιδιών και έργα των τά όραιότερα ποιήματα τους, πραγματικά άριστοτεχνήματα μάλιστα. Και στην Έλλάδα, όπου μέχρι σήμερα τό δαχτυλίδι έπαιξαν σπουδαίο ρόλο στο ζω τών κατοίκων της, ή δημοτική ποίσις και οι νεώτεροι ποιητά έξυμνήσαν όλα τά δαχτυλίδια και ίδιως τό δαχτυλίδι τών άραβώνων και τό δαχτυλίδι τοϋ γάμου.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Στο έρχόμενο τεύχος τοϋ «Θησαυρού»

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ο χάρτης της Εύρώπης

Θά δημοσιευθί τόν Δ' μέρος του

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ... Ένα παιδικό συσσίτιο

ΕΝΑ ΘΕΑΡΕΣΤΟ ΕΡΓΟ.

Μακάρι φτωχά, μακάρι γεμάτα χαρά, ταχυνία, ικεσία, άπορία. Έκατοντάδες έννοια παιδικά μάτια είναι έτοιμα προς τήν ίδια διεύθυνσι. Όλα κυτάνε τήν ίδια κυρία. Κι' αυτή, γλυκεία, σοβαρή και γελαστή, τά μαγνιτίζει με τή ματιά της. Μία λέξι λέει:

— Τραγουδείτε!

Κι' άκούσος τά γελά των παιδιών άνοιγόνται, και παράφορες, μωρονδιστικές άκούγονται οι φωνήες τους.

— Προσεύχθ!

Τά χεράκια σηκώνονται να κάνουν τό σημείον τοϋ σταυρού.

— Ειδών των αγίων πατέρων ήμών...

Είναι συγκινητική ή προσευχή από μωρονδιστικά σχεδόν χείλη. Γιατί τά παιδικά αυτά πού έρχονται στο συσσίτιο είναι ήτνια. Από δύο έως έξι έτών. Ο πόλεμος έφερε κι' αυτό τό παράδει. Να αλυσάνθουν τόν άγώνα της ζωής και τά γήλια. Και πώς τόν αλυσάνθουν, δέν έχει κανείς παρά να κιντήγει τά προσώπια τους γιά να τό καταλάβη. Παιδικά μάτια, τεσσάρων έτών, ρωτάει από τήν είσοδο:

— Τι φαί έχει σήμερα;

Τά βλέπουν στο παιδικό συσσίτιο τοϋ Άγίου Νικολάου (Πεννυίας). Λίγα φαίνονται άσθενικά. Τά περισσότερα είναι, άν όχι παχιά, τούλάχιστον γερά.

— Τά έωσαν τό συσσίτιο, μάς λέει ή κυρία Δημητριά Ρηγοπούλου, ή έπίσημη, και μάς άναφέρει παραδείγματα παιδιών πού πρωτοτήγαν, κατακόμμενα σχεδόν, στο συσσίτιο, και πού συνήλθαν σε λίγον καιρό.

Τά μάτια της άστράφουν από χαρά καθώς μάς τά διηγείται αυτά. Πιά ή κ. Ρηγοπούλου, φιλόδοξη, γυναικα με μωρφου και με ιδανικά, αγαπάει άληθινά τά παιδιά. Δέν έκτελεί άλλως ένα καθήκον. Δίνει ένα κομμάτι της ψυχής της εκάθε παιδι. Δημιουργεί μιάν άμμοσφαιρα γεμάτη εύγένεια, καλοσύνη και όμορφιά στην έορία της. Γι' αυτό τά παιδιά τή λατρεύουν.

Κοντά της γυναικες εύγενείς, γεμάτες αιδώλητες, οι βοηθοί της. Ή κ. Σοφιστοπούλου, άληθινή μάνη τών παιδιών, οι δίδες Σειμρή, Σωφροπούλου, Μιχαλοπούλου, οι άδελφές Μιχαλίδου και άλλες, γελαστές, ομορφύνε τή χαρά.

ΣΙΝΕΦΙΛΜ ΣΤΑΡ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙ ΤΩΝ ΕΠΙΓΕΙΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Αστερές και καλλονή

ογκινησεις και περιπέτειες!

Η Ουγκιέ Ντοφλ

Ας συνεχίσουμε σήμερα τήν έρευνά μας μεταξύ τών Γαλλίδων στάρ και σε πάραμει μιάν από τις όραιότερες Γαλλίδες βεντέτες, τήν διάσημη Μαίρη Γκλόρι.

Ποιά είναι τά μυστικά της όμορφιάς της; Με πούν τρόπο διεισθήρη τόσο ζωηρά και τόσο γοητευτική;

Παρ' όλον ότι δέν παραδέχεται ότι είναι όμορφη, ή Μαίρη μάς λέει έν έντοιας τά έξης:

— Κάνω δαίτα! Νομίζω ότι χωρίς δαίτα τίποτε δέν γίνεται. Ξέρете τί έκινδύνευσα από πάθος έρωσι; Νά χονδρήνω τόσο, ώστε να μη μωρό ούτε να παίζω πιά, ούτε να βγω στον κόσμο! Άναγκάσθηκα λοιπόν να μεινω δέκα μέρες στο κρεβάτι και να υποβληθώ σε μιάν άποτομήσι δαίτα πού με έσωσε.

Από τότε έβαλα μυαλό και δέν παρασύρομαι από τίποτε. Όποτε έννοιας, ούτε παρακοιμάμαι. Ζω με τις όρες. Επίσης πρέπει να σάς πω ότι με φρέλησαν και τά σπόρ, στα όποια έπιδίδουμ ασυμμητικά.

Πρέπει να άναφέρωμε έδω κάτι πού παραλείπει ή χαριτωμένη βεντέτα. Είχε ένα άεροπλάνο πού άώηγε όσοις μόνη της εκ μικρούς περιπάτους έπάνω από τήν περιοχή τών Παρισίων.

Και τελειώνοντας ή διάσημη στάρ μάς άποκαλύπτει τό μεγάλο μυστικό της ζωής:

— Είμε ο έρωας μου γιά τή ζωή... γιά τήν έντονη ζωή, τήν γεμάτη

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ΟΤΙ... .. ο κεραυνός δέν πέφτει δυο φορές στο ίδιο σημείο

... ο κεραυνός δέν πέφτει δυο φορές στο ίδιο σημείο

Σύμφωνα με μία παλιά παροιμία, πού πλατεία διαδεδομένη, όταν σ' ένα ώρισμένο σημείο πάλιν κεραυνός, ποτέ πιά δέν ύπάχει κίνδυνος, γιατί ο κεραυνός δέν προσβάλλουν δυο φορές τό ίδιο σημείο. Ή αντίληψη αυτή είχε εσφαλμένη. Και δυο και τρεις και περισσότερες φορές είναι δυνατόν—και έν συνεχεία μάλιστα—να συμβη πάλιν κεραυνός στον ίδιο ακριβώς τόπο.

... τα ξυνά βλέπουν όταν τρώνε—ταί με γάλα

Συχνά άκούμε ότι όταν κάποιος φάη γάλα, δέν έπείρεται εύδως άιέσως να φάη τροφή πού πεινρήσει ύποστη στομαχικές διαταραχές. Ή αντίληψη αυτή είναι έσφαλμένη. Όσοι τό πιστεύουν αυτό τό πούγμα δέν γνωρίζουν ότι τό γάλα μόλις εισέλθη στο άνθρώπινο στομάχι άναμειγνύεται με δριμύτερα όξέα και διαπάται έντελως. Τόσο τά πορτοκάλια όσο και τά λεμόνια και γενικά οι έννοι χυμοί δέν έπείρεσαν καμμία στομαχική διαταραχή έπειδή πιν άπ' αυτά ένα άτομο έφαγε γάλα. Άλλος λόγος θά είναι έκείνος πού μπορεί να προκαλή στομαχική άδιαθεσία.

... τό βλέμμα των φιδιών μαγνιτίζει

Πολλές φορές άκούμε να γίνεται λόγος γιά τόν μαγνητισμό τοϋ βλέμματος τών φιδιών. Πιστεύουν δηλαδή γενικά ότι τό βλέμμα τών φιδιών έχει κάποια μυστηριώδη δύναμη, πού ναρκώνει τά θύματα τους, ιδίως τά μικρά πουλάκια, πού άποκοιμίζονται. Τά έπιστημονικά πειράματα πού έγιναν έως τώρα από σοβαρούς έπιστήμονας, απέδειξαν έντελως έσφαλμένη τήν αντίληψη αυτή. Τό βλέμμα τών φιδιών δέν μαγνιτίζει, δέν ύπάρχουν φίδια πού έχουν τήν μυστηριώδη δύναμη να ύπνωτισουν και να θέλγουν.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ...

* Τις όμορφες γυναίκες τις λέμε «άγγελούδια» και όμως αυτές μάς κάνουν να βρίσκουμε τόν διάβολό μας!

* Είνε αδύνατον να γεμίση τήν καρδιά μιάς γυναικας άν δέν γεμίσης προηγούμενος τά χέρια της με δαχτυλίδια.

* Τό μεγαλύτερο άμάρτημα στον έρωτα είναι ή άδιαφορία.

* Ο έρωας, όλους τούς κάνει φιλόδοξους, σε λίγους όμως δίνει τά μέσα να δαξασθούν.

* Ο έρωας είναι ο μεγαλύτερος συνθέτης. Παίζει τά έργα του έπάνω στις χορδές τών πιο ευαίσθητων καρδιών.

* Η φιλαρέσκεια χαρίζει τρία πράγματα στη γυναίκα: Χαμόγελο στο στόμα της, δάκρυα στα μάτια της και φρέσκον άέρα στο... κεφάλι της!

* Πολλές φορές καταδικάζουμε μία γυναίκα γιά πράξεις πού θά μπορούσε να τις κάνει άφοβα κι' ο πιο τίμιος άνδρας.

* Εκείνος πού αγαπά πραγματικά είναι αδύνατον να μην έχη λεπτά και εύγενικά αισθήματα.

* Όλα μπορεί να τά κρίνη κανείς από μία γυναίκα, άκόμη και τό μίσος. Τόν έρωτα όμως ποτέ.

* Κανένας δέν γνωρίζει καλά τις γυναίκες, γιατί όσοι τις άγαπούν, τις βλέπουν από πολύ κοντά και όσοι δέν τις άγαπούν τις βλέπουν από πολύ μακριά.

πολλών μηνών, έπήγαινε να άναπαύθι μερικές μέρες. Καθισμένη κοντά σ' ένα άνοιχτό παράθυρο, είχε κλεισει τά μάτια και άφηνε τόν άέρα να χαϊδεύη τό πρόσωπο και τά μαλλιά της. Έξαφνα, άκούσε πίσω της τόν ακόλουθο διάλογο:

— Για κύτταξε, έλεγε μία γυναίκα στον άνδρα της, άν αυτή ή καπέλα ήταν λίγο ψηλότερη, θα μπορούσε κανείς να νομίστη ότι είναι ή Ίλζε Βέρνερ!

— Ναί, άπάντησε ο άνδρας, έχει μεγάλη όμοιότητα με τήν μεγάλη μας βεντέτα, αλλά δέν μπορεί να έδω καλά τό πρόσωπό της, έτσι καθώς είναι γυρισμένο προς τά έξω.

Η Ίλζε τότε έστρεψε προς τούς δυο γιά ένα λεπτό μόνο, τό γοητευτικό πρόσωπό της. Ένα χαριτωμένο χαμόγελο, διεγέρση στα χείλη της. Αυτό φαίνεται ότι έπείρε κάποιαν ζήλεια στην συνταίξη, ή οποία σχεδόν πάντοτε έξιδιώσις της, ή όποια σχεδόν μωμένη έφώναζε τότε στον άνδρα της:

— Σάν να μου φαίνεται ότι τόχει πάρει πολύ έπάνω της έπειδή μοιάζει λίγο με τήν Ίλζε Βέρνερ. Τι μέρα έδηλωσε με άποφασιστικότητα στους γονείς της;

— Θά έγραψάθ! Θά κάνω όποιαδήποτε δουλειά! Είμαι Ικανή γιά όλα και τίποτε δέν με φοβίζει!

Και ή Μιρένι με τό όπερικό πλαστικό σώμα έγινε μανένκε σ' έναν μεγάλο όικο μόνος. Τό μαννέκε αυτό έμφανιζόταν σ' όλα τά κομμάτια περίοδικά. Και μία μέρα πού έτραγε σ' ένα έστιατόριο τήν έπλησίασαν δυο κύριοι και της έζήτησαν να συζητήσουν λίγο μαζί της.

— Θά έγραψάθ! Θά κάνω όποιαδήποτε δουλειά! Είμαι Ικανή γιά όλα και τίποτε δέν με φοβίζει!

Και ή Μιρένι με τό όπερικό πλαστικό σώμα έγινε μανένκε σ' έναν μεγάλο όικο μόνος. Τό μαννέκε αυτό έμφανιζόταν σ' όλα τά κομμάτια περίοδικά. Και μία μέρα πού έτραγε σ' ένα έστιατόριο τήν έπλησίασαν δυο κύριοι και της έζήτησαν να συζητήσουν λίγο μαζί της.

Αποτέλεσμα της συζητήσεως αυτής: Μερικές έβδομάδες άργότερα ή Μιρένι Μπαλν έγύρισε τό πρώτο της φίλμ, τόν «Δόν Κιχότι».

Α. ΔΕΠ.

70 ΟΝ
ΜΕΤΑΠΡΑΣΙΝΑ
ΓΑΝΤΙΑ

Η δεσποινίς Βαλερύ, που έκρινε την στιγμή βρισκόνταν μόνη στο μέγαρο της, με κάποια έκπληξη ερώτησε: — Πού είστε; — Ο συμβολαιογράφος κ. Κιγιά. — Εξέταξε, όπως λέγει, εν μέρους του μνηστήρος σας, δεσποινίς. — Ας μη τον αφήσουμε τότε να περιμένει. — Οδηγήστε τον εδώ. — Και όταν ο Κιγιά έμπηκε και έχαιρής:

— Εχετε να μου μιλήσετε; ρώτησε η δεσποινίς Βαλερύ.

— Μάλιστα. Έντελως Ιδιαίτερως.

Η Λίτσα Βαλερύ, αφού έλαβε νόημα στην καρμίδα της ν' απομακρυνθή, στράφηκε στον συμβολαιογράφο και του είπε:

— Τώρα μπορείτε να μιλήσετε ελεύθερα, κ. Κιγιά.

Ο συμβολαιογράφος όμως, που φαινόταν να εδίατρε και να φοβόταν κάπως:

— Δεσποινίς, είπε. Δεν πρέπει να εκπλαγείτε για ότι θα σας πω. Θα προτιμούσα λοιπόν να συζητούσαμε σε κάποιο άλλο μέρος.

— Μά γιατί;

— Δεσποινίς Βαλερύ, πρόκειται να σας μιλήσω για σπουδαίατα πράγματα. Φοβόμαι όμως εδώ την περιέργεια των υπηρέτων σας.

— Εχετε άδικο, κ. Κιγιά.

Τι τα θέλετε, δεσποινίς Βαλερύ, ή πείρα μ' έδιδε ότι πρέπει να προφυλάσσω από τους υπηρέτες. Είνε τόσο περίεργα όντα αυτά...

Και μετά λιγοστά κινήσε ο Κιγιά:

— Αν πηγαίναμε στον κήπο;...

— Επομένως.

Βρισκόμενα στο μέρος του κήπου κατάλληλο για εμπιστευτικές ανακοινώσεις:

— Καταλληλότερο, δεσποινίς! Μέρος άνοικτό. Οι περιέργοι μπορεί να μάς βλέπουν να συζητούμε, ποτέ όμως δεν θα μπορούσαν ν' ακούσουν τί λέμε.

— Όσο, έκανε η Λίτσα. Αφού το θέλετε, ας κατεβούμε στον κήπο.

Υστερα από δυό λεπτά της ώρας βρισκόνταν πράγματι στο πλάσι της μεγάλης σιακάδας του κήπου, ένας μέγας έρημικός, άποικονητός, ήσυχος. Ο ποιος και αν άποικονηόταν να πλησιάσει στο μέρος έκρινε ότι προδίδονταν. Επικρατούσε τέτοια σιωπή στο μέρος εκείνο, ώστε και ο παραμυθότερος θόρυβος θα άκούονταν.

— Είστε καλά εδώ; ρώτησε η Λίτσα.

— Θαμάσια.

— Τότε μπρός, κ. Κιγιά. Μιλήστε, είμαι περίεργη να μάθω αυτά τα σπουδαία, που έχετε να μου ανακοινώσετε...

Ο Κιγιά έδωσε προς στιγμήν. Προφανώς θα είχε πολύ σοβαρά νέα για την δεσποινίδα Βαλερύ. Γρήγορα όμως κατανίκησε κάθε διαταγή του και είπε:

— Η δεσποινίς Βαλερύ, θα εκπλαγής πως για κάτι, που είμαι αναγκασμένος ή μάλλον εξουσιοδοτημένος να της πω.

— Εξουσιοδοτημένος; Και από ποιόν, κ. Κιγιά;

— Από τον μνηστήρα σας, δεσποινίς.

Η Λίτσα κατόπιν είπε. — Α! Έκανε. Από τον κύριο Λαντώμ; Μιλήστε...

— Η δεσποινίς πρέπει να ξέρει ότι ο κ. Λαντώμ είναι ένας άνθρωπος λίγο έκκεντρος.

— Δεν μου δόθηκε άφορμή να παρατηρήσω ένα τέτοιο πράγμα.

— Και όμως είναι αλήθεια. Και ένας έκκεντρος άνθρωπος, δεσποινίς, παύει κάποτε άποφασίζει της στιγμής, που έννοει και επιμένει να εκτελέσει.

— Συμφωνώ.

— Στά καλά καθούμενα, λοιπόν, ο

κύριος Λαντώμ, έφησε την άρετά και

ράδωσε άόφρα να ταξιδεύσει...

— Αλλά, κ. Κιγιά, εγώ δεν βλέπω

τίποτε το παράδοξο στην άφραση αυτή του μνηστήρος μου. Να ταξιδεύει! Είναι τόσο άλλο πράγμα...

— Ο κ. Λαντώμ όμως, δεσποινίς, θα πραγματοποιήσει το ταξίδι του πολύ γρηγορότερα από όσο μπορείτε να φαντασθήτε. Φεύγει από το Παρίσι μετά τρεις ώρες.

— Τόσο βιαστικά;

— Αυτό παρετήρησα κι' εγώ, δεσποινίς Βαλερύ, στον κύριο κύριον. Ο κ. κύριος όμως έχει άμετατόρητη άφραση να φύγει μετά τρεις ώρες.

— Και πηγαίνει πού;

— Δεν γνωρίζω, δεσποινίς. Πάντως όμως φεύγει από τη Γαλλία.

Η Λίτσα, αφού έμεινε για λίγο βυθισμένη σε μία περίεργη σιωπή, που έκανε τον Κιγιά να την παρατήρηση άναυχως, είπε:

— Κρίμα! Ο κ. Λαντώμ θα έχει φαίνεται πολύ σοβαρές υποθέσεις για να θέλει να φύγει μακριά από την Γαλλία σε περιστάσεις τόσο άτυχες για τη μνηστή του...

Και σε λίγο πρόσθεσε:

— Εγώ βέβαια δεν θα τον έμπο-

δίσω. Δεν έχω το δικαίωμα άλλωστε να το κάμω. Ωστόσο, κ. Κιγιά, δεν πιστεύω να ξεχάσετε να υπενθυμίσετε στον μνηστήρα μου ότι έχει την υποχρέωση να φύγει από τη Γαλλία, να φύγει μακριά από τη Γαλλία σε περιστάσεις τόσο άτυχες για τη μνηστή του...

— Κρίμα! Ο κ. Λαντώμ θα έχει φαίνεται πολύ σοβαρές υποθέσεις για να θέλει να φύγει μακριά από τη Γαλλία σε περιστάσεις τόσο άτυχες για τη μνηστή του...

Και σε λίγο πρόσθεσε:

— Εγώ βέβαια δεν θα τον έμπο-

δίσω. Δεν έχω το δικαίωμα άλλωστε να το κάμω. Ωστόσο, κ. Κιγιά, δεν πιστεύω να ξεχάσετε να υπενθυμίσετε στον μνηστήρα μου ότι έχει την υποχρέωση να φύγει από τη Γαλλία, να φύγει μακριά από τη Γαλλία σε περιστάσεις τόσο άτυχες για τη μνηστή του...

— Κρίμα! Ο κ. Λαντώμ θα έχει φαίνεται πολύ σοβαρές υποθέσεις για να θέλει να φύγει μακριά από τη Γαλλία σε περιστάσεις τόσο άτυχες για τη μνηστή του...

Και σε λίγο πρόσθεσε:

— Εγώ βέβαια δεν θα τον έμπο-

δίσω. Δεν έχω το δικαίωμα άλλωστε να το κάμω. Ωστόσο, κ. Κιγιά, δεν πιστεύω να ξεχάσετε να υπενθυμίσετε στον μνηστήρα μου ότι έχει την υποχρέωση να φύγει από τη Γαλλία, να φύγει μακριά από τη Γαλλία σε περιστάσεις τόσο άτυχες για τη μνηστή του...

— Κρίμα! Ο κ. Λαντώμ θα έχει φαίνεται πολύ σοβαρές υποθέσεις για να θέλει να φύγει μακριά από τη Γαλλία σε περιστάσεις τόσο άτυχες για τη μνηστή του...

Και σε λίγο πρόσθεσε:

— Εγώ βέβαια δεν θα τον έμπο-

δίσω. Δεν έχω το δικαίωμα άλλωστε να το κάμω. Ωστόσο, κ. Κιγιά, δεν πιστεύω να ξεχάσετε να υπενθυμίσετε στον μνηστήρα μου ότι έχει την υποχρέωση να φύγει από τη Γαλλία, να φύγει μακριά από τη Γαλλία σε περιστάσεις τόσο άτυχες για τη μνηστή του...

— Κρίμα! Ο κ. Λαντώμ θα έχει φαίνεται πολύ σοβαρές υποθέσεις για να θέλει να φύγει μακριά από τη Γαλλία σε περιστάσεις τόσο άτυχες για τη μνηστή του...

Και σε λίγο πρόσθεσε:

— Εγώ βέβαια δεν θα τον έμπο-

δίσω. Δεν έχω το δικαίωμα άλλωστε να το κάμω. Ωστόσο, κ. Κιγιά, δεν πιστεύω να ξεχάσετε να υπενθυμίσετε στον μνηστήρα μου ότι έχει την υποχρέωση να φύγει από τη Γαλλία, να φύγει μακριά από τη Γαλλία σε περιστάσεις τόσο άτυχες για τη μνηστή του...

— Κρίμα! Ο κ. Λαντώμ θα έχει φαίνεται πολύ σοβαρές υποθέσεις για να θέλει να φύγει μακριά από τη Γαλλία σε περιστάσεις τόσο άτυχες για τη μνηστή του...

Και σε λίγο πρόσθεσε:

— Εγώ βέβαια δεν θα τον έμπο-

δίσω. Δεν έχω το δικαίωμα άλλωστε να το κάμω. Ωστόσο, κ. Κιγιά, δεν πιστεύω να ξεχάσετε να υπενθυμίσετε στον μνηστήρα μου ότι έχει την υποχρέωση να φύγει από τη Γαλλία, να φύγει μακριά από τη Γαλλία σε περιστάσεις τόσο άτυχες για τη μνηστή του...

— Κρίμα! Ο κ. Λαντώμ θα έχει φαίνεται πολύ σοβαρές υποθέσεις για να θέλει να φύγει μακριά από τη Γαλλία σε περιστάσεις τόσο άτυχες για τη μνηστή του...

Και σε λίγο πρόσθεσε:

— Εγώ βέβαια δεν θα τον έμπο-

δίσω. Δεν έχω το δικαίωμα άλλωστε να το κάμω. Ωστόσο, κ. Κιγιά, δεν πιστεύω να ξεχάσετε να υπενθυμίσετε στον μνηστήρα μου ότι έχει την υποχρέωση να φύγει από τη Γαλλία, να φύγει μακριά από τη Γαλλία σε περιστάσεις τόσο άτυχες για τη μνηστή του...

— Κρίμα! Ο κ. Λαντώμ θα έχει φαίνεται πολύ σοβαρές υποθέσεις για να θέλει να φύγει μακριά από τη Γαλλία σε περιστάσεις τόσο άτυχες για τη μνηστή του...

Και σε λίγο πρόσθεσε:

— Εγώ βέβαια δεν θα τον έμπο-

δίσω. Δεν έχω το δικαίωμα άλλωστε να το κάμω. Ωστόσο, κ. Κιγιά, δεν πιστεύω να ξεχάσετε να υπενθυμίσετε στον μνηστήρα μου ότι έχει την υποχρέωση να φύγει από τη Γαλλία, να φύγει μακριά από τη Γαλλία σε περιστάσεις τόσο άτυχες για τη μνηστή του...

— Ότι βρισκόμαι στην ανάγκη ν'

άγνηθω να συμμορφωθώ με την αλ-

λόκητη επιθυμία του μνηστήρος μου.

— Πώς! φώναξε ο Κιγιά. Η δεσποινίς λοιπόν άρνείται;

— Μάλιστα. Και σας εξουσιοδοτώ να διαβιάσετε την άρνηση αυτή στον κ. κύριον.

Ο Κιγιά εξαγομάλασε σατανικά και:

— Εγώ συμβουλευώ την δεσποινίδα, είπε, να μην άγνηθω. Προς το ίδιο σας συμφέρει δεχθήτε τις προτάσεις του μνηστήρος σας.

— Δεν σας καταλαβαίνω, κ. Κιγιά.

— Θα παρακαλέσω την διδα Βαλερύ να μη με αναγκάσει να της δώσω περισσότερες εξηγήσεις.

— Κύριε Κιγιά, μου μίλετε μ' ένα τρόπο... μ' ένα ύφος... Σας βεβαιώ ότι και τα δυό με προσβάλλουν. Να δεχθώ να γίνω σύζυγος του κ. Λαντώμ, με τον τρόπο που αυτός φαντάστηκε; Ποτέ, κύριε Κιγιά.

— Αλλά, δεσποινίς, ο κ. Λαντώμ θα όρηγισθ...

— Αυτοίμαι.

— Και στην όργη του επάνω...

— Ε, τι;

— Δεσποινίς Βαλερύ, ο πατέρας σας έδολοφόνηθη, οι δολοφόνοι όμως ούτε την τιμή του, ούτε την μνήμη του έθισαν. Ο κ. Λαντώμ όμως είναι σε θέση να το κάνει...

— Πώς!

— Ω, ο κ. Λαντώμ γνωρίζει πολλά μουσικά του πατέρα σας, ένα όμως απ' αυτά είναι τρομερό.

— Κύριε Κιγιά, φώναξε η δεσποινίς Βαλερύ. Δεν θα σας αφήσω να φύγετε απ' εδώ, αν δεν μου πείτε τί είναι εκείνο, που γνωρίζετε ο Λαντώμ. Διότι είμαι βέβαιη ότι ο Λαντώμ δεν γνωρίζει τίποτε, διότι ο πατέρας μου δεν έκανε τίποτε.

— Και όμως, δεσποινίς Βαλερύ, ο κύριος Λαντώμ κατέχει τις αποδείξεις μιας πλαστογραφίας, που διέπραξε πέ- ρουσι μόλις ο πατέρας σας, όταν βρέ- θηκε σε οικονομικές στενωπές.

— Αδύνατον!

— Είναι τόσο δυνατό, δεσποινίς Βαλερύ, ώστε ο κ. Λαντώμ απειλεί ν' αποκλήσει την πλαστογραφία, αν δεν δεχθήτε να γίνετε σύζυγος του μέσα σε δυό ώρες.

— Μά είναι τρομερό αυτό! Είναι τρομερό!...

Και καθώς πνιγόταν από αγανάκτηση ή νέα, έμεινε για λίγο σκεπτι-κή, προσπαθώντας να βρή το μέσο, που θα την απήλλαζε από μια τόσο δύσκολη θέση.

— Απ' όσα είχε πει ο Τόμ Κόξ κατά την ημέρα των ανακρίσεων στο μέγαρο Βαλερύ και κατά τις έπομέ- νες, ή Λίτσα ήξερε ότι ο Κιγιά ήταν ένα υποκείμενο που χειριστόν ειδους, συννόχους του Λαντώμ σ' όλες τις πράξεις του.

Τό γεγονός ότι, για ν' αποπειραθί τον νέο έναντιο της έκβιασμού του, ο Λαντώμ προσπαθώντας να όργανο τον Κιγιά, την έπεισε τελείως περί τού- του. Ήταν λοιπόν άναμφισβήτητο, ότι ο Κιγιά είχε λόγους να φοβάται καθέναν που θα έγνωριζε, ή τουλάχιστον θα προσποιόταν ότι έγνωριζε κάτι από το παρελθόν και τις πρά-ξεις του.

Ωριμώμενος δεν ήξερε τίποτε ή Λίτσα σχετικώς με το παρελθόν του Κιγιά. Αυτό όμως δεν την έμπόδισε να προσποιηθί ότι ξέρε. Οά έδοκιμαζε και ίσως έπετυχε. Και αφού έμεινε για λίγο σιωπηλή:

— Λοιπόν, κ. Κιγιά, είπε. Αυτό με συμβουλεύεται να κάνω;

— Ω, να!

— Και είσθε βέβαιος ότι ο κύριος Λαντώμ θα πραγματοποιήσει τις άπει- λές του;

— Αν άγνηθίτε να τον παντρευ- θίτε...

— Και θα το κάμω και αν ένας άν-θρωπος που έχει κάποια έπισηση έ- πάνω του, τον συμβουλεύει να μη το κάμω;

— Δεν ξέρω, από παντός όμως πρέ- πει να βρεθί ο άνθρωπος αυτός.

— Βρεθήκε, κ. Κιγιά. Ο άνθρωπος αυτός είσθε σεις!

— Αστειεύεσθε, δεσποινίς; ρώτησε ο Κιγιά γελώντας βεβιασμένα.

— Καθόλου, γιατί και σεις είσθε ένας έλευνός μου άθλιος, τον όποιον το καπελόν το ξέρω πολύ καλά.

— Δεσποινίς Βαλερύ!

— Ναί, έρω όλο το παρελθόν σας. Γνωρίζω ότι έχετε πολλές δολοφονίες με την δικαιοσύνη, την όποια φοβά- σθε.

— Προς Θεού, δεσποινίς!

— Έρω, έρω, έρω όλο σας τα μουσικά, τόσο καλά, ώστε σας κρατώ ύποπτοι μου, κ. Κιγιά.

— Ο συμβολαιογράφος κατενόμαζε. Ήταν πράγματι ένοχος, και ο ένοχος

φοβάται πάντα. Και τη στιγμή εκεί- νη, στιγμή τρώου και πανικού, όλος άδικολόγητα, άπλωσε ίκετευτικά τα χέρια του προς την Λίτσα και της είπε:

— Δεν φταίω εγώ. Πιστεύετε με, δεσποινίς, ότι...

— Κύριε Κιγιά, φώναξε ή Λίτσα, πεπεισμένη τώρα ότι κρατούσε πράγ- ματι στην έξουσία της τον κοκορού ο Κιγιά. Όρκίζομαι στην ψυχή του πα- τέρα μου ότι θα σε καταστρέψω, αν δεν ματαιώσης τους γάμους μου με τον κύριον.

Ο Κιγιά έμεινε για λίγο δισταζόν- τας και άναποφασίστος. Μετά ανέ- φθηκε και είπε:

— Θα προσπαθίσω, δεσποινίς.

— Όχι άριστολογίες, κ. Κιγιά.

Και πάλι έμεινε σκεπτικός ο συμ-βολαιογράφος. Μετά έπρόσθεσε με βε- βιαστικότητα πιά:

— Πολύ καλά, θα κάνω τα άδύνατα δυνατά. Αλλά μετέλθο κάθε μέσο. Θα καταφύγω σ' όλα τα τεχνάσματα και είμαι βέβαιος ότι θα κατορθώσω να ματαιώσω τους γάμους αυτούς.

— Τώρα ναί, τώρα μιλήτε σαν λο- γικός άνθρωπος, κ. Κιγιά.

Και χαμογελώντας έπρόσθεσε:

— Βλέπετε ότι συνεννοούμεθα τόσο καλά.

— Αλλοίμονο! Επιδιώκω ο Κιγιά.

— Έμπρός λοιπόν! Μη μένετε πα- ρισσότερο εδώ. Πρέπει να συναντή- σε τον κ. Λαντώμ, που βέβαια κά- που θα περιμένει την άπάντησή μου.

— Μάλιστα, περιμένει.

— Πηγαίνετε λοιπόν.

Ο Κιγιά σηκώθηκε να φύγει. Η Λίτσα όμως τον έκρατσε μια στιγμή άκόμη.

— Κύριε Κιγιά, είπε, θα έπιστρέ- ψετε;

— Βέβαια.

— Πότε λοιπόν πρέπει να σας πε- ριμένω;

— Όχι πριν περάση μια ώρα.

— Πολύ καλά, πηγαίνετε τώρα.

Ο Κιγιά όρκος, τρέμοντας και συγ- κινήμενος, έχαιρής του και έφυγε.

Μόλις όμως έκανε καμμία δεκαριά βήματα, βρέθηκε άντιμέτωπος με τον Τόμ Κόξ, που τον άκούλουθσε ο Τε- φφούα και δυό άστυφύλακες.

— Αγαπητέ, κ. Κιγιά, είπε ο ντέ- ντεκτιβ στον συμβολαιογράφο. Είνε περίεργο να πάτε να συναντήσετε τον κ. Λαντώμ. Ο κ. κύριος δε λίγο διαρ- θή, ώστε μπορείτε να τον περιμέ- νετε. Στο μεταξύ...

— Έκανε νόημα στους δυό άστυφύλα- κες να πλησιάσουν και έξηκολού- θησε:

— Στο μεταξύ, κ. Κιγιά, τα δυό αυτά παλληκάρια θα σου κρατήσουν μια πολύ έξοχολογή συντροφιά...

— Έχασα μια-γιά πάντα, επιθυώρισε ο Κιγιά.

Και άκολούθησε τους άστυφύλακες προς τους όποιους ο ντέντεκτιβ είπε γελώντας:

— Τον κ. Κιγιά, κλείστε τον προ- σωρινώς σ' ένα από τα δωμάτια του μεγάρου. Και φροντίστε να τον έμ- ποδίστε να δραστηρευθή, διότι ο κ. Κι- γιά είναι από τους ανθρώπους εκεί- νους που θέλει καθαρό άέρα και άρε- σκεται πολύ στην έλευθερία.

Τά προ της συλλήψεως

Από τη στιγμή που ο κύριος Λαν- τώμ έχασε το πορτοφόλι του, κατεχό- ταν από μια τρομερή άγωνία που δύ- σκολα άπέκρινε από τους άλλους. Μέσα στο πορτοφόλι έκλεινο βρισκό- ταν όλα τα μουσικά του. Αν τα πο- λύτιμα αυτά έγγραφα έφεταν στα χέ- ρια της άστυνομίας ήταν χαμένος. Γι' αυτό, αφού είδε να ναυαγούν όλες του οι προσπάθειες για την άνέυρεση του πορτοφολιού άπεσάσας να φύγει από την Γαλλία. Να σωθή διά της σπηγής!

Πριν όμως το κάμω αυτό, είχε να κάνει κάτι άλλο. Στα χέρια της ό- ριας Λύδας βρισκόνταν άλλα έκινύ- νων άποσπασμένα από τους άλλους. Μέσα στο πορτοφόλι έκλεινο βρισκό- ταν όλα τα μουσικά του. Αν τα πο- λύτιμα αυτά έγγραφα έφεταν στα χέ- ρια της άστυνομίας ήταν χαμένος. Γι' αυτό, αφού είδε να ναυαγούν όλες του οι προσπάθειες για την άνέυρεση του πορτοφολιού άπεσάσας να φύγει από την Γαλλία. Να σωθή διά της σπηγής!

Πριν όμως το κάμω αυτό, είχε να κάνει κάτι άλλο. Στα χέρια της ό- ριας Λύδας βρισκόνταν άλλα έκινύ- νων άποσπασμένα από τους άλλους. Μέσα στο πορτοφόλι έκλεινο βρισκό- ταν όλα τα μουσικά του. Αν τα πο- λύτιμα αυτά έγγραφα έφεταν στα χέ- ρια της άστυνομίας ήταν χαμένος. Γι' αυτό, αφού είδε να ναυαγούν όλες του οι προσπάθειες για την άνέυρεση του πορτοφολιού άπεσάσας να φύγει από την Γαλλία. Να σωθή διά της σπηγής!

Πριν όμως το κάμω αυτό, είχε να κάνει κάτι άλλο. Στα χέρια της ό- ριας Λύδας βρισκόνταν άλλα έκινύ- νων άποσπασμένα από τους άλλους. Μέσα στο πορτοφόλι έκλεινο βρισκό- ταν όλα τα μουσικά του. Αν τα πο- λύτιμα αυτά έγγραφα έφεταν στα χέ- ρια της άστυνομίας ήταν χαμένος. Γι' αυτό, αφού είδε να ναυαγούν όλες του οι προσπάθειες για την άνέυρεση του πορτοφολιού άπεσάσας να φύγει από την Γαλλία. Να σωθή διά της σπηγής!

Πριν όμως το κάμω αυτό, είχε να κάνει κάτι άλλο. Στα χέρια της ό- ριας Λύδας βρισκόνταν άλλα έκινύ- νων άποσπασμένα από τους άλλους. Μέσα στο πορτοφόλι έκλεινο βρισκό- ταν όλα τα μουσικά του. Αν τα πο- λύτιμα αυτά έγγραφα έφεταν στα χέ- ρια της άστυνομίας ήταν χαμένος. Γι' αυτό, αφού είδε να ναυαγούν όλες του οι προσπάθειες για την άνέυρεση του πορτοφολιού άπεσάσας να φύγει από την Γαλλία. Να σωθή διά της σπηγής!

Πριν όμως το κάμω αυτό, είχε να κάνει κάτι άλλο. Στα χέρια της ό- ριας Λύδας βρισκόνταν άλλα έκινύ- νων άποσπασμένα από τους άλλους. Μέσα στο πορτοφόλι έκλεινο βρισκό- ταν όλα τα μουσικά του. Αν τα πο- λύτιμα αυτά έγγραφα έφεταν στα χέ- ρια της άστυνομίας ήταν χαμένος. Γι' αυτό, αφού είδε να ναυαγούν όλες του οι προσπάθειες για την άνέυρεση του πορτοφολιού άπεσάσας να φύγει από την Γαλλία. Να σωθή διά της σπηγής!

Πριν όμως το κάμω αυτό, είχε να κάνει κάτι άλλο. Στα χέρια της ό- ριας Λύδας βρισκόνταν άλλα έκινύ- νων άποσπασμένα από τους άλλους. Μέσα στο πορτοφόλι έκλεινο βρισκό- ταν όλα τα μουσικά του. Αν τα πο- λύτιμα αυτά έγγραφα έφεταν στα χέ- ρια της άστυνομίας ήταν χαμένος. Γι' αυτό, αφού είδε να ναυαγούν όλες του οι προσπάθειες για την άνέυρεση του πορτοφολιού άπεσάσας να φύγει από την Γαλλία. Να σωθή διά της σπηγής!

Πριν όμως το κάμω αυτό, είχε να κάνει κάτι άλλο. Στα χέρια της ό- ριας Λύδας βρισκόνταν άλλα έκινύ- νων άποσπασμένα από τους άλλους. Μέσα στο πορτοφόλι έκλεινο βρισκό- ταν όλα τα μουσικά του. Αν τα πο- λύτιμα αυτά έγγραφα έφεταν στα χέ- ρια της άστυνομίας ήταν χαμένος. Γι' αυτό, αφού είδε να ναυαγούν όλες του οι προσπάθειες για την άνέυρεση του πορτοφολιού άπεσάσας να φύγει από την Γαλλία. Να σωθή διά της σπηγής!

Πριν όμως το κάμω αυτό, είχε να κάνει κάτι άλλο. Στα χέρια της ό- ριας Λύδας βρισκόνταν άλλα έκινύ- νων άποσπασμένα από τους άλλους. Μέσα στο πορτοφόλι έκλεινο βρισκό- ταν όλα τα μουσικά του. Αν τα πο- λύτιμα αυτά έγγραφα έφεταν στα χέ- ρια της άστυνομίας ήταν χαμένος. Γι' αυτό, αφού είδε να ναυαγούν όλες του οι προσπάθειες για την άνέυρεση του πορτοφολιού άπεσάσας να φύγει από την Γαλλία. Να σωθή διά της σπηγής!

Πριν όμως το κάμω αυτό, είχε να κάνει κάτι άλλο. Στα χέρια της ό- ριας Λύδας βρισκόνταν άλλα έκινύ- νων άποσπασμένα από τους άλλους. Μέσα στο πορτοφόλι έκλεινο βρισκό- ταν όλα τα μουσικά του. Αν τα πο- λύτιμα αυτά έγγραφα έφεταν στα χέ- ρια της άστυνομίας ήταν χαμένος. Γι' αυτό, αφού είδε να ναυαγούν όλες του οι προσπάθειες για την άνέυρεση του πορτοφολιού άπεσάσας να φύγει από την Γαλλία. Να σωθή διά της σπηγής!

ΥΓΙΕΙΝΗ

Τά θαλάσσια λουτρά

Σήμερα θα μιλήσωμε και για τα θαλάσσια λουτρά, για να μάθετε τις ένδείξεις και άντεδείξεις των και μάλιστα στην εποχή αυτή, που γίνεται τόσο μεγάλη κατάχρησι των. Όπως για τα λιαστικά λου- τρά πρέπει να συμβουλευθετε τον κουράντε γιατρό σας, το ίδιο πρέ- πει να κάνετε και για τα θαλάσσια λουτρά, διότι σε πολλά άτομα άντι- να τους κάνουν καλό, τους κάνουν άπεναντίως πολύ κακό. Είναι γενο- νός άναμφισβήτητο ότι ή θαλάσσια δεν είναι όφελιμη για όλους τους όργανισμούς. Είναι όμως γενικώς όφελιμη για τα παιδάκια και τους νέους. Τα παιδάκια στη θαλάσσια άναπτύσσονται και παίρνουν την όμη της ύψους και της ζωτικότη- τος. Ο ύπνος των, έξ άλλου, είναι κανονικώτερος και περισσότερος, όπως χρειάζεται στην μικρή ήλικία. Έδώ όμως πρέπει να σημειωθή και μία εξαίρεσις. Πολλές φορές τα παι- δάκια, άκόμη δε κι' οι μεγάλοι καμμία φορά, τις πρώτες ημέρες της παραμονής των σε παραθαλά- σσια μέρη, παθαίνουν πεπτικές δια- ταραχές, διάρροια κ. τ. λ. Άν λοι- πόν οι διαταραχές αυτές διαρκέ- σουν μόνον ελάχιστες ημέρες, τότε όφελεται στην άλλαγή του κλίμα- τος, αν όμως συνεχίζονται πέραν του είκοσιήμερου, αυτό σημαίνει ότι δεν σκαίνε τα άτομα αυτά το παραθαλάσσιο κλίμα και συνεπώς πρέπει να το άγκαταλείψουν το τα-

Kα PEA P.

